COLECȚIA

Jubiri de poveste

ALISSA JOHNSON

Vicii și virtute

SERIA „FAMILIA HAVERSTON“

Ca fiică nelegitimă a unei femei cu reputație scandaloasă, domnișoara Anna Rees este aproape la fel de bine cunoscută pentru că a crescut în lumea hedonistă demimondenă, pe cât este pentru firea ei retrasă. Anna tânjește să lase în urmă lumea de curtezane a mamei ei și să ducă o viață liniștită la țară, cu un câine drept companion.
Într-o noapte însă, îl întâlnește pe neașteptate pe chipeșul, fermecătorul și, evident, păcătosul Lord Dane. Vicontele Maximilian Dane este perfect mulțumit să fie un crai. După ani de supunere față de dictatele societății decente – cu rezultate dezastruoase –, a încetat să mai urmeze regulile ridicole ale înaltei societăți și nu vede nici un motiv să înceapă din nou să cocheteze cu respectabilitatea.
Deși cei doi își promit să se revadă curând, soarta amână momentul timp de patru ani, până când Anna își regăsește fratele vitreg, care se dovedește a fi cel mai bun prieten al lui Max. Curând își dau seama că nici unul nu l-a putut uita pe celălalt... dar și că anii nu le-au schimbat concepțiile. Acum dorința Annei este să-l convingă pe Max să i se alăture în căutarea respectabilității. Iar a lui Max – să o convingă că viața este mai dulce când te lași în voia pasiunilor păcătoase.

Alissa Johnson și-a făcut debutul ca scriitoare în 2008, iar nominalizarea la premiile RITA ale Asociației Scriitorilor de Romane de Dragoste a venit ca o confirmare a calității bestsellerurilor ei vândute până în prezent în zece țări.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-1640-1
9 786063 316401
Alma®

ALISSA JOHNSON

Vicii și virtute

Practically Wicked
Alissa Johnson
Copyright © 2012 Alissa Johnson

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Vicii și virtute
Alissa Johnson

Copyright © 2017 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mariana Petcu
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
JOHNSON, ALISSA
Vicii și virtute / Alissa Johnson.
trad.: Oana Zamfirache – București: Litera, 2017
ISBN 978-606-33-1640-1
I. Zamfirache, Oana (trad.)
821.111(73)-31=135.1

ALISSA JOHNSON

Vicii și virtute

Traducere din limba engleză
Oana Zamfirache/Graal Soft

Alma

Capitolul 1

Viața se trăia cel mai bine prin vapori denși de alcool de calitate.

La nevoie, mergea și o băutură mai proastă, dar Maximilian Dane era convins că nimic nu era mai potrivit pentru o seară de dezmăț în lumea demimondenă decât câteva pocale de vin bun la cină, urmate de un pahar sau două de Porto scump în sala de biliard, urmate de o degustare generoasă de coniac excelent în sala de jucat cărți, urmată de nenumărate cupe de șampanie în sala de bal a doamnei Wrayburn, urmate de... ce-o fi fost acel ceva băut în bibliotecă. Îi revenea în minte nuanța de chihlimbar și gustul delicat. Își mai aducea aminte și că la un moment dat nu-și mai turnase în pahar, ci că băuse direct din sticlă.

Privind retrospectiv, probabil fusese o greșeală.

Și asta pentru că, după ultima băutură, părăsise biblioteca în căutarea... a nu se știe ce și, în loc să se întoarcă în sala de bal, unde ar fi putut găsi acel ceva pe care-l căuta, ajunsese aici, într-o cameră tăcută și necunoscută, iluminată doar de câteva lumânări, așezat pe un scaun simplu din lemn, în fața unei mese simple din lemn, care i se păruseră inițial potrivite pentru un bărbat de 25 de ani, dar care se dovediseră a fi prea aproape de podea. În mod normal, n-ar fi putut să stea cu picioarele în poziția aceea, dar băutura contribuia la flexibilitate.

– Ce naiba se întâmplă cu mobila asta?

– Lordul Highsup i-a tăiat picioarele când aveam șase ani, explică o voce de femeie.

Îi plăcu felul cum sună vocea aceea, mai joasă decât te-ai fi așteptat de la o femeie și caldă ca băutura delicioasă din bibliotecă.

Își ridică privirea de la masa din lemn galben și își mișcă ochii până când silueta din fața lui căpătă contur. Interlocutoarea lui purta o cămașă de noapte și un șal. Ambele erau albe, cu volane și contrastau

puternic cu coama de păr negru care-i cădea pe umeri și-i ajungea până la sânii frumoși formați.

– Ai crescut între timp.

– Da, într-adevăr, am crescut. Ce perspicace din partea dumitale să observi asta.

– Observ însă că ești caustică. Cine ești? Își ridică mâna, cât pe-aci să-și bage degetul în ochi. Nu, nu... nu-mi spune. Știu. Nu uit niciodată numele unei femei. Aplecându-se, se uită cu atenție la ochii cenușii ai femeii și la trăsăturile ei delicate, îi examină postura rigidă și expresia indiferentă. Ești... domnișoara Anna Rees, Fecioara-de-Gheață a casei Anover.

Urmă un scurt moment de tăcere.

– Iar dumneata ești domnul Maximilian Dane, Dezamăgirea casei McMullin.

– Ăăă... nu mai e cazul, o informă ridicând degetul spre plafon. De azi-dimineață, de pe la ora șapte, am devenit *vicontele* Dane, Dezamăgirea casei McMullin.

– Aha! Tonul i se mai îmblânzi când pricepu ce i se spune. Of, îmi pare rău.

– N-are nici o importanță, o asigură cu o mișcare stângace a mâinii. Apropo, unde ne aflăm, scumpo?

– Suntem în casa Anover.

– Da, asta știu. O petrecere pe cinste. Dar unde anume în casa Anover?

– În camera copiilor.

– Asta explică mobila în miniatură, nu-i așa? Se foi puțin și se strâmbă când își lovi glezna de piciorul mesei. Da' tu nu ești un pic cam mare pentru camera copiilor?

– A fost cea mai apropiată cameră, milord. Ai...

– Nu, nu-mi spune așa! o întrerupse brusc. Mai am câteva ore.

– Câteva ore?

– Câteva ore până când aude lumea, până când află că sunt Lord Dane. Afișă o expresie dezgustată. Până când trebuie să devin un nenorocit de viconte.

– Prea bine, domnule Dane, atunci. Dacă vrei...

Ceva din felul în care-i rostise numele îl făcu să-și aducă aminte de ceva.

– Doamna Carring, spuse dintr-odată și încercă, fără să reușească, să pocnească din degete. De-aia am urcat la etaj.

Văduva Carring, o femeie destul de atrăgătoare și extraordinar de amabilă, îl invitase în camera de oaspeți. El se oprise în bibliotecă pentru un ultim pahar, ceva care să-i înceţoşeze și mai mult chipul fratelui său, când.... devenise puțin confuz. Îi aruncă domnișoarei Rees o privire poznașă.

– M-am cam rătăcit, nu-i așa?

– Dacă o cauți pe doamna Carring, da. E cu un etaj mai jos.

– Am urcat niște scări în plus? Ciudat, nu s-ar fi crezut în stare. Picioarele îi erau ca terciul de moi. Aha, și cum am ajuns în compania ta?

– Eram pe hol. Mi-ai făcut cu mâna, te-ai împiedicat și ai căzut la picioarele mele.

Închise ochii ca să se gândească, dar descoperi că încăperea se învârte cu el într-un mod neplăcut, așa că o țintui cu privirea pe domnișoara Rees. Își aminti cum zâmbise la doamna cea drăguță, cum căzuse din picioare și cum se redresase cu ajutorul ei. Mirosea a ceva dulce și floral, a biscuiți cu zahăr și a trandafiri.

– Da, așa am făcut. De ce naiba m-am împiedicat?

– N-am nici cea mai vagă idee, răspunse domnișoara Rees și se ridică grațios de pe scaun.

Spre propria surprindere, își coordonă mișcările, se aplecă în față și o prinse de încheietură fără să cadă de pe scaun.

– Unde te duci?

– Să chem pe cineva să te ajute.

Ea își smunci încheietura, dar el continuă să o țină cu delicatețe. Îi plăcea cum căldura pielii ei trecea prin cămașă și îi încălzea palma.

– Nu. N-am nevoie de ajutor.

Dacă ar fi chemat pe cineva, ea ar fi plecat. Iar el nu dorea asta. Sala de bal de dedesubt era plină de doamne, precum văduva Carring, femei de lume îmbrăcate în mătăsuri și pline de bijuterii, cu promisiunea unor nopți pline de păcat. Dar creatura aceea din fața lui, micuță și afectată, îl intriga.

– Tu ești o altfel de promisiune.

– Poftim?

El clătină din cap, dar încet, să nu-i plesnească.

– Nu contează. Nu chema pe nimeni!

– Milord, nu poți rămâne aici, în camera copiilor, iar...

– Domnule Dane, îi aduse el aminte. De ce nu? Sunt copii prin apropiere?

Cu siguranță, nu erau. Nimeni, nici măcar cele mai depravate dintre prietenele doamnei Wrayburn nu și-ar fi adus copiii la o astfel de petrecere.

– Nu, dar...

– Păi, atunci rămânem aici. Stai jos, insistă el. Luă în considerare ideea de a o împinge jos pe scaun, dar se răzgândi. În starea lui, nu se prea putea baza pe propriile mișcări. Nu voia să o rănească în vreun fel. Hai, vorbește cu mine!

– Nu pot. Nu ar fi cuviincios.

El pufni disprețuitor. În ceea ce privește lumea bună, cuvintele „cuviincios" și „casa Anover" nu se împăcau deloc.

– Ce ne pasă mie și ție de ce e cuviincios?

– Mie îmi pasă, răspunse ea, iar el observă fascinat cum își îndreaptă și mai mult spatele. Mamei mele, cu siguranță, i-ar păsa.

– Atunci de mult ar fi trebuit să se gândească să nu te mai lase în casa asta.

Dacă își amintea corect, se zvonea că doamna Wrayburn încercase de fapt de mai multe ori să-și mărite fiica, dar domnișoara Rees era mulțumită cu situația curentă – să rămână o tânără retrasă și răsfățată, o povară pentru mama ei mult prea îngăduitoare.

Ei bine, poate n-ar fi fost rău ca micuța să mai facă și ea pe placul cuiva.

– Vreau să rămâi cu mine, o informă. Și acum, că sunt viconte, sunt aproape sigur că trebuie să faci ce zic eu. Stai jos! Vorbește!

Dacă nu se înșela prea tare, buzele ei se arcuiră ușor.

– Nu.

De data asta, când își trase încheietura, el nu avu de ales: ori o elibera, ori era smuls de pe scaun.

Se uită cu ochii mijiți la brațele ei zvelte.

– Ești mai puternică decât pari.

Complimentul acela ciudat îi atrase o privire rece.

– Îndrăznesc să spun că și un pui de pisică ți-ar fi dat de furcă în starea în care ești, de aceea trebuie să chem...

– Asta e insultător. Probabil destul de adevărat, dar insultător. Sau poate te referi la felinele alea enorme? Tigrii și altele asemenea? Ele au niște pisoi excepționali de mari.

– Ăia nu sunt pisoi, sunt pui de tigru, domnule Dane. Și nu, nu la asta mă refeream.

– Atunci mă simt jignit. Se prăbuși teatral în scaun, dar cum nu reuși să scoată nici un zâmbet de la ea, abordă o altă strategie. Înainte să mai faci vreo aluzie răutăcioasă, ai putea să iei în considerare natura tristă, foarte tristă, a evenimentelor care au condus la starea mea de slăbiciune.

– Poftim?

Se întrebă dacă nu cumva se exprima mai puțin clar decât își închipuia.

– Am avut un deces în familie, dacă îți aduci aminte.

Era de neiertat să pomenească de moartea fratelui său într-o manieră atât de indiferentă și s-ar fi simțit probabil puțin vinovat, dacă nu ar fi fost atât de furios pe acesta. Și încântat să vadă că expresia domnișoarei Rees se îmbunase din nou. Și dacă nu ar fi fost atât de cumplit de beat.

Dar, îmbunată sau nu, domnișoara Rees părea de neclintit în hotărârea ei de a pleca.

– Te rog să înțelegi, domnule Dane, regret din suflet că tatăl dumitale a murit. Cu toate astea...

Surprins, se foi în scaun.

– Tatăl meu?

– Cel de la care ai moștenit titlul de viconte.

– A, nu. Fratele meu mai mare, Reginald. Tatăl meu a dat colțul cu ani în urmă. Se mai gândi puțin. Sau poate că n-au trecut decât doi ani. Ciudat, părea că a trecut mai mult timp. Dar nu îndeajuns de mult timp.

Vocea tatălui devenise, din fericire, stinsă în amintirile lui.

– Îmi pare rău că ți-ai pierdut fratele, se corectă domnișoara Rees, răbdătoare. Cu toate astea, nu pot să continui să-ți țin companie în acest fel. N-oi fi eu de viță nobilă, dar sunt o femeie nemăritată, și dumneata, ca un gentleman...

– Doamne, Dumnezeule, fetițo, de unde ai tras tu concluzia că aș fi un gentleman?

– Foarte bine, atunci, ceda ea. În calitate de *viconte,* se presupune că măcar în aparență respecți regulile după care se comportă un gentleman și, în consecință, trebuie să-mi respecți dorința de a nu risca să fiu văzută...

– Pentru Dumnezeu, oftă el, pleacă odată!

O predică despre ce trebuia să facă era ultimul lucru pe care și-l dorea. În primii 23 de ani din viață nu făcuse altceva decât să asculte ordinele celorlalți. Fusese o experiență îngrozitoare. În ultimii doi ani descoperise că era mult mai bine să fie o dezamăgire decât un pion. Și era și mai bine dacă nu era nevoit să asculte părerea plictisitoare a cuiva despre problema cu pricina.

Domnișoara Rees se uită la șnurul clopoțelului și apoi din nou la el.

– Pot să sun ca să...

– Nu.

Dacă nu putea să stea cu acea tânără drăguță, prefera să stea singur o vreme și apoi să-și găsească drumul spre parter.

– Cum vrei, murmură ea și se îndepărtă cu o mișcare grațioasă care-i confirmă porecla de Fecioara-de-Gheață.

– Parcă alunecă pe gheață, șopti el. Nu e firesc.

Nelăsând să se înțeleagă dacă auzise sau nu acest comentariu, ea ajunse la ușă, zăbovi cu mâna pe clanță și se uită peste umăr cu o expresie rugătoare.

– Te rog să-mi îngădui să chem pe cineva.

– Nu.

– Dar eu...

– Nu.

Se încruntă ușor.

– Doar nu vrei să...

– Nu prea ești obișnuită să ți se spună „nu", nu-i așa?

Ea își strânse buzele.

– Ar fi trebuit să te las pe hol.

– Regretele sunt ca amantele, o informă el.

– Eu... Lăsă mâna de pe clanță. Cum?

– Bărbații adevărați nu au așa ceva.

Clipi nedumerită, apoi izbucni într-un hohot de râs suav, care-l făcu să freamăte de plăcere.

– Asta e cea mai ridicolă zicală pe care am auzit-o vreodată.

– Sunt beat, spuse el și ridică din umeri. Sunt mai inteligent când... sau mai isteț? Cum se spune? Mă rog. Sunt deosebit de inteligent când sunt treaz.

– Și sper că și mai modest.

Cu un oftat resemnat, apucă din nou clanța, dar de data asta, încuie ușa și-și puse cheia în buzunar.

– Te miști ca o regină, spuse el încet, în timp ce ea traversă camera și reveni pe scaunul din fața lui. Pe patine. Ce-ai făcut?

– Am încuiat ușa.

– Da, știu. Era beat, nu orb. De ce-ai făcut asta?

– Ca nu cumva să dea peste noi din greșeală vreun alt musafir beat.

– Ai de gând să rămâi? întrebă fără să-i vină să creadă.

Ferindu-și privirea, ea își mângâie o mânecă.

– Dacă nu mă lași să chem pe altcineva.

– Și nu vrei să mă lași aici singur? Nu mă așteptam la asta. Se aplecă pentru a-i studia mai îndeaproape trăsăturile. Nu se presupunea că ești rece și nepăsătoare?

Se uită la el cu ochii ușor mijiți.

– Iar dumneata nu se presupunea că ești fermecător?

Rânji, apreciind replica tăioasă.

– Dacă vrei să știi, eu pot să conving și diavolul să-mi dea coada dacă-mi propun.

– Eu nu sunt diavolul, domnule Dane.

– Nu, cred că ești un înger.

– Iar eu cred că zvonurile legate de farmecul dumitale sunt mult exagerate.

– A fost o replică puțin cam răsuflată, nu-i așa? Își propti cotul pe masă, își sprijini bărbia în palmă și-i studie pe îndelete trăsăturile. Ai ceva... nepământesc. Cred că ochii sunt de vină. Dar nu sunt angelici. Sunt de zână.

– Nu sunt afectați de băutură, atâta tot.

– O chestie la fel de deconcertantă. Tu de ce nu cobori niciodată cu mama ta? Organizează niște petreceri minunate. Cred că te-ai simți bine.

– Mă îndoiesc.

– Dar te simți bine acum, cu mine, îi atrase el atenția. O observație rezonabilă, în opinia lui. Sala de bal este plină de bărbați ca mine.

– Adică beți?

– Da, admise el. Dar și interesanți și fermecători.

Îl privi cu curiozitate.

– Asta faci dumneata la astfel de petreceri? Încerci să fii interesant și fermecător?

– Nu încerc nimic, o asigură el, ridicându-și bărbia din palmă. Prea mare efortul.

– Și să faci parte din lumea mondenă nu e un efort? Băutură, femei și scandaluri. Clătină ușor din cap. Mie mi se pare destul de obositor. De ce faci asta?

– Pentru că pot, răspunse el, ridicând nepăsător din umeri. Pentru că nu e cuviincios.

Înainte să răspundă, ea reflectă o clipă.

– Îmi imaginez că titlul de viconte vine împreună cu multe responsabilități. Acum ai de gând să-ți schimbi stilul de viață?

– Mi l-am schimbat deja, scumpo. Așa am ajuns aici. Și trebuie să spun că, lăsând la o parte mobila asta prea scundă, îmi place unde sunt acum. Îi zâmbi și observă cum roșește ușor. Cum se face că-mi știai porecla, dar nu știai că fratele meu era vicontele?

Spre cinstea ei însă, tânăra abia dacă clipi la schimbarea bruscă a subiectului.

– Când cineva petrece mult timp în spatele ușilor închise, primește informațiile pe bucăți. Am auzit de numele și de reputația dumitale în trecere.

– Tot ce faci tu e în trecere. Petreci o clipă în sala de bal, abia te zărește omu' la operă. N-am întâlnit pe nimeni care să petreacă mai mult de treizeci de secunde în prezența ta.

Păru puțin stânjenită, dar nu pentru mult timp.

– Ai de gând să te lauzi prietenilor tăi că ai fost singurul care a petrecut mai mult timp cu mine?

– Și să risc să fiu alungat din casa mamei tale pentru totdeauna? spuse el pe un ton disprețuitor. O să păstrez doar pentru mine această realizare, deși o să mă coste. Știi că ești subiectul multor speculații.

– Da? Digeră informația fără nici o expresie pe chip. Te-ai fi gândit că oamenii au lucruri mai bune de făcut decât să discute despre o femeie despre care nu știu nimic.

– Are legătură cu misterul situației, explică el. Ce se va întâmpla cu fiica răsfățată și singuratică a celebrei doamne Wrayburn? Va călca pe urmele mamei ei și va deveni o demimondenă sau se va mărita cu un negustor bogat care s-o acopere cu mătăsuri și diamante?

– Poate că nu sunt atât de răsfățată precum cred oamenii, contracară ea ușor. Poate că o să mă mărit cu un calic și o să trăiesc într-o căsuță la țară.

– Și o să trăiești din zestre? Se gândi o clipă la această posibilitate. Ai zestre?

– Trebuie s-o întrebi pe mama.

– Nu prea contează, hotărî el. Pe cine o să întâlnești tu, dacă te arăți în sălile de bal și în saloane doar cât să vadă lumea cât ești de frumoasă și apoi te ascunzi la etaj pentru restul nopții?

– Nu mă ascund, răspunse ea, ușor defensivă. Și iată, te-am întâlnit pe dumneata.

– Sper că nu te aștepți să te cer în căsătorie.

Își țuguie buzele.

– Ești miop dacă nu iei în considerare această idee. Ți-ai putea face datoria de viconte și ai șoca înalta societate cu un singur gest.

– Ai mare dreptate. Aplecându-se spre ea, afișă o expresie de om rănit în dragoste. Vrei să te căsătorești cu mine, domnișoară Anna Rees?

– Nu, Lord Dane. Nu vreau.

Fu atât de surprins, încât se ridică în capul oaselor. Nu cunoștea nici o femeie nemăritată care să refuze o cerere în căsătorie din partea unui nobil, chiar beat fiind.

– Ai refuza șansa de a deveni vicontesă?

– Cu bucurie.

El își strânse buzele, reflectând o clipă înainte să întrebe:

– Mă refuzi pentru că sunt viconte?

– Nu, te refuz pentru că nu mă interesează să fac parte nici din lumea demimondenă, nici din înalta societate. Și nici să mă mărit cu vreun bărbat din aceste lumi. Ezită înainte să continue: Îmi doresc o căsuță la țară.

– Asta vrei, serios?

Nu s-ar fi gândit la asta. Nimeni care o zărise pe domnișoara Rees în rochiile ei elegante și cu bijuteriile ei strălucitoare sau care o auzise pe doamna Wrayburn plângându-se îngăduitoare de pretențiile

adorabile ale fiicei sale în ceea ce privește rochiile elegante și bijuteriile strălucitoare nu s-ar fi gândit la asta nici măcar o clipă. Domnișoara Rees era o enigmă mai mare decât credeau oamenii. Fascinant!

– Și ce altceva îți mai dorești?

– Vrei să spui ce-mi doresc de la viață? întrebă ridicând o sprânceană. De ce ți-aș împărtăși visurile mele?

– Mi-ai spus deja despre căsuță, îi reaminti el. Și nu mă interesează secretele tale. Doar interesele tale. Mai trece vremea. Sau vrei să stăm aici în tăcere?

– Păi...

Cuvintele i se pierdură în aer, își feri privirea și rămase tăcută atât de mult timp, încât Max crezu că până la urmă alesese tăcerea. Lui oricum nu-i păsa. Existau modalități mai neplăcute de a-și petrece timpul decât să stea în tăcere alături de domnișoara Anna Rees. Îi plăcea s-o privească: pomeții înalți, curba delicată a maxilarului. Ar fi vrut să se întindă și să-i mângâie conturul urechii, poate chiar să-și treacă degetul de-a lungul gâtului ei alb.

– Îmi doresc un câine, spuse dintr-odată domnișoara Rees, iar el, cu toate că aburii alcoolului îi începeau să-i simțurile, desluși imediat împletindu-se în vocea ei nesiguranța și hotărârea. Cu toate astea, mai trecu un moment până să dea la o parte aburii și să-și aducă aminte despre ce vorbeau.

– Un câine. Așa deci. Îți dorești un câine, așadar. Un mops ca al mamei tale?

– Nu, nu un cățel de salon. Un câine de vânătoare, sublinie ea cu un ușor entuziasm. Vreau un câine zdravăn cu care să mă plimb prin pădure sau care să alerge alături de mine când călăresc. Nu din aceia care cad în fântână sau sunt călcați de trăsuri.

El își aminti subit de Brutus, un câine din rasa Terra Nova pe care îl avusese în copilărie. O bestie mare și plină de bale.

– Am *adorat* câinele ăla.

– Poftim?

El clătină din cap.

– Nimic. Și mama ta nu vrea să-ți cumpere un câine?

– Un animal mare nu are ce căuta într-o casă din oraș, spuse ea încet și începu să urmărească o zgârietură de pe masă cu un deget lung și elegant.

– Unii câini n-au ce căuta, e adevărat. Dar poate un câine din aceia cu pete. Ar fi bucuros să alerge după tine și după mama ta prin Hyde Park.

Nu-și amintea s-o fi văzut vreodată pe doamnă prin parc, dar cu siguranță ieșea și ea din când în când la aer.

– Aștept până o să am o căsuță.

– Păi, de ce? Dar ea refuză să răspundă, așa că el lăsă capul în jos ca să-i prindă privirea. Să înțeleg că mama ta nu vrea să-ți cumpere unul?

– E casa ei, răspunse ea și continuă să urmărească zgârietura.

– Înțeleg, rosti el prudent, îndreptându-și spatele. Poate că mama și fiica ei nu erau atât de apropiate precum lăsase doamna Wrayburn să se înțeleagă. Cred că... aparențele sunt înșelătoare în ceea ce te privește, nu-i așa?

Ea încetă să mai privească masa.

– Poftim?

– Vorbesc neclar? întrebă el și plescăi din buze.

– Destul, dar căscatul te face cu adevărat de neînțeles.

– Aha. Închise ochii pentru o clipă și-și dădu seama că încăperea încă se învârtea în jurul lui, deși la o viteză mai rezonabilă. Doamne, ce obosit sunt!

– Pot să chem pe cineva să te ducă acasă?

Acei puțini prieteni în care avea încredere să-i aducă în casă nu erau genul de oameni care să participe la petrecerile organizate de doamna Wrayburn. Deschise pleoapele și încercă să-i facă cu ochiul, dar, dată fiind situația, fu ca și cum ar fi clipit încet.

– Nimeni de a cărui companie să mă bucur la fel de mult ca a ta. Ești sigură că nu vrei să te măriți cu mine?

– Da.

– Păcat, spuse el și vorbi serios.

De îndată ce se afla că era noul Lord Dane, libertatea de care se bucurase în calitate de pretendent nu tocmai dezirabil va dispărea. Nici o tânără nu dorea să se mărite cu fratele mai tânăr și desfrânat al unui viconte perfect sănătos. Dar cu un viconte desfrânat, ei, asta era altă treabă. Avea să fie vânat de doamnele necăsătorite din lumea bună până când își va alege o soție. Ce distractiv ar fi să le dezamăgească pe toate fugind cu această atrăgătoare, fascinantă și total nepotrivită domnișoară Rees.

– Dacă te răzgândești...

– Nu mă voi răzgândi.

– Dar dacă te răzgândești, îți promit că vei avea parte de o căsuță la țară.

Un mic zâmbet îi apăru pe buze.

– Și de un câine?

– Și de un câine.

– Și de ce ai face asta, Lord Dane?

– Toată lumea ar trebui să se bucure măcar de o parte din lucrurile pe care și le dorește. Și cu cât stătea mai mult, uitându-se în ochii domnișoarei Rees, cu atât își dădea seama că ceea ce își dorea cel mai mult în acel moment era ea. Îmi place cum zâmbești. Ești incredibil de dulce. Și caninul ăla din dreapta. Este un pic strâmb. Mi se pare încântător.

– Poftim?

Își dădu seama că iar căsca.

– Încântător. Mi se pare că dintele tău este încântător.

– Și ziceai că sala de bal este plină de bărbați fermecători ca dumneata? Nici nu știam ce pierd.

Dintr-odată nu-i mai plăcu ideea ca ea să aibă de-a face cu alți bărbați. Mai ales cu bărbați de felul celor de la parter.

– Poate am exagerat farmecul celor din sala de bal. E mai bine să fii aici.

– Așa mi s-a părut și mie.

– E mai bine să fii în compania mea. Ar fi dorit să-i ofere o dovadă care să-i susțină afirmația, dar era o provocare prea mare pentru el în momentul acela. O să te vizitez mâine.

– Mâine s-ar putea să ai alte îndatoriri, milord.

– Așa e. Atunci săptămâna viitoare. O să-ți fac o vizită săptămâna viitoare.

Ea scoase un sunet cristalin din fundul gâtului, ceea ce el recunoscu ca fiind sunetul la care apelează o femeie când nu vrea să contrazică un bărbat. Când erau mici, sora lui obișnuia să-l scoată atunci când el își făcea cunoscută intenția de a-și sfida tatăl.

– Până la urmă voi reuși, mormăi ca pentru sine.

– Ce-ai spus?

– Până la urmă voi reuși, rosti el mai clar. După ce se termină treaba asta cu fratele meu.

Se auzi un alt sunet, de data asta însoțit de un zâmbet condescendent și de o ușoară înclinare a capului. Dar lui nu-i păsa prea mult. Săptămâna următoare își va dovedi valoarea. Dar deocamdată era prea epuizat ca să încerce să dovedească ceva. Și prea beat. Și mult, mult prea furios pe fratele său și pe ultima lui încercare de a dovedi ceva cuiva.

– Știi cum a murit, domnișoară Rees? Fratele meu?

Ea clătină din cap.

– Într-un duel. Într-un nenorocit de duel! Și nici măcar pentru o femeie. Un băiețandru ridicol l-a acuzat că a trișat la o partidă de cărți și idiotul de frate-meu l-a provocat la duel. Soția și cele patru fiice ale lui au rămas singure, iar domeniul i-a revenit unui pierde-vară. Și toată lumea spune că a murit onorabil sau, mă rog, apărându-și onoarea, nici nu mai știu. Oricum, o s-o tot dăm înainte cu onoarea, în timp ce băiețandrul acela își lasă mama bolnavă de izbelișteca să fugă pe Continent, nepoatele mele plâng în pernă, iar moșia familiei Dane o să cadă în ruină.

Încercă să ridice mâna să închine paharul înainte să-și dea seama că nu are un pahar în mână și nici energia necesară să-l ridice.

– Pentru onoare! murmură el.

– Oamenii își distrug viața pentru lucruri și mai neînsemnate decât onoarea.

– Nu. Oftă și se lăsă în scaunul minuscul. Capul îi atârna greu. Nu, nu cred asta.

– Dumneata n-ai onoare? întrebă domnișoara Rees încet.

El își lăsă ochii obosiți să se închidă doar o clipă, apoi oftă adânc.

– Ca să fiu sincer, domnișoară Rees.... nu prea îmi pasă.

Capitolul 2

Nu multă lume știa că domnișoara Anna Rees nu-și cunoștea propria vârstă.

După spusele doamnei Wrayburn, unica sa fiică urma să împlinească 19 ani anul următor, în aprilie. Cu toate astea, Anna își aducea foarte bine aminte că avusese de două ori șapte și nouă ani și că aniversarea cu ocazia împlinirii a cincisprezece ani fusese

sărbătorită de trei ori: de două ori în vară și o dată, toamna. Cel mai probabil avea aproape 24 ani, iar ziua ei de naștere era undeva între iulie și noiembrie.

Odată o întrebase pe mama ei când era de fapt ziua ei de naștere, iar ea îi răspunsese că data n-avea nici o importanță. Ceea ce conta cu adevărat era cât de în vârstă părea.

– Și nu pot să par o femeie tânără, dacă am o fiică matură, spusese doamna Wrayburn. Fii drăguță și fă-mi pe plac!

La suprafață, Anna cedă, dar în sinea ei se îndoia că prosteau pe cineva și se întreba dacă nu cumva mama ei îi uitase adevărata dată de naștere.

Oricum, nu avea mare importanță. Fie că avea 21 sau 24 de ani, era o femeie adultă. Și nu orice fel de femeie adultă, ci una care era în pericol de a deveni fată bătrână. Și mai grav, o fată bătrână care era deopotrivă cea mai nerespectabilă și cea mai plictisitoare femeie din toată creștinătatea.

Vasăzică o femeie în toată firea, care trăia în casa Anover, unde cele mai cunoscute văduve din lumea demimondenă organizau cele mai faimoase petreceri din Londra și, cu toate astea, până în seara aceea, nu avusese parte de o conversație cu vreun bărbat. Aproape că nu discutase cu nimeni altcineva decât cu mama ei, cu guvernanta și cu servitorii mamei sale.

Contactul ei cu societatea era chiar așa cum îl descrisese domnul Dane: sporadic și de scurtă durată. La teatru fusese de două ori în viață și de fiecare dată stătuse ascunsă într-o lojă. Atât de ascunsă, încât abia dacă văzuse jumătate din scenă. Nu participase niciodată la vreun bal organizat de altcineva și nici nu fusese invitată la cină. La întrunirile mamei sale, era îmbrăcată elegant și era obligată să stea vreo jumătate de oră într-un balcon de la etajul doi. La atât se rezuma prezența ei în casa Anover, iar disprețul ei pentru ce se întâmpla acolo nu avea limite.

Doamne, ce mai ura să fie în balconul acela, să stea singură și tăcută, în timp ce oamenii se uitau la ea ca la o piesă de muzeu. Unii se holbau de-a binelea, alții o priveau doar în treacăt în drum spre terasă sau spre masa cu gustări, alții păreau total indiferenți, dar îi aruncau câte o privire de după evantaie sau peste umăr.

Părea că toată lumea șușotește.

Şi în tot acest timp, în mulţimea de dedesubt, doamna Wrayburn îşi ridica fiica în slăvi ca un părinte devotat: „Nu-i aşa că-i frumoasă? Nu-i aşa că fata mea e o bijuterie preţioasă?"

Anna ştia că era destul de drăguţă, dar nu frumoasă. Însă, graţie isteţei sale mame, era inaccesibilă, şi nimic nu e mai captivant şi mai atrăgător decât asta.

Ocazional, dacă vreun oaspete mai important cerea să o cunoască sau dacă pur şi simplu mama ei se simţea veselă şi generoasă, era permisă o scurtă vizită la balcon. Se făceau reverenţe şi plecăciuni, se schimbau câteva amabilităţi dacă musafirul era femeie, dar orice încercare de a fi angajată într-o conversaţie adevărată, mai ales dacă era vorba de un bărbat, era curmată imediat.

În ciuda înclinaţiei mamei sale de a oferi explicaţii care n-o puneau într-o lumină favorabilă – „Scumpa mea fiică a insistat să rămână departe de festivităţi în seara asta. Sper că îi veţi ierta excentricitatea. Sunt sigură că..." –, Anna fusese mulţumită cu situaţia în trecut. Nu avea nici un interes să-i cunoască pe prietenii mamei sale.

Cel puţin până în momentul acela.

Anna îl studie pe bărbatul din faţa ei. Nu şi-ar fi imaginat niciodată că poate să fie atât de plăcut să petreacă timp cu un bărbat. Era o prostie, evident, să se lase sedusă de farmecul îndoielnic al unui libertin beat, însă nu se putea abţine.

Era fascinată de Max Dane. Şi nu doar pentru că era frumos, firesc te, nu-i scăpase acest detaliu. I se părea un om plin de contradicţii, glumeţ şi periculos în acelaşi timp.

Farmecul lui obraznic o încânta. Ochii migdalaţi de culoarea alunei aveau o lumină jucăuşă, iar cârlionţul care i se desprindea din părul şaten îi dădea un aer şarmant de băieţandru. Cu toate că îşi închipuia că el n-ar fi prea fericit să audă asta, ei i se părea adorabil.

Dar Max Dane nu era un băiat. Pentru că stătea jos, nu prea putea să-şi dea seama cât de înalt era, dar părea mai înalt decât doamna Culpepper, neobişnuit de înalta ei guvernantă, ceea ce însemna că avea cel puţin un metru şi optzeci. Şi deşi părea inofensiv cum şedea el aşa gârbovit şi răvăşit, nu puteai să nu observi umerii laţi şi conturul muşchilor care se întrezăreau prin costumul de seară.

Max Dane era un bărbat în toată firea.

Acest bărbat era inaccesibil în toate sensurile cuvântului. Iar ei i se părea fascinant.

Se întreba ce ar spune dacă i-ar mărturisi că seara aceea se dovedea a fi cea mai palpitantă și mai încântătoare seară a vieții ei. Probabil ar considera-o o prostuță nesimțitoare, dat fiind că era seara în care el jelea pierderea fratelui său.

„Sărmanul băiat!"

Fără să se gândească, se aplecă înainte ca să-i dea la o parte o șuviță de păr de pe frunte. Ea nu va cunoaște niciodată o astfel de pierdere.

Dându-și seama ce era pe cale să facă, își retrase imediat mâna, așteptându-se ca el să aibă ceva de comentat în legătură cu purtarea ei. Ar fi putut s-o facă foarte ușor. Ce naiba o fi fost în capul ei?

Dar el nu se mișcă. Rămase cu ochii închiși. Respira adânc și regulat.

Ea înghiți cu greu.

– Domnule Dane?

Nimic. Adormise buștean.

Anna se uită la musafir, apoi la ușă. Acum putea să plece sau să sune clopoțelul pentru ajutor.

Își întoarse din nou privirea spre Max. Putea să stea oricât acolo să se holbeze la trăsăturile lui frumoase dacă voia.

Încet, privirea îi căzu pe gura lui și zăbovi acolo.

Ar fi putut face orice ar fi vrut.

Era o nebunie, acel ceva la care se gândea ea. Dacă i-ar fi spus cineva mai devreme că peste câteva ore va lua în considerare posibilitatea de a profita de un bărbat care dormea, ar fi spus că atât o astfel de idee, cât și persoana căreia îi trecuse așa ceva prin minte erau ridicole.

Dar iat-o acum aplecându-se mai aproape... și mai aproape.

Era o senzație foarte ciudată, ca și cum s-ar fi privit de la distanță și i-ar fi plăcut ceea ce vedea.

Era bine și frumos să visezi la libertate și la căsuțe la țară, dar Anna se considera o persoană practică. Nu va avea probabil niciodată căsuța aceea sau libertate adevărată. Și, cu siguranță, nu va mai avea parte de o asemenea ocazie.

Și ce dacă i se spunea Fecioara-de-Gheață a casei Anover? își zise ea. Ea știa că nu era așa. Ea și numai ea.

Dar, ca să fie sigură, șopti:

– Domnule Dane, ai...?

Nu răspunse, nu dădu nici un semn că o auzise.

Și dintr-odată, camera păru ca din altă lume. Mirosul lumânărilor deveni mai puternic, iar scaunul scârțâi asurzitor când ea se aplecă și mai mult.

Și apoi îl sărută. Sau, mai precis, își lipi buzele de ale lui. Nu știa dacă acesta era sau nu un sărut adevărat. Părea că unul din ei sau amândoi ar fi trebuit să se miște.

De fapt, era sigură că măcar unul din ei trebuia să se miște, dar ea nu reușea să facă asta. Dintr-un motiv oarecare, să-și lipească buzele de ale lui părea ceva firesc, deși, fără îndoială, imoral. Dacă s-ar fi mișcat, totul ar fi devenit mai degrabă mai mult imoral decât firesc, ca și cum ar fi depășit impardonabil limita care o separa de a fi o depravată în toată regula.

Cu un oftat, își dădu seama că un mic beneficiu era tot ce putea obține. Mai zăbovi o clipă, dorind să savureze experiența. Dacă ăsta se dovedea singurul sărut de care avea să aibă parte, măcar să dureze mult.

Ținându-și ochii închiși, se concentră asupra fiecărui detaliu. Buzele lui Max erau moi, dar ferme. Îi simțea respirația ușoară și dulce pe piele. Mirosul de alcool îi gâdila nasul în mod plăcut. Ar fi vrut să se întindă să-l atingă, să-i simtă textura părului, dar și acest gest i se păru exagerat.

Regretând că nu putea să fie mai mult, dădu să se retragă.

Și apoi se întâmplă ceva de neimaginat. Unul din ei începu să se miște.

Max își schimbă poziția, și o mână caldă îi alunecă pe gât, trăgând-o delicat, dar ferm spre el.

Ea deschise brusc ochii, își duse mâinile la piept, iar inima, vitează, încercă să-i sară din piept. Pentru o clipă, uită să respire.

Pe Max nu părea să-l deranjeze. O ținu pe loc, iar buzele lui le explorară pe ale ei cu atingeri domoale. Șocul și teama ținură doar o clipă, până când Anna își dădu seama că strânsoarea lui era persuasivă, dar nu necruțătoare, și că gura lui se mișca peste a ei ademenitor, nu revendicativ.

„Singura ta șansă. Singurul tău sărut."

Se relaxă, se aplecă și mai mult și-i întoarse sărutul.

Doamne, se înșelase crezând că mai devreme îl sărutase. Doar li se întâlniseră buzele, nimic mai mult. Ce se întâmpla acum era ca și cum...

Era extraordinar. Minunat. Fantastic. Cuvintele nu puteau să descrie mulțimea de senzații care-o inundau. Simțea că se cufundă și că plutește în același timp. I se părea că totul se învârtea în jurul lor și că doar ei doi erau nemișcați. Se simțea înfierbântată și agitată când el îi atinse colțul gurii și nerăbdătoare, când vârful limbii lui se strecură pentru o clipă printre buzele ei. Își dorea mai mult, mult mai mult. Și încă repede. Cu toate astea, era și mulțumită. Bucuroasă să rămână exact așa, făcând ceea ce făceau în acel moment.

Din câte știa, era excitată pentru prima oară. Dacă i-ar fi spus cineva că va fi atât de magic, ar fi căutat deja până acum un bărbat beat cu fața frumoasă.

Doar că nu ar fi fost același lucru. Altcineva ar fi mângâiat-o, buzele altcuiva le-ar fi atins pe ale ei. Poate de aceea voia să rămână exact unde era, cum era, pentru că era cu Max Dane.

Dar nu doar că era imposibil să dureze, era foarte improbabil ca experiența să se repete. N-avea nici un motiv să creadă că va mai avea ocazia să se bucure de un sărut furat. Așa că memoră fiecare secundă în care buzele ei alunecau pe ale lui, în care-i simțea răsuflarea caldă, înregistră fiecare bătaie de inimă, fiecare scânteie de dorință, fiecare senzație pasageră. Nu voia să uite nici o clipă din acea experiență.

Dar totul se termină mult prea repede. Max se îndepărtă ușor și deschise un ochi căprui și scânteietor.

– Dacă dorm? întrebă șoptit, iar ea avu nevoie de o clipă ca să-și dea seama că se referea la întrebarea ei de mai înainte. Pe buzele lui apăru un zâmbet mic și păcătos. Nu, nu dorm.

– Eu...

Rămase fără cuvinte. Era aplecată peste acest bărbat, gâfâind ca o femeie ușoară și n-avea nimic de spus.

El o privi în ochi.

– Așa da surpriză plăcută!

– Nu știu... Nu știu ce-a fost cu mine, reuși în cele din urmă să spună. Își atinse buzele cu degetele-i tremurânde, observă cum privirea lui se întunecă urmărindu-i gestul și-și lăsă mâna în jos. Te rog să mă ierți!

– Cred că asta-i treaba mea. Să cer iertare.

– Este? Ei bine... înțeleg. Rămase nemișcată până când își veni în fire cu un mic tremurat. Doamne, Dumnezeule, ce făcuse? Își îndreptă repede spatele și încuviință o dată din cap. Atunci ești iertat. Scuză-mă!

– Ce faci? Așteaptă! O prinse de braț în momentul în care se pregătea să se ridice și să se îndrepte spre ușă, așa cum ar fi trebuit să facă demult. Nu pleca!

– Lord Dane, te rog...

– Domnul Dane. Clătină din cap nerăbdător. Nu contează, zi-mi Max. Așa nu mai trebuie să ne batem capul cu titlurile nobiliare.

– Nu, nu pot...

– De ce nu? Îi zâmbi provocator. Deja m-ai sărutat. Să-mi spui pe nume nu e așa mare lucru prin comparație.

– Nu ar fi trebuit să fac asta. Cu siguranță, nu ar fi trebuit să facă asta. De obicei nu dau curs curiozității, dar se pare că în seara asta am făcut o excepție...

– Curiozitate? se miră el și-i dădu drumul la braț. De aceea m-ai sărutat?

Da, de aceea și din alte o mie de motive, pe care un bărbat ca el le-ar înțelege greșit sau nu le-ar înțelege deloc.

– Da. Din ce alt motiv?

Buzele îi zvâcniră.

– Într-adevăr, ce alt motiv ai putea avea? Ei bine, ți-am satisfăcut-o?

– Curiozitatea? Da, mulțumesc.

– Cu cea mai mare plăcere, îi răspunse pe un ton aspru care-o făcu să tresară.

Se simțea ca o proastă. Cum de-i trecuse prin cap că asta era o idee bună? Cum de crezuse că putea să scape cu un astfel de comportament scandalos? Bineînțeles că el se trezise. Bineînțeles că, de fapt, nu adormise. Și acum, iat-o aici, fără nici cea mai vagă idee despre cum să facă față situației. Fără nici cea mai vagă idee despre cum să-i facă *lui* față.

Privi cu jind spre ușă.

– Te-am jignit. Îmi pare rău. O să plec...

– Nu, nu, o întrerupse Max cu o nerăbdare îndreptată mai degrabă spre propria persoană. Nu m-ai jignit. Nu sunt obișnuit ca oamenii să fie sinceri cu mine, atâta tot. Stai jos, scumpo!

Ea știa că reușise cumva să-i rănească mândria și bănuia că era puțin sarcastic, dar tachinarea aceea avea ceva blând în ea, era o invitație să se lase pradă jocului, ca și cum întreaga poveste n-ar fi fost altceva decât o prostioară inofensivă. Acest lucru îi potoli stânjeneala și dorința de a fugi mai mult decât ar fi făcut-o o mie de scuze politicoase.

Poate că nu ar fi trebuit să-l sărute, dar nu avea nici un rost ca întâmplarea să se termine cu ea fugind umilită din cameră.

– Ar trebui... Ar trebui să-ți faci alți prieteni, spuse ea precaut. Omul nu trebuie să se obișnuiască cu minciuna. Se gândi la propria viață și se simți ipocrită. Sau cel puțin n-ar trebui să o accepte.

– A, eu o accept. Prefer ca prietenii mei să nu fie sinceri. În felul acesta, nu trebuie să mă gândesc prea mult când e înțelept să am încredere în ei și când nu.

– N-ar fi mai bine dacă ar fi tot timpul sinceri?

– Nimeni nu e sincer tot timpul. Nici măcar sfântul de frate-miu. Ducă-se pe pustiu!

– Nu vorbești serios, îl contrazise ea cu blândețe, reluându-și locul. Ți-a fost frate.

– E un nemernic ridicol.

Ea observă că vorbește la prezent și simți că i se strânge inima. Cât de dureros trebuia să fie să-ți aduci aminte să vorbești la trecut despre un membru al familiei. Cât de dureros!

– Dar l-ai iubit.

El se lăsă din nou pe scaun și închise ochii, iar Annei nu i se mai păru un bărbat curtenitor, ci doar un băiat cu inima frântă.

– Da, recunoscu el șoptit. Dumnezeule, da! L-am iubit.

Ea încercă să-l consoleze, dar nu știa de unde să înceapă. Nu avea experiență în astfel de chestiuni. Îi spusese deja că-i părea rău. Oare ce mai trebuia să spună?

Max ridică un umăr, apoi îl lăsă să cadă.

– Presupun că nu putem decide întotdeauna pe cine iubim.

– Sau să ne placă de persoana pe care o iubim, adăugă ea, doar pentru că simțise că trebuia să spună ceva.

– E adevărat, zise și făcu un semn din cap spre ea. Ție îți place de mama ta?

„Deloc", își spuse ea, dar cu voce tare rosti:

– Ne înțelegem destul de bine.

Ceea ce era adevărat, cu condiția ca ea să păstreze distanța impusă în casa Anover și nevoia disperată a mamei sale de a fi în centrul atenției.

– Cei mai mulți oameni o plac, comentă Max.

– Cei mai mulți oameni nu sunt nevoiți să trăiască cu ea.

– Familia... spuse și clătină din cap, cu ochii în continuare închiși. E greu să-i iubești... sau să nu-i iubești... Nu mai știu ce-am zis la început. Se încruntă ușor. Se pare că am pierdut șirul discuției.

Anna nu-l pierduse, dar discuția despre cât de plăcută era mama ei o făcu să-i treacă prin minte un gând neașteptat, teribil, dezgustător.

Își umezi buzele care i se uscaseră subit.

– Domnule Dane...

– Max, o corectă el.

– Da, Max. Nu cumva ai... cu *Madame?*

El deschise un ochi încețoșat.

– Ce să fac cu cine?

– Cu mama. Nu ai... Ăăă... Nu putea să rostească cuvintele. Pur și simplu nu putea. Detesta simplul gând. Ai curtat-o? Sau...

– Aha. Deschise brusc ochii. Doamne ferește! Făcu un efort să stea drept în scaun. Mama ta e o femeie minunată. Frumoasă, inteligentă, toate cele, dar... Nu. Cu siguranță, nu. Îi zâmbi cu intenția clară de a o fermeca. Prefer o femeie mai... caldă. Așa, ca tine.

Un val de plăcere îi încălzi corpul.

– Ce amabil din partea ta!

– Nu, nu e amabil, contracară el, alunecând din nou în scaun. Amabil ar fi fost să-ți reconstruiesc mobila. Cine e Lord Hiccup? Pare să țină mult la tine.

– Lord Highsup, îl corectă el amuzat. Nu prea mi-l mai amintesc. A murit la puțin timp după ce mi-a dăruit această masă. Doamna Culpepper spune că a fost prieten cu căpitanul Wrayburn.

Despre care nu și-aducea aminte mare lucru și despre care nu aflase mai nimic de la mama ei, mai puțin faptul că lăsase o moștenire inoportun de mică după moartea lui la fel de inoportună. Annei îi plăcea să-și imagineze cele mai bune lucruri despre el, căci nu orice bărbat ar fi fost dispus să se însoare cu o femeie căzută cu un copil din flori în brațe.

– Căpitanul Wraybun, repetă el, căscând. Nu el ți-a fost tată, ci domnul Rees.

– Rees este numele bunicii dinspre mamă, bolborosi ea și încercă să schimbe repede subiectul. Domnule Dane, mai ai puțin și cazi de pe scaun. Acum pot să chem pe cineva să te ajute?

– Nu.

Deschise gura să spună ceva, dar se opri brusc, căci auzi podeaua scârțâind când cineva trecu pe coridor prin fața camerei copiilor.

Un alt musafir rătăcit, o servitoare sau vreun lacheu cu treabă.

Sau poate că era doamna Culpepper care venise s-o caute, se gândi Anna, simțindu-se vinovată. Femeia ar lua-o razna dacă ar descoperi că lipsește la ora aceea.

– Trebuie să plec, domnule Dane.

– Max.

– Trebuie să plec, Max. Cineva o să-mi observe în cele din urmă absența.

Și dacă cineva observa implicarea lui în toată povestea, era destul de probabil că doamna Wrayburn îi va interzice să-i mai calce pragul casei.

El oftă adânc și închise ochii.

– Bine, fie. Te caut mâine.

– Săptămâna viitoare, îi aminti ea cu blândețe.

Ochii îi rămaseră închiși, dar își strânse buzele.

– Săptămâna viitoare.

Anna tăcu o vreme, cugetând. El era beat. Făcea parte dintr-o lume pe care ea o disprețuia și din care spera să scape. El reprezenta genul de bărbat despre care mama ei și, și mai convingător, doamna Culpepper o avertizaseră.

În momentul acela, el era tot ce-și dorea.

Trase adânc aer în piept și-și asumă cel de-al doilea mare risc al vieții ei.

– Promiți? întrebă ea în șoaptă.

– Promit, bâigui el. Săptămâna viitoare.

O clipă mai târziu, începu să sforăie ușor.

Anna mai zăbovi un moment, studiindu-i fața frumoasă și felul cum i se ridica și îi cobora pieptul. Când, în cele din urmă, ieși din cameră, o făcu cu un zâmbet tainic, păcătos, și cu o speranță de viitor pe care n-o mai simțise până atunci.

Capitolul 3

Patru ani mai târziu

Doamna Wrayburn nu-și ruinase viața în căutarea onoarei. Mai degrabă și-o distrusese temporar pornind în căutarea domnului Richard Templerton care, după ce băuse un pic prea mult, sugerase un joc de-a v-ați ascunselea călare pe străzile Londrei. Neavând un protector în momentul acela și dorind să-i facă pe plac tânărului, bogatului și cam prostuțului domn Templerton, doamna Wrayburn, după ce băuse la fel de mult (și, fără îndoială, la fel de prostuță), nici nu ieșise bine din grajd că și căzuse de pe cal, rupându-și piciorul.

După părerea doctorului, piciorul avea să i se vindece în câteva luni. Dar ea considera că viața, așa cum o trăise până atunci, i se terminase.

– Sunt ruinată, Anna, ruinată!

Anna se foi puțin pe scaunul de lângă patul mamei sale și continuă să brodeze liniștită.

– Ai mai spus asta, *Madame*.

Căci asta era ceea ce doamna Wrayburn spusese – se văicărise, ca să fim mai exacți – în ultimele 48 de ore. Menajera doamnei atât de loială, valetul și camerista ei își găsiseră cu toții de lucru în afara casei după prima zi. Anna n-avea cum să-i învinovățească. Ar fi făcut același lucru, dacă nu ar fi convins-o pe mama ei să ia laudanumul lăsat de doctor.

Durase ceva timp până s-o convingă. Mamei ei îi displăceau în mod deosebit opiaceele. Nu le lua aproape niciodată și nu le oferea invitaților la petreceri. Ceea ce o ținea departe era deopotrivă costul piperat și pericolul dependenței. Dar Anna bănuia că adevăratul motiv era că efectele pe care drogul le avea asupra mamei sale nu erau deloc flatante. În rarele ocazii când luase laudanum în scopuri medicale, *Madame* devenise zgomotoasă, vorbăreață și înclinată spre vulgarități, ca apoi să adoarmă buștean, salivând mult și sforăind atât de tare, încât ar fi putut trezi și morții.

Anna de-abia aștepta să înceapă să sforăie. Se uită la ceasul de pe polița șemineului. Îi dăduse ultima doză cu 20 de minute în urmă. Mai avea de așteptat încă zece minute lungi.

– Săptămâni! se văită mama ei. Luni! O să treacă vara și eu voi rămâne cu... asta, spuse arătând spre picior cu dezgust. Of, nenorocitul ăla de domn Templerton!

– A trimis trandafiri de dimineață.

Madame o privi furioasă.

– Nu poți plăti măcelarul cu trandafiri.

– Ai putea să vinzi un colier cu diamante sau ceva, sugeră Anna, știind foarte bine că mama ei n-ar fi niciodată de acord cu asemenea măsuri drastice.

Madame nu renunța la bunurile ei pentru nimic în lume. Niciodată. Când nu mai folosea ceva, îl punea deoparte, chiar dacă era rupt, stricat sau învechit. Chiar dacă nu-i plăcuse de la început acel lucru, *Madame* tot îl păstra, pentru că era al ei. Trandafirii lui Templerton vor fi puși la uscat până la sfârșitul zilei.

Madame îi aruncă o privire dezgustată.

– Nici nu-mi vine să cred că sugerezi așa ceva.

– Și cum ai de gând să-ți plătești cheltuielile?

– Nu asta e ideea, fetițo! Nu e vorba despre ce fac acum. E vorba despre viitorul meu.

Doamne, ce teatrală era femeia!

– E o fractură minoră, *Madame*. În curând vei putea dansa din nou. Câteva săptămâni și...

– Ia auzi, săptămâni! o întrerupse *Madame* dezgustată și dând stângaci din mână. Ca și cum ar fi o nimica toată să dispari din cercurile mondene atâta timp. Ca și cum hrăpăreața doamnă Markhouse nu ar unelti chiar în acest moment să mă deposedeze, ca să zic așa, de popularitatea pe care cu greu mi-am câștigat-o, iar eu n-aș sta aici, fără s-o pot opri. Ce crezi că o să se întâmple cu mine când va reuși, hmm?

– Păi, o să devii a doua cea mai cunoscută femeie din Londra, spuse Anna continuând să brodeze. Voi încerca să nu mor de rușine.

– Uite cum își bate joc de mine! Propria mea fiică își bate joc de mine când mi-e greu. *Madame* o avertiză cu degetul plin de bijuterii îndreptat spre ea. Ai inima rece a tatălui tău.

– Și ochii lui șterși, adaugă Anna în locul ei.

Pe *Madame* o exasperau ochii cenușii ai fiicei sale.

– Nu e adevărat, bolborosi *Madame*. Engsly avea niște ochi foarte frumoși. Nu la fel de strălucitori ca ai mei, bineînțeles, dar minunat de albaștri. Nu știu de unde naiba ai moștenit ochii ăștia oribil de cenușii.

– Aha, acum e Engsly? întrebă Anna zâmbind ușor. Mama ei îl numise pe tatăl său de nenumărate ori fără ca, din ce-și aducea aminte Anna, să rostească același nume de două ori. Engsly era unul dintr-un lung șir de bărbați. Sunt o minune a naturii.

– Ești un mic monstru nerecunoscător, asta ești.

Obișnuită cu gura spurcată a mamei sale și cu temperamentul ei imprevizibil, Anna luă la cunoștință cuvintele usturătoare și le ignoră cât ai clipi din ochi.

– Da, dar ar trebui să mă trimiți pachet tatălui meu. Să se descurce el cu mine. Sau, și mai bine, dă-mi zestrea pe care mi-ai promis-o când eram mică și ai scăpa de mine...

– Zestre? *Madame* făcu ochii mari, ca și cum Annei i-ar mai fi crescut un cap. N-am promis nimic.

– Cinci sute de lire, îi reaminti Anna, așa cum făcuse în fiecare lună de când estima că împlinise șaisprezece ani.

– Prostii! Și oricum, ce-ai face cu banii ăștia? Ai fugi undeva la țară? Doamne, ce-ar spune lumea dacă fiica doamnei Wrayburn ar avea parte de o asemenea soartă?

Pentru o femeie care-și trăise aproape toată viața sfidând convențiile sociale, *Madame* era excesiv de sensibilă la părerea celorlalți. Iar pentru o femeie care ținea atât de mult ca lumea să aibă o părere bună despre ea, era lamentabil de încăpățânată în felul în care se comporta. Anna știa că avea la fel de multe șanse s-o convingă pe mama ei să-i dea cele cinci sute de lire, pe cât avea s-o convingă să-și vândă o bijuterie. Adică zero șanse.

Se uită la ceas. Mai avea cinci minute.

– Povestește-mi despre acest domn Engsly. E un gentleman, un negustor, un...

– Of, pentru Dum...! *Madame* îi aruncă o privire dezgustată. Nu e domnul Engsly, este Lord Engsly. Philip Michael Haverston, al cincilea marchiz de Engsly. Nu face pe proasta, fetițo!

– Îmi cer scuze, *Madame*, răspunse calm Anna. Pe viitor, voi avea grijă să fac distincția dintre prostie și naivitate.

– Așa să faci... Ce naiba vrei să spui?

– Nimic.

Madame își ridică o sprânceană frumos arcuită.

– Nu mă crezi, nu-i așa?

„Nu cred nici un cuvânt."

– Bineînțeles că te cred, *Madame*. De ce m-ai minți?

– O, mint dintr-o mie de motive, răspunse *Madame* cu o mișcare ușoară a mâinii. De cele mai multe ori, ca să mă amuz.

– Asta da, cred, murmură Anna.

Mama ei păru că nu o aude.

– Dar în ceea ce-l privește pe Engsly... am mințit pentru binele tău. Își trase nasul teatral și adoptă o expresie tragică. Știi, nu sunt o mamă atât de îngrozitoare. Nu vreau să te rănesc.

– Sunt convinsă că nu vrei.

Asta ar fi presupus să consume timp și energie, ceea ce *Madame* nu era înclinată să facă pentru singurul ei copil.

– L-ai fi căutat, explică *Madame*. Și n-am vrut asta.

– De ce nu? întrebă Anna fără nici cel mai mic interes pentru răspunsul pe care mama ei i l-ar fi oferit.

Lordul Engsly nu era tatăl ei, și *Madame* nu avea decât un singur motiv pentru care nu voia ca Anna să-și caute cealaltă familie: nu voia s-o împartă cu nimeni.

– Așa cum ți-am zis, are o inimă rece. El ar fi găsit modalități să te rănească.

Anna trase de ață, terminând un nod franțuzesc.

– Atunci îți sunt recunoscătoare pentru că m-ai protejat.

Mama ei scoase un sunet neplăcut din fundul gâtului, despre care Anna spera să fie un semn că urmează să adoarmă și să sforăie.

– Nu mă crezi. Nimeni nu mă crede.

„Nu te cred cei care au ceva minte."

– Nu e...

– Să știi că am dovada.

Mâna în care ținea acul îi încremeni.

Asta era ceva nou.

Mama ei îi dăduse numeroase nume de-a lungul anilor și-i spusese o varietate de povești fantastice în legătură cu acele nume. Îi spusese că tatăl ei este Robert Henry, curajosul ofițer care murise în bătălie în timp ce-l apăra pe însuși Wellington. Sau Charlie Figg,

simpaticul fiu al unui vicar care avusese o soartă tragică, fiind împuşcat de un tâlhar la drumul mare. Sau Raphael Moore, neînfricatul tâlhar care sfârşise în laţ.

Anna ascultase aceste poveşti cu destul de multă precauţie, dar niciodată mama ei nu-i dăduse nici o dovadă.

Curioasă, dar sceptică, Anna îşi miji ochii.

– Ce fel de dovadă?

– Un contract, răspunse *Madame* cu trufie. L-am făcut să semneze un contract, la fel ca pe ceilalţi.

– Ai semnat un contract cu tatăl meu?

Nu luase niciodată în calcul această posibilitate. Se născuse înainte ca mama ei să se mărite cu căpitanul Wrayburn şi, la scurt timp după moartea lui, devenise „Notoria doamnă Wrayburn". Nu-i era clar (şi nici nu o interesase) dacă mama ei făcuse nişte aranjamente formale cu bărbaţii din trecutul îndepărtat.

– Şi la ce m-a ajutat? mormăi *Madame*, vocea devenindu-i din ce în ce mai nedesluşită, iar ochii, mai înceţoşaţi.

– Unde este? întrebă Anna, dar privirea mamei sale se îndreptă spre colţul camerei, unde şi rămase, privind în gol şi oarbă. Anna îşi aruncă cercul de brodat şi o zgâlţâi. *Madame*, unde e?

– Ce? *Madame* clipi ca o bufniţă adormită şi iritată. Ce să fie?

– Contractul pe care l-ai încheiat cu tatăl meu, unde îl ţii?

– Împreună cu celelalte, bineînţeles. De ce ţipi? spuse şi-i dădu mâinile la o parte. Lasă-mă în pace!

Anna privi spre tavan. Celelalte erau cu siguranţă în cuferele zăvorâte din dormitor. Lui *Madame* îi plăcea să-şi ţină aproape cele mai de preţ avuţii.

– Vreau să-l văd. Vreau să... *Madame*? Anna privi frustrată cum mamei ei i se închid ochii. *Madame!*

N-avea nici un rost. Doamna Wrayburn era doborâtă de laudanum.

„La naiba!"

Aruncă o privire mânioasă siluetei adormite.

„La naiba, la naiba, la naiba!"

– Poţi să mă laşi în pace? mormăi. Sunt ameţită...

– Vreau să văd contractul.

Anna tresări auzind vocea groasă din spatele ei. Întorcându-se în scaun, o descoperi pe însoţitoarea şi fosta ei guvernantă stând în pragul uşii.

O femeie ciolănoasă, trecută bine de prima tinerețe, mai înaltă decât Anna cu o jumătate de cap, doamna Culpepper avea niște mâini suficient de puternice ca să spargă nuci cu ele, niște umeri destul de largi ca să poată fi confundată cu un bărbat și, cel mai surprinzător, o coamă de păr negru pe care și-l ținea strâns sub o bonetă dantelată.

Anna auzise la un moment dat cum un domn o poreclise „căpcăuna". Fusese singura dată când îi ceruse mamei sale să dea afară din casă un musafir. Cererea îi fusese refuzată, dar se simțise mai bine pentru că încercase.

Doamna Culpepper nu era o căpcăună. Era prietena și confidenta ei, o femeie de o inteligență neobișnuită și cu un caracter admirabil. Dacă idiotul ăla ar fi lăsat băutura din mână și s-ar fi străduit să vadă dincolo de aparențe, ar fi observat că era destul de prezentabilă, cu un nas bine proporționat, cu niște ochi căprui mari și cu niște buze pline care zâmbeau mai întotdeauna.

Anna îi aruncă mamei sale o ultimă privire plină de dezgust, apoi i se alătură doamnei Culpepper pe hol.

– Ai tras cu urechea mai devreme? o tachină Anna, închizând ușa în urma ei.

– Nici vorbă. V-am auzit vorbind în timp ce treceam pe hol.

– Ai auzit o conversație întreagă în trecere?

– Da. Doamna Culpepper o luă de braț și o trase repejor după ea pe hol. Hai, draga mea!

– Ce? Nu. Se uită agitată peste umăr, aproape așteptându-se s-o vadă pe mama ei ieșind din cameră. Nu putem să cotrobăim prin apartamentul mamei.

– De ce nu?

– Pentru că nu se face așa ceva.

Crezuse că era de la sine înțeles.

Doamna Culpepper îi aruncă o privire lipsită de orice expresie, fără să încetinească pasul. În casa Anover, binele și răul erau niște chestiuni pur teoretice.

– Bine, fie, admise Anna. Pentru că *Madame* va afla și o să fie vai de capul nostru.

– Ce-o să facă? O să te închidă ca pe o prințesă în castel? O trase pe Anna pe o scară lăturalnică. Da, într-adevăr, acesta ar fi un lucru cumplit.

– S-ar putea să nu-mi dea voie în bibliotecă.

– Partea bună cu bibliotecile este că ceea ce conțin poate fi cu ușurință mutat.

– Dar dacă...

Doamna Culpepper se opri în fața scărilor, se întoarse și o luă pe Anna de umeri.

– Uită-te la mine și ascultă-mă cu atenție! Mama ta e la alt etaj, unde va dormi opt ore, slavă Ție, Doamne! Oricine altcineva căruia ar putea să-i pese nu se află în casă și este preocupat să găsească o modalitate de a rămâne afară cât mai mult posibil. Oricine altcineva poate fi mituit. Probabil nu vei mai avea o asemenea șansă.

Avea dreptate, dar înainte ca Anna să apuce să încuviințeze, doamna Culpepper se răsuci pe călcâie și începu să meargă cu pași hotărâți pe coridor. Anna o urmă prudentă, uitându-se pe furiș în spate, urmărind mirată cum femeia care la un moment dat fusese plătită să reprezinte reperul moral al unui copil bagă cheia în încuietoarea uneia dintre cele mai sacre și mai inaccesibile încăperi din casa Anover.

– De unde ai luat cheia? întrebă Anna în șoaptă în timp ce prietena ei deschidea ușa.

– Nu contează. E de ajuns să spun că... O, Doamne! Doamna Culpepper încremeni văzând camera de zi. Doamne, ajută-ne!

Anna se uită în jur și trase aer în piept.

– Dumnezeule!

Camera era ticsită, efectiv ticsită cu... de toate.

Cutii și cufere, mobilă și haine. Lăzi, coșuri și alte nimicuri, unele mai dubioase decât altele, unele neidentificabile umpleau coșurile și lăzile. O floretă ieșea de după un dulap, scânteierea familiară a diamantelor se revărsa dintr-o cutie și oriunde te-ai fi uitat erau teancuri peste teancuri de hârtie.

Unele femei își foloseau camerele de zi pentru a scrie scrisori și pentru a primi musafiri. Doamna Wrayburn și-o folosea pe a ei ca pe un seif. Erau lucruri pe care le considera prea valoroase pentru a fi duse în pod. Erau cele mai de preț și mai importante bunuri ale ei.

Anna făcu ochii mari când observă o bonetă de noapte bărbătească demodată în vârful unei umbrele de soare care ieșea dintr-o cizmă.

Clătinând din cap a mirare, rosti singurele cuvinte care-i treceau prin cap.

– Mama mea e foarte ciudată.

– Într-adevăr, aprobă doamna Culpepper cu entuziasm. Hai, n-are sens să pierdem timpul! Hârtiile mai vechi sunt acolo.

Anna își întoarse privirea de la mulțimea de obiecte bizare și o privi atunci pe doamna Culpepper croindu-și cu ușurință drum prin cameră.

– Ai mai fost aici?

– Da, am mai fost. Doamnei îi place să aibă lucrurile șterse de praf și reorganizate din când în când. Sub supravegherea ei, bineînțeles. Își ridică fustele ca să pășească peste un morman de cărți. Dar nu era atât de plin ultima oară când am intrat aici.

Anna privi nervoasă peste umăr spre ușă.

– Poate că n-ar trebui să facem asta.

Doamna Culpepper deschise calmă un cufăraș de lemn și începu să scoată din el scrisori și hârtii.

– Să intri pe furiș în camera de zi a mamei tale? Mă tem că e prea târziu. Dar dacă e cazul, o să dau vina pe tine. Voi spune că m-ai tras înăuntru împotriva voinței mele.

– Mi s-a spus că pot fi o ființă fără inimă.

Doamna Culpepper îi aruncă o privire severă.

– N-ar trebui să repeți asemenea cuvinte nici măcar în glumă. Cuvintele capătă o greutate nemeritată. Acum hai să mă ajuți, draga mea!

Să ia în derâdere sentimentele mamei ei i se părea cea mai bună metodă de a mai alina înțepătura cuvintelor, dar Anna știa din experiență că acesta nu era un raționament cu care ar fi posibil să câștige.

Ridică din umeri și își făcu loc prin cameră și începu să scotocească printr-o grămadă de hârtii. Dădu peste rețete, scrisori către străbunica ei de mult decedată, mai multe invitații la baluri și la petreceri, și niște pagini care păreau rupte din cel puțin două registre. Toate aveau mai mult de zece ani. Găsi același lucru și în grămada alăturată și în următoarea și tot așa.

– Treaba asta ar putea să ne ia zile întregi, murmură Anna după ore de căutat, în opinia ei.

– S-ar putea să fi găsit ceva, anunță doamna Culpepper, iar Anna o văzu deschizând un caiet gros. E un jurnal. E un... Vai de mine! Doamna Culpepper se încruntă, dând pagină după pagină. E un jurnal foarte explicit. Conține numele amanților, datele generale ale contractelor, considerațiile ei despre... farmecele fiecăruia și... Doamna Culpepper își înclină capul și făcu o grimasă. Dumnezeule, știai că mama ta știe să deseneze?

– Nu. Anna se aplecă să arunce o privire, dar doamna Culpepper îi trase caietul din față. Presupun că scopul acestui jurnal este șantajul.

Doamna Culpepper clătină din cap și mai întoarse o pagină cu băgare de seamă.

– Orice gentleman care-și dorește o relație discretă ar trebui să stea departe de mama ta. Deși unii dintre ei ar plăti ca aceste schițe să fie distruse. Mai ales domnul Hayes. Își mijì puțin ochii și țâțâi cu compasiune: Bietu' om!

Anna îl cunoscuse pe domnul Hayes cu doi ani în urmă. Își amintea că era un bărbat slab ca un țâr, cu ochi de culoarea chihlimbarului, lipsiți de strălucire, care-i ajungea până la bust.

– Pot să văd și eu?

Doamna Culpepper închise brusc jurnalul și-l duse la piept.

– Nici gând.

– Pentru Dumnezeu, mormăi Anna. Sunt fiica adultă și nelegitimă a doamnei Wrayburn. Cine naiba ar afla sau cui i-ar păsa dacă aș vedea un alt desen indecent?

– Mie mi-ar păsa și, cu siguranță, și mamei tale.

– Te-ai tâmpit?

Când avea vreo zece ani, Annei i se povestise în detaliu ce făceau femeile și bărbații în spatele ușilor închise. Lecția fusese ideea mamei sale și includea materiale vizuale. Potrivit doamnei Wrayburn, inocența în ceea ce privește chestiunile carnale nu era decât un eufemism pentru ignoranță, iar ignoranța ducea la curiozitate și la numeroasele ei consecințe neplăcute. Anna și mama ei erau arareori de acord indiferent de subiect, dar în cazul de față erau întru totul de acord.

Anna întinse mâna după jurnal.

– Am văzut zeci de...

– Sunt câteva autoportrete.

– Aaa. Se înfioră și-și retrase mâna. Îhh.

Doamna Culpepper pufni:

– Așa ziceam și eu.

Încrețindu-și nasul, Anna arătă în direcția caietului ofensator.

– Vezi ce-a scris mai în urmă.

Doamna Culpepper răsfoi jurnalul.

– Cea mai veche însemnare este după ce te-ai născut tu. Cred că... În sfârșit, ochii îi căzură pe o pagină care-i suscită interesul. Stai un pic... stai un pic... Iată! Doamne, am găsit! Ascultă... „Se apropie ziua de naștere a Annei. I-am dat de veste tatălui ei, dar n-a ieșit nimic. N-am primit nici un răspuns și nici o vizită din partea lui Engsly."

În tăcerea care se lăsă, doamna Culpepper observă cum Anna privește jurnalul.

– Ei bine, spuse în cele din urmă. Se pare că ești cu adevărat fiica răposatului Lord Engsly.

– Așa s-ar părea, aprobă Anna. Dând la o parte o pereche de cizme și o pelerină, se așeză pe unul dintre cufere, anticipând un sentiment de bucurie sau de recunoaștere, sau chiar de furie, dar nu se întâmplă nimic. Se simțea ciudat de detașată de această veste, ca și cum ar fi auzit vorbindu-se de familia altcuiva. Mai scrie ceva?

Doamna Culpepper examină pagina.

– Să vedem... „nici o veste și nici o vizită din partea lui Engsly", repetă ea, „deși probabil e mai bine așa, căci copilul crește neobișnuit de..." Doamna Culpepper lăsă să i se piardă cuvintele în aer, ridică ochii din caiet și tuși. Nu are sens să mai citim în continuare. Avem informația care ne trebuia.

Enervată, Anna sări în picioare și smulse caietul înainte ca doamna Culpepper să-l poată închide.

„... Copilul e tot mai gras și, îndrăznesc să spun, mai prost pe zi ce trece. Dacă marchizul ne-ar vizita în acest moment, cu siguranță ar fugi mâncând pământul."

– Anna, ai fost un copil deosebit de inteligent, zise doamna Culpepper cu loialitate.

– Și foarte gras, se pare. Nu-mi aduc aminte asta.

Doamna Culpepper anulă comentariul cu o mișcare a mâinii.

– Când am ajuns eu în casa Anover, treceai printr-o fază mai ciudată, dar erai frumoasă.

– Am avut noroc că te-am avut pe tine, spuse Anna, aruncând într-o parte jurnalul. Respirând profund, se uită prin încăpere și nu mai știu ce să mai facă. Crezi că marchizul a crezut-o pe *Madame* când i-a spus că sunt a lui?

– Din câte am înțeles eu, are puțină importanță dacă a crezut-o sau nu. Răposatul lord Engly nu era genul de bărbat care să fie preocupat de îndatoririle paternale. Mi-aduc aminte că mama ta mi-a vorbit de el o dată sau de două ori.

– Presupun că l-a vorbit de rău.

Mama ei vorbea de rău pe toată lumea, cu condiția să nu fie auzită.

– L-a făcut bădăran capricios și nedemn de încredere sau ceva de felul acesta. Eu am înțeles din asta că nu și-a onorat contractul.

Anna aprobă din cap, aducându-și aminte ce-i spusese mama ei mai devreme. „Și la ce m-a ajutat?" Asta e problema cu dependența de averea și puterea nobililor. Au averea și puterea necesară să facă ce vor ei.

Doamna Culpepper se întoarse cu spatele și începu să cotrobăiască din nou printre hârtii.

– Oare cât îi mai datorează?

– Ce mai contează? Omul e mort, nu-i așa? De la un mort nu te aștepți să-și plătească datoriile.

– Din ce-am auzit, nu și le plătea nici când era în viață. Fiii lui, pe de altă parte...

– Fii? repetă Anna în șoaptă. E posibil să am frați? Ce ciudat!

– Ai niște frați foarte bogați și care au reputația de a-și onora datoriile familiale. Răposatul și-a lăsat moșia într-o situație precară, care s-a înrăutățit din cauza celei de-a doua soții. Anul trecut, nu s-a vorbit decât de asta. Așa cum făcea de fiecare dată când împărtășea un zvon de mare importanță, doamna Culpepper se aplecă puțin în față și-și coborî vocea: Se spune că răposata Lady Engsly, cea de-a doua soție a marchizului, a complotat cu cel care se ocupa de afacerile soțului ei ca să-l escrocheze de o grămadă de bani. Nu știu dacă e adevărat, dar se știe că Lady Engsly avea o mulțime de datorii și de dușmani, și a fost nevoită să plece în Europa când fiul ei vitreg a moștenit titlul nobiliar și a aflat de trădarea ei. A murit la puțin timp după aceea, iar frații tăi s-au ocupat în ultimul an cu despăgubirile și cu plătirea datoriilor. Dacă noul marchiz face asta pentru mama lui vitregă, poți

să fii sigură că ar face același lucru pentru tatăl său. Ai putea să... Oh! exclamă brusc doamna Culpepper. Începu să se învârtească și să răsfoiască din nou hârtiile. Știi, cred că am văzut... Da, iată-le! Scrisori de la marchiz. Nu le-am acordat atenție la început, dar...

Anna urmări cum prietena ei deschide repede o scrisoare și începe să o citească.

– L-ai văzut vreodată? Pe răposatul marchiz?

– Din câte îmi amintesc, nu, răspunse doamna Culpepper fără să ridice privirea. Cu siguranță nu l-am văzut niciodată aici.

– Dar pe actualul marchiz?

– Nu e genul de bărbat care să frecventeze cercul mamei tale.

– Ei bine, atunci îmi place deja de el.

– E prieten bun cu lordul Dane.

La auzul numelui atât de neașteptat, Anna uită să respire.

Max Dane. Doamne, nu se mai gândise de mult timp la el! Era important să nu se gândească la el. De fapt, era important să încerce cel puțin să nu se gândească la el.

Nu avusese de ales. Max nu o mai căutase după cum îi promisese atunci în camera copiilor. De fapt, încetase să mai frecventeze casa Anover. Nu mai auzise nimic despre el, și, după o perioadă scurtă în care suferise și-și plânsese de milă, Anna ajunsese la concluzia că fusese o prostie să se aștepte la altceva. O văzuse pe mama ei de nenumărate ori cherchelită ca să știe că planurile făcute la beție arareori se materializează și că asta era spre binele tuturor.

Un viconte și fiica nelegitimă a unei curtezane care nu aveau nimic altceva în comun decât un sărut. Ce viitor ar fi putut avea? Nici unul, și fusese culmea naivității să creadă altceva.

Anna încercă din răsputeri să aibă o voce și o expresie neutre.

– A, da? Mă rog, gusturile nu se discută.

– Ce încăpățânată ești! răspunse doamna Culpepper. Poți să te prefaci că nu înseamnă nimic pentru tine dacă vrei, dar eu știu că ți-a căzut cu tronc în seara aceea.

– N-ar fi trebuit să-ți povestesc nimic, murmură Anna.

Rezistase două zile, însă fusese cât pe ce să explodeze din cauza secretului și a speranței pe care o aprinsese. În cele din urmă, cedase și îi povestise pe îndelete doamnei Culpepper ce se întâmplase în noaptea aceea, deși nu chiar totul. Anna preferase să nu menționeze sărutul.

Doamna Culpepper o bătu ușor pe umăr.

– Nu orice e menit să rămână un secret, drăguță.

– Și nu orice merită să fie scos la iveală. Reflectă la aceste cuvinte ca și cum s-ar fi referit la situația curentă și își trecu degetul mare peste cotorul jurnalului de pe podea. Ce ar trebui să fac cu aceste informații?

– Să le folosești, spuse doamna Culpepper, luând următoarea scrisoare din teancul de la marchiz.

– Să-l abordez pe Engsly? Strâmbă din nas. Nu cred că vreau să fac asta. Nu-mi place ideea ca păcatele tatălui să apese pe umerii fiilor.

– E mai bine să apese pe ai fiicei?

Părea puțin melodramatic.

– Dar nu au...

– Ar fi trebuit să aibă grijă de tine, o întrerupse doamna Culpepper și aruncă o privire peste scrisoare.

Anna ridică din umeri.

– S-ar putea s-o fi făcut deja. Sau poate știa că sunt bastarda altcuiva. De unde știm că *Madame* nu se minte pe sine așa cum îi minte pe ceilalți?

Doamna Culpepper răspunse după o scurtă pauză:

– De la marchizul însuși.

– Poftim?

Doamna Culpepper îi întinse paginile scrisorii.

– Convinge-te singură!

Anna smulse hârtiile și le cercetă. Nu-i luă mult până să ajungă la pasajul cu numele ei. Marchizul își exprima bucuria de a afla că fiica sa era sănătoasă. Tonul scrisorii i se păru Annei că denotă mai degrabă iritare decât bucurie, dar asta nu conta prea mult în marea schemă a lucrurilor.

– M-a recunoscut drept fiica lui?

Stupefiată, îi aruncă o privire prietenei ei înainte să se întoarcă la scrisoare.

– Nu pot să înțeleg de ce *Madame* a ținut acest lucru secret, murmură ea, trecând la cealaltă pagină, sperând să găsească cel puțin o dată de naștere. Ce spera să câștige? De ce-ar recunoaște că este tatăl meu și apoi... Nu-și duse gândul până la capăt, căci îi atrase atenția menționarea unui contract și a unei sume de bani. Dumnezeule!

– Ce e?

Anna îi arătă foaia doamnei Culpepper.

– Spune că nu-i datorează 50 de lire pe an pentru îngrijirea mea, deoarece contractul stipulează clar că trebuie să plătească doar 40.

– Un contract pe care nu l-a onorat, adăugă doamna Culpepper și începu să-și frece mâinile și să chicotească. Familia Engsly îți datorează alocația pe... 23... 28... hai să zicem pe 26 de ani. Mai mult de o mie de lire.

Peste o mie de lire. Era o avere. Nu era îndeajuns cât să acopere costurile unei locuințe precum casa Anover, dar era mai mult decât suficient cât să-și cumpere o căsuță la țară. Mai mult decât suficient cât să-și dobândească libertatea.

– Și zici că familia Engsly este bogată?

– În ultima vreme, este cum nu se poate mai bogată.

Prin urmare, lordul Engsly nici n-ar observa pierderea a o mie de lire. Luă o hotărâre implacabilă.

– Și zici că marchizul actual e un om de onoare?

– Draga mea, este recunoscut pentru acest lucru. Doamna Culpepper afișă un zâmbet plin de sine. Faptul că te-ai furișat în această cameră este cel mai inteligent lucru pe care l-am făcut vreodată împreună. Acum hai să vedem dacă găsim și contractul!

Capitolul 4

Sosirea lui Max la moșia Caldwell se desfășură ca de obicei. Fu întâmpinat cu zâmbete amabile și cu o eficiență lăudabilă de slujitori, apoi escortat prompt în salonașul de lângă bibliotecă, unde doamna Webster, menajera, îi oferi o gustare. Biscuiți cu ghimbir, preferații lui. Max o refuză politicos, dar îi fură aduși oricum.

Era o rutină care îi făcea plăcere lui Max, în ciuda naturii ei formale. Avea șase ani când familia sa vizitase prima oară moșia Caldwell și, deși multe se schimbaseră de-a lungul anilor, existau câteva lucruri de care putea fi sigur că aveau să se întâmple în continuare. Era un loc unde avea să fie întotdeauna primit cu plăcere, unde nu lipseau niciodată biscuiții cu ghimbir și mai curând iadul avea să înghețe înainte ca doamna Webster să accepte un „nu, mulțumesc" drept răspuns.

Simțindu-se din ce în ce mai relaxat, Max își scoase lavaliera deja desfăcută, se așeză pe unul dintre scaunele lui preferate și se gândi că acesta era motivul pentru care va dori întotdeauna să viziteze conacul Caldwell, chiar dacă era chemat într-un moment când la Londra petrecerile erau în toi. Venea aici pentru confortul pe care i-l dădea rutina și pentru echilibrul locuitorilor lui.

– Ce naiba faci aici?

Max se uită în sus și-l descoperi pe Lucien Haverston, marchizul de Engsly, stând în pragul ușii. Arăta răvășit și cu ochii tulburi, cu părul lui negru în dezordine.

Max răspunse cu o privire pierdută.

– Ei bine... nu mă așteptam la o asemenea primire.

– De ce nu ești la Londra?

– Pentru că m-ai chemat.

Sprâncenele negre i se încruntară pe fața lui frumoasă, care făcuse multe victime printre femei. Sau cel puțin așa susținea Lucien în tinerețe.

– Ce?

– Am fost invitat. Tu m-ai invitat. De fapt, ai insistat să te vizitez. Ai spus că soția ta va fi plecată în Scoția. Că petrec prea mult timp la Londra. Mi-ai promis că o să pescuim, că o să chefuim la tavernă, că o să avem parte de vreme bună și de aer curat...

– La naiba, așa am făcut, îl întrerupse Lucien cu un oftat. Luna trecută, nu-i așa? Clătină brusc din cap și făcu un semn cu mâna ca și cum ar fi vrut să alunge un gând. Nu contează. Trebuie să pleci.

– Poftim? De ce?

– Am musafiri.

– Da, mă ai pe mine ca musafir.

– Tu nu ești musafir. Tu ești... tu.

Lucien clipi, apoi începu să-și pocnească degetele ca o persoană care ajungea încet la o soluție pentru o dilemă deosebit de complicată. Tu ești tu. Se opri din pocnit și-l arătă cu degetul. Trebuie să rămâi.

Max își frecă bărbia cu dosul palmei.

– Ești bolnav?

– Nu sunt bolnav. Sunt... sunt nerăbdător să beau ceva.

Lucien se răsuci pe călcâie și o luă spre un set de carafe de cristal aflate pe un vechi și elegant bufet din lemn de nuc, se opri brusc și se întoarse spre Max cu o expresie goală.

– Nu ți-am promis că o să chefuim la tavernă.

Max ridică din umeri și-și întinse picioarele.

– Ei, nu poți să te superi că am încercat.

– Bineînțeles că pot. Soția mea s-ar supăra.

Iar Lucien ar fi făcut orice numai să n-o supere pe soția lui. Toată lumea știa cât de înnebuniți erau marchizul și marchiza de Engsly unul după altul.

– Vrei și tu? întrebă Lucien, turnând dintr-o carafă.

Max refuză și privi fascinat cum prietenul lui dă pe gât un pahar întreg de tărie. Lucien nu era băutor. Consuma vin la masă, ocazional coniac după cină, iar când călătorea, o bere, nimic mai mult.

– Ai de gând să-mi spui ce se-ntâmplă...

– Trebuie să sosească sora mea, spuse Lucien și trase adânc aer în piept. Din moment în moment.

– Winnefred? Minunat.

– Nu, nu mă refeream la soția fratelui meu. Lucien aruncă o privire plină de jind spre sticla de coniac, dar nu-și umplu din nou paharul. Fiica tatălui meu. Sora mea.

Max se îndreptă în scaun, intrigat și precaut.

– Tu nu ai soră.

– Se pare că am.

– Înțeleg. Se uită mai atent la fața prietenului lui și, pentru prima oară, observă că avea cearcăne. Lucien nu era doar prost dispus. Era cu adevărat îngrijorat. Când ai aflat de existența ei?

– Acum două săptămâni, răspunse Lucien, lăsând paharul din mână. I-a scris avocatului meu din Londra. I-a verificat dovezile aduse în sprijinul revendicărilor. Doamne, ce situație neplăcută! Eu și Gideon am știut că se poate întâmpla așa ceva, bineînțeles. Tatăl nostru a fost un nemernic mincinos. E un miracol că nu plouă cu frați și surori. Dar realitatea faptului de a fi față-n față cu o soră...

Era ceva ce prietenul său nu trebuia să înfrunte de unul singur, termină în gând Max.

– Sunt bucuros să rămân.

Lucien clătină din cap și se așeză pe marginea unui divan din fața lui Max.

– Excelent. Excelent. Face parte din lumea ta. Prezența ta o va face să se simtă mai în largul ei.

– Trăim în aceeași lume, Lucien, spuse Max tărăgănat. Singura diferență este că eu cunosc oameni mai interesanți. Cine e fata?

– Domnișoara Anna Rees. Fiica doamnei Rebecca Wrayburn.

– Anna... spuse cu vocea un pic strangulată. Tuși și încercă din nou. Anna Rees? Acea domnișoară Anna Rees?

„Of, la naiba! La naiba!"

În lumina amintirilor, fața lui Lucien se destinse.

– Chiar așa, nu mi-ai povestit tu că ai cunoscut-o personal?

– Nu, ți-am povestit că am întâlnit-o la un moment dat.

Odată ce devenise limpede că Anna Rees nu voia să aibă nimic de-a face cu el, nu văzuse de ce-ar fi păstrat secret faptul că o cunoscuse. Nu văzuse nici de ce ar fi trebuit să facă public faptul că ea nu voia să aibă nimic de-a face cu el, așa că nu le spuse despre întâlnire decât lui Lucien și lui Gideon.

– Cum e? întrebă Lucien.

– Nu știu. E... Era Anna Rees. Frumoasă, atrăgătoare, captivantă. Rece și inaccesibilă. Max clătină din cap și rezistă tentației de a se foi în scaun. Nu știu.

Doar i se păruse că o știa cum era ea.

– Haide, bătrâne! îl presă Lucien. Ești printre puținii care au vorbit cu fata asta.

– Dintr-o mulțime de motive, nu-mi amintesc prea bine întâlnirea cu ea.

– Erai beat?

– A fost acum patru ani. Normal că eram beat. Max ridică din umeri, fără rușine și fără regrete. Mulți bărbați treceau printr-o fază turbulentă. Lui i se întâmplase oarecum mai târziu, asta-i tot. De atunci, bea temperat. Restul obiceiurilor sale continuau să adune dezaprobarea lumii bune, dar nu mai bea până nu mai știa de el. Jeleam faptul că devenisem în mod neașteptat viconte.

– La naiba! Ce s-a întâmplat mai exact? Sper că nu te-ai purtat urât cu ea.

– Știi, și eu m-am întrebat același lucru. Rânji când văzu că Lucien se întunecă la față. Excelența Voastră, liniștiți-vă! Nu eram în poziția necesară să profit de fată. Am adormit în cel mai incomod scaun din lume. Obrăznicătura aia mică m-a lăsat să zac acolo.

Ca și prima oară când vorbise despre ea cu Lucien, Max omise precaut să-i spună că, beat mort fiind, o ceruse în căsătorie. Că se întorsese o săptămână mai târziu, așa cum promisese, doar ca doamna Wrayburn să-i spună că fiica ei nu primea oaspeți. Că se întorsese iarăși și iarăși, că îi scrisese de două ori, înainte ca, în cele din urmă, să accepte că domnișoara Rees nu voia să aibă nimic de-a face cu el.

Lucien se ridică din nou în picioare și aproape îi vârî lui Max un deget în ochi.

– Dumnezeule, dacă aflu altceva de la ea... Poate ar trebui să pleci.

Max decise să nu plece nicăieri. Ultimul lucru de care avea nevoie Lucien era să fie singur cu problemele lui. Puțină distracție, de asta avea nevoie.

– Vei fi un frate mai mare insuportabil.

– Sunt deja un frate mai mare.

– Dar nu al unei fete. E altceva. Se gândi la propria soră, Beatrice. Când și-o imagina, n-o vedea ca pe femeia adultă cu un copil, ci ca pe fetița năzdrăvană care-l urmărea prin casă, implorându-l să se joace cu păpușile sau vreun alt joc jenant de fete și, în general, făcând ce voia. Era imposibil să nu-i faci pe plac lui Beatrice... sau cel puțin așa ar fi trebuit să fie. Ai încredere în mine!

– Ai dreptate. Lucien își trecu degetele prin păr. Știu că ai dreptate. Ce naiba știu eu despre cum e să ai o soră?

– Ai o cumnată, îi atrase atenția Max.

Lucien îi aruncă o privire fără haz.

– Parcă n-ai cunoaște-o pe Freddie.

Winnefred, deosebit de independentă și uneori de-a dreptul sălbatică, nu era tocmai reprezentativă pentru ceea ce unora le plăcea să considere a fi sexul slab.

– Ai o soție, mai încercă el. Îmi imaginez că e aproape același lucru.

– Ei bine, nu e. Nu știu ce să fac cu femeia asta, ce să-i spun. Ar trebui să-mi cer iertare? Ar fi trebuit să mă duc eu la ea, în loc să insist să vină ea aici? S-o îmbrățișez? Să-i urez bun venit în casa mea sau în casa noastră? Înjură încet și începu să se plimbe între divan și șemineu. Ar fi trebuit să fie și casa ei. Sau cel puțin ar fi trebuit să aibă această opțiune. La naiba, va trebui să-mi cer iertare!

Sau ea va trebui să-și ceară iertare, dacă se va dovedi că voia să înșele familia Haverston, făcându-l pe prietenul lui să-și piardă mințile între timp.

– Pentru numele lui Dumnezeu, prietene, stai jos! Situația nu e atât de dramatică. Vei avea o discuție cu ea, și după aceea femeia își va vedea de drum.

Iar el se va apuca să investigheze dacă pretențiile ei sunt justificate sau nu.

– Te vei descurca cu atâta lucru.

– Am invitat-o să-mi facă o vizită, nu să avem o conversație, îl întrerupse Lucien.

– Nu-mi spune că vrei să stea la Caldwell?! După expresia de pe fața lui Lucien, trase concluzia că exact asta intenționa. O, la naiba! Lucien, tu nu o cunoști pe femeia asta. Cred că nimeni n-o cunoaște, nici măcar propria ei mamă.

– Știu destul. Suntem rude. Avem același sânge.

– Sângele unui nemernic necinstit, îi atrase el atenția. Iar mama ei, trebuie să-ți reamintesc, este doamna Wrayburn. O femeie despre care mulți ar putea spune că este o javră necinstită, deși încă nu am întâlnit un bărbat destul de imprudent să i-o spună...

– Nu te-ai fi gândit că sângele te poate da de gol, spuse Lucien, în mod evident luat prin surprindere, dar neîncetând să se plimbe de colo-colo.

– Sângele nu te dă de gol. Nu poate face asta. Nu poate face mare lucru în general. Și faptul că aveți același sânge nu înseamnă că poate avea acces nelimitat la moșia Caldwell.

– Suntem o familie, răspunse Lucien.

– Nu, înseamnă doar că aveți același tată. Max clătină din cap și ridică o mână-n aer ca să nu lase discuția să degenereze. În momentul acela, Lucien nu avea nevoie de o discuție filosofică. Vreau să... ai grijă atunci când ai de-a face cu domnișoara Rees.

– Asta e de la sine înțeles.

Nimic nu era de la sine înțeles în această poveste.

– Și ce dovadă a adus domnișoara Rees?

– Corespondența dintre tatăl meu și mama ei, alături de un contract și un jurnal.

– Un contract?

– A fost amanta lui. Evident, a existat un contract. Lucien își încreți buzele. Și, evident, Excelența Sa nu l-a onorat.

Ghimpele de neliniște și suspiciune pe care îl simțise Max pe piele începu să crească exponențial.

– Și domnișoara Rees ți-a cerut să-l onorezi tu în schimb? ghici el. Și despre ce sumă e vorba mai exact?

– O mie de lire sau pe-acolo. Lucien dădu din mână nerăbdător. Nu contează, va avea tot ce are nevoie. Nu din cauza contractului am chemat-o în vizită. E sora mea. Vreau s-o cunosc.

Max nu spuse nimic cu voce tare, dar înjură cu năduf în sinea lui. Anna nu venea la moșia Caldwell ca să-și cunoască familia și nici măcar pentru mia de lire. Venea după ceea ce reputația lui Lucien garanta, acel ceva pe care el tocmai se învoise să i-l ofere... tot ceea ce avea nevoie.

Nu era un secret faptul că marchizul și fratele lui încercaseră din răsputeri să răzbune delictele financiare săvârșite de mama lor vitregă înainte să moară. Și pentru o femeie care avea relațiile doamnei Wrayburn nu era deloc greu să găsească la Londra un falsificator de semnături.

Max se gândi cât de înțelept ar fi să se opună acum. Doar puțin, la început. Era prea târziu pentru a anula vizita, dar nu era prea târziu pentru a-l încuraja să fie precaut atunci când va sosi femeia.

– Nu ți se pare ciudat că n-ai găsit nimic legat de domnișoara Rees sau de doamna Wrayburn printre hârtiile tatălui tău? întrebă el.

– Nu le-am citit pe toate. Nici nu știu dacă le-am găsit pe toate. Înainte să moară, mama vitregă a lăsat haos în urmă. Cutii în pod, în pivniță, până și în grajd. Unele lucruri s-au pierdut pentru totdeauna, sunt sigur de asta. Lucien făcu o grimasă și ridică din umeri. Ca să fiu sincer, n-a fost o prioritate pentru mine să găsesc și să citesc scrisorile tatălui meu.

Max aprobă reticent din cap. Prefera să nu știe ce se afla în scrisorile tatălui său. Dar era hotărât să afle care erau intențiile Annei în ceea ce privește familia Haverston.

– A venit, anunță Lucien dintr-odată, uitându-se pe fereastra care dădea în fața casei.

Ridicându-se de pe scaun, Max văzu punctul negru pe care îl reprezenta trăsura care-și făcea încet drum pe aleea lungă și întortocheată

a moşiei Caldwell. Un strop de nerăbdare începu să se amestece cu suspiciunea şi stânjeneala de mai devreme. Iat-o, îşi zise el, pe domnişoara Anna Rees!

„La naiba!"

Nu se mai gândise de câţiva ani la femeie, cel puţin nu de bunăvoie. Avea obiceiul să i se strecoare în minte în cele mai ciudate momente. Mirosul de trandafiri şi de biscuiţi i-o aduseseră în minte o dată sau de două ori, iar cu câteva luni în urmă se surprinsese holbându-se la un terier şi-şi amintise că şi ea visa să aibă un câine de vânătoare. Şi mai fusese şi spaima scurtă şi neaşteptată pe care o resimţise când auzise că cineva din casa Anover căzuse de pe cal şi se rănise. Se liniştise după câteva secunde când aflase că era vorba despre doamna Wrayburn, dar cu câteva momente înainte...

Max se încruntă. Evident, se gândise la ea de mai multe ori şi mai recent decât i-ar fi plăcut să recunoască.

– Nu-mi vine să cred că Fecioara-de-Gheaţă a casei Anover ar putea să fie sora ta, şopti el.

– Este, îl corectă Lucien, încercând fără succes să-şi netezească părul cu mâna. Este sora mea. Şi să nu-i mai spui aşa.

– Toată lumea îi spune aşa, răspunse Max. Îşi întinse gâtul ca să vadă cum cei mai de seamă slujitori ai moşiei se aliniau sub portic. Şi pe bună dreptate.

– Acest lucru nu se va mai întâmpla. Să le spui cunoştinţelor tale din Londra că de acum înainte face parte din această familie şi că trebuie să i se acorde respectul cuvenit.

– Engsly, aşa bârfesc oamenii, răspunse Max sec. Nimănui nu i se acordă respectul care i se cuvine. Ridică mâna în aer ca să curme orice reacţie. O să mă străduiesc să-ţi fiu de folos.

Lucien aprobă din cap, mulţumit cum numai cei care cred cele mai bune lucruri despre oameni pot fi. Îşi trase mânecile şi îşi îndreptă lavaliera.

– Cum arăt? Sunt prezentabil?

„Destul de bine pentru cei ca Anna Rees."

– Arăţi ca marchizul de Engsly. Max făcu un gest către uşă şi ignoră cu îndărătnicie dorinţa subită de a-şi aranja şi el ţinuta. Hai s-o întâmpinăm pe femeie!

Capitolul 5

„Asta e nebunie curată."

Anna se uită pe fereastra trăsurii la peluza din fața conacului Caldwell, cu iarba ei verde și deasă și cu copacii falnici, și se întrebă din ce punct încolo o peluză și o alee devin un teren și un drum bine întreținut.

O privi pe doamna Culpepper, care se sprijinea de o margine a trăsurii, cu fața acoperită de o bonetă. Pe parcursul călătoriei lor de o jumătate de zi, pielea însoțitoarei ei căpătase o nuanță verzuie din cauza faptului că avea rău de trăsură.

Erau două țăcănite.

Ce naiba fusese în capul lor de se furișaseră din casa Anover în mijlocul nopții ca să vină aici? Dacă mama ei va trimite pe cineva după ele? Și n-ar fi de mirare, fiindcă fugiseră cu una din trăsurile ei preferate.

Și dacă marchizul de Engsly era un zănatic și se răzgândise în legătură cu invitația la conacul Caldwell înainte ca ele să ajungă?

Și dacă invitația fusese trimisă doar ca o modalitate de a le ademeni departe de casa Anover, iar în momentul în care vor ajunge acolo vor fi răpite și trimise în Europa sau în Australia, sau în America, sau cine știe unde își trimitea familia Haverston bastarzii nedoriți? Doamne, spera să nu ajungă pe fundul unui lac.

Gândul acesta morbid fu suficient de ridicol ca s-o facă să-și vină în fire. Pentru numele lui Dumnezeu, cu siguranță marchizul nu va fi violent cu ea. Nervii ei încordați și imaginația bogată nu erau nimic altceva decât o reacție exagerată față de cele întâmplate în ultimele două săptămâni.

De fapt nu plecaseră în mijlocul nopții, ci la răsărit. Iar relațiile cu marchizul din ultima săptămână fuseseră extrem de civilizate. N-avea nici un motiv să creadă că bărbatul acela era un căpcăun.

De fapt, nu trebuia să se îngrijoreze în legătură cu nimic altceva decât să se prezinte adecvat în fața unui bărbat curtenitor, ceea ce n-avea cum să fie atât de dificil. Toată viața fusese judecată de oameni, curtenitori sau nu, și se descurcase destul de bine.

Cu siguranță, putea să se descurce destul de bine o oră sau două la conacul Caldwell. Putea să zâmbească, să facă reverențe și să-și înghită spaima și mândria pentru ultima oară, apoi să fie liberă.

Probabil... posibil... Fir-ar să fie, acum era altceva. Cu totul altceva. În casa Anover, nu trebuia decât să zâmbească și să facă reverențe. În fața marchizului va trebui să vorbească. Va trebui să facă conversație.

În toată viața ei, nu stătuse de vorbă decât cu un singur gentleman. Și acesta din urmă nu dorise să repete experiența.

Un hohot nervos de râs îi scăpă înainte să se poată abține.

– Asta e nebunie curată.

Lângă ea, doamna Culpepper se foi și, dându-și boneta de pe față, o întrebă:

– Ce e, draga mea?

– Nimic, am... Anna se opri, căci în ultima oră pielea însoțitoarei sale devenise din verde cenușie. Doamna Culpepper, sunteți bine?

Doamna Culpepper făcu un semn din mână.

– N-am nimic. Doamne ferește, am ajuns deja?

Ca și cum ar fi răspuns la întrebare, trăsura se opri.

– Așa se pare.

– Dumnezeule, copilă, icni doamna Culpepper și încercă disperată să se aranjeze, de ce nu m-ai trezit mai devreme?

Pentru că nu avea nici un sens să-i explice că încercase de două ori s-o trezească, Anna privi pe fereastră și-și dădu seama cu uimire că reședința Caldwell era chiar încântătoare de-aproape.

Nu se așteptase ca proprietatea de la țară a unui nobil să fie încântătoare. Se așteptase să fie grandioasă și impozantă. De la distanță, conacul arăta într-adevăr grandios, cu fațada lui de piatră și cu dimensiunea lui impresionantă, dar acum, de-aproape, observă că severele contururi ale celor trei niveluri erau atenuate de ferestrele ușor arcuite, de obloanele de un albastru vesel și de turnulețul ciudat, oarecum fantezist din colțul din spate al casei. Intrarea altfel austeră era împodobită cu ghivece de plante la porțile din față și cu flori colorate la baza porticului.

Aproape că părea primitor. *Aproape.*

Sub portic aștepta Lucien Haverston, marchizul de Engsly... împreună cu un număr mare de servitori, ceea ce i se păru bizar.

– De ce ar...?

Anna tăcu subit când se deschise ușa trăsurii și apăru un lacheu, gata s-o ajute să coboare.

Clipi la el, la lumina crudă de afară și la porticul apropiat, dar nu tocmai primitor.

Brusc, își dori ca peluza să fie puțin mai mare, iar aleea puțin mai lungă.

– Bărbia sus, o sfătui doamna Culpepper în șoaptă. Spatele drept și privirea înainte!

Acesta era sfatul pe care doamna Culpepper i-l dădea de fiecare dată când Anna trebuia să-și facă apariția la petrecerile mamei sale. Familiaritatea acestui sfat îi dădu curajul să meargă înainte.

După ce ochii i se obișnuiră cu lumina puternică, privirea îi căzu pe gentlemanul necunoscut care stătea în mijlocul porticului. Înalt și suplu, îmbrăcat cu un costum elegant, marchizul de Engsly arăta așa cum se așteptase Anna, ce excepția părului, care era ciufulit, și a ochilor foarte negri. Își închipuise că marchizul avea ochii albaștri frumoși ai tatălui său.

Ai tatălui *lor*, își spuse în sinea ei, ajutând-o pe doamna Culpepper să coboare din trăsură și să urce scările porticului. Răposatul marchiz era tatăl *lor*.

– Domnișoară Rees. Când ele se apropiară, Engsly făcu o plecăciune. Bine ați venit la conacul Caldwell!

Bărbatul acesta care stătea în fața ei era fratele ei, și totuși i se părea ireal.

– Excelență. Făcu o reverență grațioasă, bucuroasă că genunchii nu o lăsaseră. Foarte amabil din partea ta să ne inviți. Permite-mi să ți-o prezint pe însoțitoarea mea, doamna Culpepper?

Engsly făcu o nouă plecăciune, dar se încruntă ușor. Se uită la Anna și apoi din nou la doamna Culpepper.

– Ă... scuzați-mă că vă întreb, doamnă Culpepper, vă simțiți bine?

„Are spirit de observație", remarcă Anna. „Și este interesat de bunăstarea unei persoane pe care un om de rangul lui ar putea s-o ignore."

Sau poate că se teme ca oaspeții să nu-i fi adus ciuma la conac. Greu de spus.

Doamna Culpepper își înclină ușor capul. Dacă era impresionată sau nu de un bărbat ca lordul Engsly, nu arătă. Pe de altă parte,

e adevărat că în casa Anover doamna Culpepper fusese martora unor comportamente indecente din partea oamenilor de rangul său. Nu mai era de mult impresionată de șarmul superficial al nobililor.

Sau poate că se comporta astfel pentru că nu se simțea bine. Și asta era greu de spus.

– Sunt bine, Excelență, răspunse doamna Culpepper. Doar că nu-mi prieste călătoria cu trăsura.

– Înțeleg. Și cumnata mea pățește la fel. Făcu un semn subtil, și două servitoare cu șorțuri apretate făcură imediat un pas în față. Îngăduiți-le lui Mary și lui Faith să vă însoțească la etaj. Vreți să chem un doctor?

– Mulțumesc, Excelență, dar nu e nevoie. Mă voi simți mai bine, acum că sunt cu picioarele pe pământ. Și mă voi simți îndeajuns de bine încât să rămân aici cu domnișoara Rees...

– Prostii, insistă Anna. Trebuie să te odihnești.

– Ei bine... Doamna Culpepper aruncă o privire spre servitoare, iar Anna își dădu seama că femeia se simțea mai rău decât lăsa să se înțeleagă. Dacă se poate...

Anna încuviință din cap și nu avu destulă încredere în sine să mai adauge ceva, de teamă ca nu cumva să se dea de gol și să spună: „M-am răzgândit, nu mă lăsa singură cu oamenii ăștia!" Așa că își strânse buzele sperând să simuleze un zâmbet încrezător.

Bineînțeles, acest lucru fu de ajuns pentru biata doamnă Culpepper. Îi aruncă Annei o privire bolnăvicioasă, dar plină de recunoștință și o bătu ușor pe umăr, ceea ce Anna interpretă ca fiind un gest de încurajare și le lăsă pe servitoare s-o însoțească.

Simțindu-se lăsată în voia sorții, Anna privi cum servitorii se foiesc puțin la trecerea celor trei. Un lacheu se dădu într-o parte permițându-le să intre în casă.

Și în acel moment îl văzu, stând semeț lângă una dintre frumoasele plante în ghiveci.

Lord Maximilian Dane.

„O, nu! O, la naiba!"

Pentru prima oară în viața ei, Anna știu ce înseamnă să-ți pierzi suflul. Simți exact asta, ca și cum o mână invizibilă ar fi strâns-o de gât.

Era ca și cum nu l-ar mai fi văzut niciodată în viața ei, iar prezența lui neașteptată era dacă nu o lovitură, cel puțin un junghi puternic.

Simți nevoia ridicolă de a o chema înapoi pe doamna Culpepper sau de a se întoarce și a se urca în trăsură. Sau cel puțin, ar fi vrut să înjure de mama focului.

Era o situație cumplită. De-a dreptul oribilă.

După ce își dăduse seama că Max Dane nu avea să se mai întoarcă în casa Anover, Anna își permisese o dată sau de două ori (sau de câteva zeci de ori) să viseze cu ochii deschiși cum ar fi dacă s-ar întâlni cu el din întâmplare.

Scenariile erau diferite, dar în general își imaginase cum ea ar fi fost înconjurată de un alai de prieteni și de admiratori. Ar fi arătat impecabil, manierele ei ar fi fost desăvârșite, iar conversația sclipitoare. Pe scurt, visurile ei erau fantezii exagerate în care Max Dane și-ar fi dat seama că făcuse o greșeală de proporții *colosale* neîntorcându-se la casa Anover.

Și iat-o acum, prăfuită și șifonată de pe drum, cum nu se poate mai singură și mută de uimire.

O, cât de mult își dorea să se urce la loc în trăsură.

Din fericire, pentru că își ținuse toată viață bărbia sus, spatele drept și privirea înainte, nu se făcu de tot de rușine. O clipă mai târziu, reuși chiar să afișeze o expresie senină.

Nu reuși totuși să și vorbească coerent.

– Ăăă... eu...

Max nu părea la fel de afectat. Păși repede înainte și făcu o plecăciune elegantă.

– Domnișoară Rees. Și eu sunt la fel de surprins de toate acestea.

Asta nu era o surpriză. O surpriză e când descoperi un fir alb la tâmplă și te întrebi dacă ești mai bătrân decât credeai.

Să-l întâlnească pe Max Dane la conacul Caldwell era categoric un șoc. Și văzându-l de-aproape, îi trecu imediat și fără nici un sens prin minte că devenise și mai atrăgător. Probabil asta se datora faptului că era treaz. Nu avea cearcăne sub ochii de culoarea alunei, pielea nu prezenta o culoare bolnăvicioasă care să indice prea mult alcool și prea puțin somn. Lord Dane nu arăta precum craiul desfrânat pe care îl întâlnise cu patru ani în urmă în casa Anover, tânărul elegant, dar beat a cărui gură senzuală și al cărui farmec captivant o tentaseră să inițieze cel mai păcătos moment al vieții sale. Acel bărbat fusese fascinant și charismatic și, uneori, în pericol să cadă de pe scaun.

Lordul Dane care se afla în acel moment în fața ei făcuse cu ușurință o plecăciune elegantă și inspira forță reținută. Părea puternic și sănătos și... deloc încântat s-o vadă. Chipul lui frumos era dur și deloc zâmbitor.

Oare era furios pe ea?

Cu siguranță, nu. N-avea nici un motiv. Fără îndoială, era pur și simplu surprins, la fel ca și ea.

Anna reuși să facă o reverență decentă, fiind deopotrivă încântată să-l vadă și dorindu-și din răsputeri să fie altundeva, oriunde altundeva.

Îl sărutase pe bărbatul acesta. Se aplecase și atinsese aceste buze. Și apoi nu-l mai văzuse niciodată.

– Lord Dane... începu și, spre rușinea ei, nu reuși să adauge nimic mai inteligent decât: Bună ziua.

Observă cum el rânjește puțin, ceea ce o tulbură și o enervă deopotrivă. Bineînțeles că el era calm. În mod evident, fusese prevenit în legătură cu sosirea ei.

– Bună ziua, răspunse el. Sper că ați călătorit fără incidente.

Rămăseseră două ore împotmoliți în noroi. Era cât pe-aci să se întoarcă acasă de câteva ori. Din cauza stării proaste de sănătate a doamnei Culpepper fusese nevoie să oprească de mai multe ori. O dată opriseră trăsura prea târziu.

– Cât de cât.

– Suntem cu toții bucuroși să auzim asta.

– Mulțumesc, Excelență.

„Pleacă!" imploră ea în tăcere. „Te rog, te rog, pleacă!" Putea să facă față întâlnirii cu noul ei frate sau putea să facă față întâlnirii cu bărbatul care-i frânsese inima. Dar nu putea să facă față întâlnirii cu amândoi.

Engsly tuși, atrăgându-i atenția.

– Moșia familiei Dane din McMullin Hall se află la doar vreo 30 de kilometri depărtare, îi explică. Familiile noastre sunt de generații în relații de prietenie.

– Ce frumos! „Te rog, fă-l să plece!"

– Poate că domnișoara Rees ar vrea să audă povestea familiilor noastre altă dată, sugeră Max și apoi, ca și cum i-ar fi citit gândurile și i-ar fi păsat de confortul ei psihic – ceea ce ea se îndoia – făcu

o plecăciune și adăugă: Vă rog să mă scuzați, vă las să vă cunoașteți mai bine.

Anna îl privi cum se îndepărtează și se simți puțin mai bine când dispăru în casă.

Lord Engsly tuși din nou.

– Lord Dane e de mulți ani un prieten apropiat al familiei Haverston. Sper că prezența lui nu te incomodează. Mă gândeam că...

– Nu mă incomodează deloc, minți Anna. Ce altceva ar fi putut să spună? „Prietenul tău drag mă incomodează teribil. Te rog să-l alungi din casă cât stau eu aici!"

– Excelent, excelent. Mi-ar plăcea să vă împrieteniți.

– Ar fi minunat.

Era convinsă că nu exista nici o șansă ca acest lucru să se întâmple. Dar cum lordului Dane nu i se păruse potrivit să-i povestească prietenului său apropiat despre ei doi, consideră că era mai bine să păstreze și ea tăcerea despre asta.

Nu spuse aproape nimic în timp ce Engsly o prezentă servitorilor – o formalitate care o nedumeri – în timp ce era condusă în foaierul cu tavan înalt, cu două șiruri de scări maiestoase și balustrade din marmură. Rămase la fel de tăcută în timp ce era condusă de-a lungul unui hol larg cu ferestre prin care năvălea soarele încălzind aerul.

Engsly spunea ceva despre cum partea din față a conacului fusese adăugată cu o sută de ani în urmă, spatele casei păstrându-și multe dintre trăsăturile încântătoare ale stilului elizabetan. Dar în tot acest timp, ea se gândea la un singur lucru: „Fratele meu. Acest om este fratele meu".

Și se strădui să simtă altceva decât îngrijorare pentru doamna Culpepper, stânjeneală din cauza prezenței lui Max Dane și dorința de a termina cât mai repede treaba la conacul Caldwell.

– Am ajuns, anunță Engsly, făcând semn spre niște uși deschise. Salonul familiei.

O ducea în salon, și nu în cabinetul lui? Anna nu se așteptase la asta, dar după un moment de reflecție, se hotărî să considere că era un semn promițător, că nu o vedea doar ca pe o problemă neplăcută de afaceri. Ceea ce, întâmplător, și mai puțin promițător era un indiciu că nu avea de gând să-i dea mia de lire imediat.

Aveau să poarte o discuție.

– Te rog, o încurajă Engsly, fluturând din mână spre divan. Fă-te comodă!

– Mulțumesc. E o cameră foarte frumoasă. Anna observă mobila masivă, de modă veche, dar bine întreținută, culorile șterse ale pereților și ale covorului, dar detaliile îi scăpară. Așezându-se pe marginea divanului, îl fixă pe marchiz cu privirea.

La rândul lui și el o țintuia cu privirea în timp ce se așeză pe un scaun în fața ei.

Urmă o tăcere lungă.

– Ei bine, încercă ea, netezindu-și fusta.

– Ei bine, răspunse el.

Continuară să se privească până când o menajeră al cărei nume Anna îl uitase aduse niște gustări.

Anna luă imediat un biscuit și mușcă puțin din el.

– Sunt foarte buni.

Ar fi putut să aibă gust de pământ, și ei tot nu i-ar fi păsat. Era doar recunoscătoare că avea despre ce să vorbească.

– Mă bucur că-ți plac, spuse lord Engsly, luând și el unul, în timp ce menajera se retrase. Sunt cu portocale și condimente. Sunt preferații lui Gideon. Va veni și el în curând. La fel și soția mea. Au fost în Scoția.

– Va fi o plăcere să-i cunosc, răspunse ea sperând să fie adevărat.

Cel puțin nu trebuia să cunoască toată familia deodată. Poate că experiența va fi mai puțin dureroasă dacă îi va cunoaște pe membrii familiei Haverston unul câte unul.

Sau poate că va fi ca și cum ți-ai amputa piciorul cu un cuțit neascuțit.

– Să-i cunoști, da, repetă Lucien și se încruntă puțin. Sperasem că o vei putea cunoaște și pe soția fratelui meu. Din nefericire, nici Winnefred nu se împacă bine cu drumurile lungi. Am înțeles că învață să călărească, ceea ce îi va face călătoriile mai ușoare.

– Pare o idee bună. Răsuci biscuitul în mână până când începu să se fărâmițeze și fu nevoită să se oprească. Ei bine... zise ea furioasă pe ea însăși. Cu siguranță nu mai erau în punctul în care să spună doar „ei bine".

Engsly tuși din nou.

– Da... ei bine.

Sau nu.

Își bagă restul biscuitului în gură, zâmbi politicos și mestecă în tăcere. Dacă tot nu era în stare să spună ceva inteligent, măcar să aibă un motiv pentru asta.

Engsly se întinse să ia un alt biscuit, dar se opri la jumătatea distanței până la farfurie. Brusc, ocărî în barbă, se ridică de pe scaun și merse apăsat până la șemineu și înapoi, scărpinându-se viguros în cap.

Ceea ce explica de ce era așa de ciufulit. Anna începu să se neliniștească.

Nu i se mai părea că era prietenos sau primitor. I se părea doar agitat.

– Dă-mi voie să fiu sincer, domnișoară Rees. Se opri în fața ei, trase aer scurt în piept, iar ea simți un nod în stomac. N-am nici cea mai vagă idee cum să mă descurc în această... această... Făcu un gest indescifrabil cu mâna. În această situație, în care am o soră. N-am experiență cu surorile. Mă simt copleșit. Și oarecum tembel. De obicei, știu să fac conversație.

Spre surprinderea ei, zâmbi involuntar. Ce ușurare că recunoștea penibilul situației, în loc s-o înrăutățească învârtindu-se în jurul cozii; și ce ușurare că nu o informase că o va trimite pachet în America.

– Iar eu nu am experiență cu frații, spuse ea. Nu am nici frați, nici surori.

Și ea se simțea ca o idioată, dar n-avea de gând să spună așa ceva.

Dar pentru Engsly fu de-ajuns. Umerii i se relaxară în mod vizibil și pe buze i se citi urma unui zâmbet.

– Dar să știi că mă împac bine cu cumnata mea.

– Nu e același lucru, anticipă ea și se servi cu un biscuit. Poate că acela va avea gust de portocale și de condimente.

– Nu, nu e același lucru. Se așeză la loc și luă și el un biscuit. Dar îmi place să cred că ne vom simți în largul nostru cu timpul. Câteva săptămâni petrecute aici și...

– Câteva săptămâni? Anna aproape că se înecă. Vrei să stau câteva săptămâni?

Cu siguranță, nu vorbea serios.

– Sau mai mult, dacă dorești. Îi aruncă o privire amuzată. Cum altfel vom ajunge să ne cunoaștem?

„De ce, Doamne, ai vrea să ajungi să mă cunoști?"

– Nu am anticipat o vizită prelungită. Am crezut că... o zi sau două – sau o oră sau două – și după aceea eu și doamna Culpepper ne vom vedea de drum. Are o soră în nord. Se opri stânjenită, dându-și seama că nu răspunsese la întrebare. Sperasem, bineînțeles, că ne vom scrie.

Nu era adevărat. Nu-și îngăduise să spere sau să se aștepte la altceva decât la câteva ore din viața lui și la o mie de lire.

El chibzui în tăcere înainte să răspundă.

– Domnișoară Rees, mai sunt câteva zile până se întoarce Gideon. Cel puțin, trebuie să stați până atunci. Este foarte nerăbdător să te cunoască.

– Câteva zile? Înghiți în sec. Nu își dăduse seama că „în curând" însemna „câteva zile".

– Te asigur că te vei simți bine aici.

Se va simți bine pe naiba. Exista o listă lungă de motive pentru care nu s-ar fi simțit bine. Și în capul listei, scris cu litere mari, era numele lordului Maximilian Dane. Trebuia neapărat să găsească o cale de scăpare.

– Sunt onorată de invitație, Excelență, iar Codridgeton este un sătuc minunat, sunt convinsă, dar...

– Codridgeton? Nu, vei sta aici.

– Aici? La conacul Caldwell? Își dădu seama că repeta ca un papagal tot ce spunea el, dar nu se putea abține. Să stea câteva săptămâni? La moșia Caldwell? Era nebun? Există un han decent în sat. The Bear's Rest, dacă nu mă înșel? Am văzut...

Se întrerupse dându-și seama că nu mai discutau dacă să mai rămână sau nu, ci unde să stea. Cum naiba se întâmplase asta?

– E un stabiliment respectabil, recunoscu el, dar aș prefera să nu trebuiască să pun șaua pe cal de fiecare dată când vreau să stăm de vorbă. Aș prefera să stai la Caldwell.

Anna începu să se întrebe dacă nu cumva ar prefera o călătorie în America.

– Crezi că ar fi înțelept, Excelență?

Pe față îi apăru un zâmbet ușor infatuat.

– Nu obișnuiesc să ofer sugestii pe care nu le consider înțelepte.

Anna se îndoia că obișnuia să ofere orice fel de sugestii. El era marchiz. El poruncea. Și-ar fi dorit ca el să aibă ceva mai mult simț

practic. Poate că pur și simplu nu-i era la îndemână să recunoască ceea ce era evident, dar cineva trebuia să o facă.

– Nu ar trebui să fiu în casa ta deloc. Știi foarte bine ce sunt eu, spuse în șoaptă. Ce este mama mea.

Era de neconceput să fi vrut să stea o singură noapte sub același acoperiș, cu atât mai mult săptămâni întregi.

– Da, răspunse în cele din urmă. Ești sora mea. Iar mama ta este mama surorii mele.

– Lumea o să vorbească.

Lumea o să vorbească la nesfârșit, chiar și într-un sătuc departe de Londra, cum era Codridgeton. I se făcu pielea de găină numai gândindu-se la asta.

Dar pe marchiz nu părea deloc să-l deranjeze. Ridică din sprâncene, ușor amuzant și foarte arogant.

– Știi cine sunt eu, domnișoară Rees?

Uimită, clătină din cap și încercă să ghicească.

– Fratele meu vitreg?

– Sunt al șaselea marchiz de Engsly. Tatăl nostru a fost al cincilea marchiz de Engsly. Se aplecă puțin în față și încercă să zâmbească reconfortant. Lasă-i să vorbească!

Anna își dori să poată și ea să zâmbească. Aprecia intenția lui. Voia să o accepte într-un fel în care tatăl lor nu o făcuse, iar el își permitea să suporte orice consecințe ar decurge din asta. Bârfa vecinilor nu va distruge reputația unui marchiz.

Ceea ce Engsly nu părea să înțeleagă era că ea nu era marchiză. Nici măcar nu făcea parte din familia Haverston. Spre deosebire de membrii legitimi ai familiei, ea era vulnerabilă în fața blamului și a disprețului.

În cel mai rău caz, va fi considerată o proastă naivă.

În cel mai bun caz, va fi considerată o intrusă hrăpăreață.

Din nefericire, acestea erau singurele ei opțiuni. Era exclus să se întoarcă în casa Anover și nu avea unde să se ducă altundeva cu jumătatea de liră care-i mai rămăsese. Sora doamnei Culpepper nu fusese de-acord să primească în casa ei o sărăntoacă, iar ea refuza să devină o povară financiară pentru doamna Culpepper.

Avea nevoie de mia de lire. Și dacă nu căpăta dintr-odată curajul de a-i cere banii pe loc, va trebui să se mulțumească cu statutul de intrusă hrăpăreață.

Afișă un zâmbet plăcut.

– Îi voi spune vizitiului să ne aducă bagajele.

El zâmbi amabil și, speră ea, mult mai sincer.

– S-a rezolvat deja.

Bineînțeles că se rezolvase. El era, după cum singur spusese, al șaselea marchiz de Engsly. Nici nu se pusese problema ca ea să nu rămână.

Din fericire, întrevederea Annei cu marchizul nu mai dură mult. Engsly îi făcu un tur scurt al conacului, arătându-i ușile de la sufragerie, de la sala de muzică și de la cabinetul lui. Biblioteca, sala de biliard și oranjeria erau pe partea cealaltă a casei, iar ea fu încurajată să exploreze întreaga casă și împrejurimile după pofta inimii.

– Mă gândisem să luăm cina împreună, îi spuse în timp ce două servitoare îi urmau spre camera ei, dar cum însoțitoarea ta nu se simte bine, poate că preferi să ți se trimită mâncarea în dormitor?

„Chiar că este o persoană atentă", își spuse Anna. Păcat că nu se gândise să o lase să plece sau să stea la han, sau cel puțin să-l trimită acasă pe celălalt oaspete înainte ca ea să vină în vizită.

– Ți-aș fi foarte recunoscătoare, mulțumesc.

– Am ajuns, spuse el, oprindu-se în fața ușii ei. Doamna Culpepper este vizavi.

Îi indică ușa exact, deși nu era nevoie, căci de partea cealaltă a ușii se auzea un sforăit familiar și regulat.

Se uită prin cameră. Era o încăpere elegantă, cu un mic balconaș. Nu era la fel de mare sau de opulentă ca unele camere de oaspeți din casa Anover, dar acesta era un avantaj, căci mama ei era în ton cu moda, dar nu avea simț estetic. Patul era ornamentat într-un stil la modă cu cincizeci de ani în urmă. Iar dulapul din nuc și comoda cu sertare precedau patul cu douăzeci de ani. Lemnul lor era lustruit de vreme. Erau obiecte de calitate a căror menire era să fie folosite cu plăcere, nu doar să impresioneze.

Fără îndoială, doamna Culpepper ar considera camera ca fiind bine mobilată. Anna o consideră mai degrabă confortabilă.

– E o cameră încântătoare, murmură ea. Mulțumesc.

– Plăcerea e de partea mea, spuse el blând. Dacă mai ai nevoie de ceva, te rog nu ezita să ceri.

Voia să-și ceară nenorocita de mie de lire, dacă nu-i era cu supărare, dar în cele din urmă afișă din nou un zâmbet plăcut, îi mulțumi pentru ospitalitate și le ură lui și servitoarelor o seară plăcută.

Apoi intră în cameră și închise ușa.

Preț de o clipă, Anna rămase unde era, holbându-se confuză la ușă. În cele din urmă, făcu un efort și se îndreptă spre pat, se așeză și începu sarcina grea de a a-și pune în ordine gândurile încâlcite.

Problemele erau mai ușor de rezolvat dacă erau abordate metodic. Emoțiile erau mai simplu de definit și de confruntat dacă nu încercai să le definești și să le confrunți pe toate deodată. Mai ales într-o zi ca aceea.

În mai puțin de unsprezece ore, părăsise Londra și probabil și pe mama ei pentru totdeauna. Își cunoscuse fratele de a cărui existență nu avusese habar cu o lună în urmă. Nu se știe cum, dar fusese obligată să rămână la moșia Caldwell pentru cel puțin câteva zile (ceea ce va fi interesant de explicat doamnei Culpepper, care, cu siguranță, fusese surprinsă să-și găsească bagajul în cameră) ca să poată să-l întâlnească pe celălalt frate despre a cărui existență nu avusese habar cu o lună în urmă. Și mai mult decât atât, după patru ani, era pentru prima oară sub același acoperiș cu Max Dane.

Toate aceste întâmplări erau impresionante, oricare dintre ele transformau această zi într-una de neuitat, dar cea din urmă îi făcea inima să-i bată mai repede.

Naiba să-l ia, de ce nu se îngrășase sau nu chelise?

De ce trebuia să fie atât de chipeș, atât de atrăgător? Nu putea să stea în fața lui, cu atât mai puțin să poarte o conversație politicoasă fără să-și aducă aminte motivele pentru care fusese atât de încântată de el cu patru ani în urmă. Cu siguranță nu putea să-l privească fără să-și amintească de sărutul lor. Cum ar fi putut să uite, dat fiind că se străduise să memoreze fiecare detaliu atunci când se întâmplase. Fiecare gust, fiecare sunet și fiecare senzație amețitoare îi erau întipărite în minte.

La fel și o mie de alte detalii ale acelei nopți: cum o făcuse să râdă, cum o făcuse să se simtă inteligentă și interesantă, frumoasă și ispititoare. Și plină de speranță. Niciodată nu fusese mai plină de speranță ca în săptămânile de după întâlnirea lor.

Deși nu-i plăcea să recunoască, nici măcar față de ea însăși, adevărul era că niciodată nu fusese atât de distrusă ca în ziua în care își dăduse seama și acceptase că Max Dane nu se va mai întoarce.

Ce pacoste!

Ar fi trebuit cel puțin să-i scrie o scrisoare să-i explice de ce, în loc s-o lase să se întrebe cu ce anume îi greșise.

– N-am greșit cu nimic, bâigui pentru sine, nu pentru că ar fi crezut asta, ci pentru că o ajuta dacă rostea vorbele cu voce tare. Și nici acum nu greșesc cu nimic, adăugă ea, căci și asta îi făcea bine să audă. N-o să greșesc cu nimic când o să iau mia aia de lire și o să plec cu doamna Culpepper. Nu e nimic... Cuvintele îi rămaseră în aer și strâmbă din nas. Se simțea ridicolă.

Dar faptul că vorbise singură o calmase. Ar fi fost mai bine să vorbească cu doamna Culpepper, dar mai erau ore bune până la cină și era posibil ca ea să doarmă până a doua zi dimineață, lăsând-o pe Anna singură și fără nimic de făcut pentru restul serii.

Anna privi ușa încruntată. Nu se simțea confortabil să dea curs invitației de a explora, oricât de sincer fusese făcută, dar nu putea petrece toată seara plângându-și de milă.

Avea mare nevoie de o distracție. Trusa de cusut și puținele cărți pe care le luase din casa Anover fuseseră împachetate în cufărul doamnei Culpepper, și Anna nu voia să o trezească. N-avea ce să facă, trebuia să-și găsească altundeva ceva de făcut.

Biblioteca, se hotărî. Cu siguranță putea să se ducă în acea încăpere fără să se întâmple nimic rău și fără să dea peste Max Dane. Conacul Caldwell era enorm, iar biblioteca nu se afla foarte departe de camera ei. Putea să riște.

Capitolul 6

Nu ar fi trebuit să riște.

Anna înghiți în sec. Mai avea puțin și ajungea în bibliotecă. De fapt, putea să vadă ușile duble la șase metri depărtare... Dar, mai important, ușile se aflau la patru metri de locul unde se afla Max Dane, blocându-i accesul.

Se materializase ca o fantomă în fața ei. Nu era acolo, întorsese capul pentru o clipă ca să arunce o privire prin ușile unui salon și, când privi din nou înainte, el era acolo, profilându-se ca un spectru.

Doar că un spectru se presupunea că are o aparență mai puțin substanțială.

În plus, era puțin probabil ca un spectru să se încline și să spună „domnișoară Rees" cu o voce care să o facă să simtă fiori plăcuți pe spinare.

Chiar era chipeș, își spuse Anna reprimându-și un oftat. Iar ea nici măcar nu se uitase în oglindă înainte să plece din cameră. Nu era doar obosită de pe drum, era de-a dreptul neîngrijită. Minunat.

Din fericire, oricât de surprinzătoare și de nedorită ar fi fost această întâlnire, acum nu mai era atât de șocată ca prima oară. Poate că nu se va desfășura la fel de prost.

„Bărbia sus, spatele drept, privirea înainte."

Reuși să facă o reverență, iar când vorbi, vocea îi fu calmă și fermă:

– Lord Dane, e o plăcere să vă revăd. Eu...

– Așa să fie? O plăcere?

Întrebarea, ciudată în sine, avea ceva batjocoritor, ca o primă lovitură ofensivă.

Dumnezeule, chiar era furios!

Surprinsă și ușor iritată pentru că el avea impresia că era îndreptățit să fie furios, spuse primul lucru care-i trecu prin cap:

– Ei bine, nu. Nu e chiar o plăcere.

El zâmbi, mai degrabă cu dispreț decât cu umor.

– Tot sinceră, văd.

De aceea era important să gândești înainte să vorbești. Și de aceea era uneori preferabil să nu vorbești deloc. Mai ales dacă nu aveai antrenament.

– Nu voiam să spun decât că sunt niște circumstanțe neobișnuite.

– Neobișnuite, repetă el încet, ca și cum ar fi gustat cuvântul. Se poate spune și așa.

Întâlnirea nu se desfășura deloc bine. Date fiind comportamentul lui rece și greșelile ei, experiența devenea dureroasă. Mai bine îi punea capăt înainte ca lucrurile să degenereze. Dacă era nevoie, vor încerca din nou a doua zi. Sau niciodată, dacă bunul Dumnezeu

avea milă de ea și-l trimitea pe Max la Londra sau la moșia lui în timpul nopții.

Ezită, neștiind dacă ar trebui să se retragă în cameră sau să-și continue drumul spre bibliotecă.

Înainte, hotărî și o luă spre bibliotecă. Poate că o făcea să se simtă inconfortabil, dar nu într-atât încât să se retragă.

„Nu am făcut nimic greșit."

– Te rog să mă scuzi, Lord Dane, eram în drum spre...

Îi sări în față și făcu un gest spre ușa deschisă a unei încăperi din apropiere.

– Aș vrea să discut ceva cu tine, domnișoară Rees.

Ea aruncă o privire înăuntru și întrebă:

– În sala de biliard?

Nu voia să vorbească deloc cu el – asta dacă nu cumva conversația s-ar termina cu el mărturisindu-i regretul insuportabil de a o fi părăsit cu patru ani în urmă –, dar el avea dreptate, era mai bine ca unele lucruri să fie spuse în privat.

– Bine, spuse ea și se strecură pe lângă el în cameră.

El n-o invită să stea jos, iar ea nu fu înclinată s-o facă. În schimb, îl văzu cum își încrucișează brațele la piept și se sprijină de una dintre mesele din încăpere.

– Nu credeam că te voi întâlni în afara Londrei, spuse el.

„Nu credeai c-o să mă mai întâlnești deloc."

– Până în acest moment, a fost o experiență incredibilă, spuse ea pe un ton degajat. Măcar unul din ei trebuia să facă un efort ca lucrurile să decurgă mai bine.

– Ai venit aici fără mama ta.

– Nu a putut să mă însoțească.

În primul rând, pentru că nu fusese informată despre această călătorie, dar nu era momentul să menționeze acest lucru.

– Am auzit că a căzut de pe cal. A fost înțelept din partea ta s-o lași singură în aceste condiții?

– Nu s-a rănit atât de grav, îl asigură ea și se felicită în gând că tonul ei nu era defensiv sau iritat. Și își revine repede.

– Cu toate astea, faptul că ai abandonat-o în acest moment poate părea... o dovadă de indiferență.

Reflectă asupra cuvintelor lui și i se păru că tonul cu care fuseseră rostite era „o dovadă de indiferență", dar, înainte ca ea să poată răspunde, el continuă:

– Ciudată treabă, această legătură surprinzătoare cu familia Haverston.

– Nu e deloc ciudată, contracară ea, devenind din ce în ce mai nerăbdătoare. Se nasc în fiecare zi copii nelegitimi. Se pare că există doar o singură imaculată concepție.

– O, eu nu mă îndoiam de originea ta profană. Dacă-ți aduci aminte, am cunoscut-o pe mama ta.

Ea nu-și îngădui să-și arate emoțiile pe față. Se întrebă de ce nu o face pe mama ei târfă, fără să se mai învârtă în jurul cozii. Nu se înșela, dar nu asta era ideea.

– De asta m-ai chemat, ca să pui la îndoială caracterul mamei mele în privat?

– Deloc. Cred că îți aduci aminte că mi-a plăcut destul de mult de mama ta. Ridică nepăsător din umeri. Făceam doar conversație.

Asta nu era o conversație. Nu era sigură ce anume era, poate o luptă voalată, dar cu siguranță nu era o conversație.

Dar dacă el dorea să pretindă că lucrurile stăteau altfel, ea putea să-i facă pe plac. Dar n-avea de gând să continue să fie pusă la zid.

– Și pe tine, Excelență? Ce te-a determinat să renunți la jocurile de noroc și la locurile de pierzanie?

– N-am mai frecventat de mult locurile de pierzanie ale Londrei. Ceea ce ai fi știut, dacă ți-ai părăsi sanctuarul mai des.

– Ai renunțat la viața defrânată? Nu putea crede așa ceva.

– Ai înțeles greșit. Atunci când am chef, și de obicei am, dezmățul vine la mine.

– Ai devenit un desfrânat solitar. Încântător!

Vicontele ridică din sprânceană la auzul acestei aluzii răutăcioase.

– Văd că ai rămas la fel de caustică.

– E și trăitul la nivelul așteptărilor celorlalți o satisfacție, răspunse ea și, pentru că nu putea să-și încleștеze degetele de la mână fără ca el să observe, își încleștă degetele de la picioare.

– Nu știu cum e să faci asta. Dintr-odată, privirea îi deveni șireată. Iar așteptările tale? Ce anume aștepți de la Lucien?

Anna se întrebă dacă nu știa nimic despre mia de lire. Pentru doi bărbați care pretindeau că erau prieteni buni, Engsly și Max aveau

multe secrete unul față de altul. Dar poate așa se comportau gentlemenii între ei. Va trebui s-o întrebe pe doamna Culpepper.

– Nu te privește. Și dacă Engsly avea secrete față de Max, asta n-o privea pe ea. Este o chestiune între Lord Engsly și...

Max se apropie foarte puțin de ea.

– Dimpotrivă, domnișoară Rees, mă privește orice are legătură cu familia Haverston și ceea ce le amenință bunăstarea. De exemplu, mă privește mia aceea de lire pe care le-ai cerut-o.

Ea clătină din cap, uimită și destul de frustrată.

– Dacă știai despre mia de lire, atunci de ce m-ai mai întrebat...

– Poate că vrei mai mult decât atât.

Ea nu știa ce-și dorea. Nu sperase și nu-și făcuse alte planuri pentru altceva decât pentru mia de lire.

– Dar asta este ceea te deranjează în acest moment, răspunse ea și hotărî că nu mai avea nici un chef să ocolească subiectul comportamentului lui dubios. De ce? întrebă ea încet. De ce te înfurie atât de mult prezența mea aici?

El clătină din cap nepăsător.

– Nu sunt furios, ci, așa cum am mai spus, foarte, foarte suspicios.

– Ei bine... Pentru o clipă, luă în considerare circumstanțele, se puse în locul lui și ajunse la concluzia că suspiciunea lui era de înțeles și că era puțin probabil să fie domolită de orice ar fi putut să spună sau să facă în acel moment. Presupun că și eu aș fi suspicioasă dacă aș fi în locul tău.

Neștiind ce să facă și simțindu-se inexplicabil de dezamăgită, se întoarse să iasă din încăpere. Va găsi o carte în bibliotecă și se va întoarce în camera ei, unde va rămâne până se va întoarce lordul Gideon sau Max va pleca, în funcție de care din aceste opțiuni se va întâmpla prima.

– Asta-i tot? strigă Max după ea, iar în vocea lui se amestecă iritarea și amuzamentul.

Ea se întoarse, respirând profund ca să-și recapete răbdarea și stăpânirea de sine. Pentru numele lui Dumnezeu, ce mai voia de la ea?

– Îmi cer iertare, am crezut că discuția noastră s-a terminat.

– N-am lămurit nimic.

Nu era nimic de lămurit. Cum de nu vedea asta?

– Aș putea să spun ceva care să-ți potolească imediat suspiciunile?

– Imediat? Nu, dar...

– Atunci nu văd ce rost ar avea să continuăm conversația. Acum te rog să mă ierți, sunt foarte obosită și aș vrea să mă retrag în camera mea.

– Nu e decât cinci și jumătate.

Doar atât? I se părea că trecuse o săptămână.

– Nu sunt obișnuită să călătoresc.

– Nu ești obișnuită să-ți explici comportamentul.

– Dacă așa spui...

– Dacă așa spun eu. Ce amabil! Și dacă eu îți spun să părăsești conacul Caldwell și să nu te mai întorci niciodată? Făcu un pas în față, dându-i impresia că încerca s-o intimideze.

Se simți dintr-odată furioasă și insultată, așa că făcu și ea un pas în față și-i aruncă o privire glacială.

– Atunci vei fi dezamăgit. Am tot dreptul să mă aflu aici.

– Asta rămâne de văzut.

– Nu rămâne nimic de văzut. Am fost invitată aici de către marchiz. Asta îmi dă dreptul de a fi aici. Nu ai nici un argument rațional pentru a-mi suspecta motivele pentru care am acceptat invitația și scopurile, odată ajunsă aici.

Înțelegea dorința instinctuală de a proteja, dar toate astea erau mult peste încercarea cuiva de a-și apăra prietenul.

– Nu am nici un motiv să am încredere în tine, răspunse cu răceală. Nici vreun motiv să te plac.

Deși nu erau surprinzătoare, aceste cuvinte o dureră.

– În casa Anover, ți-a plăcut compania mea, îi reaminti ea.

El ridică din umeri.

– Sunt ceea ce se numește un bețiv prietenos. După ce beau mai mult, îmi place de *toată lumea*.

Faptul că accentuase ultimele cuvinte nu-i scăpă și nici aluzia.

Pentru oamenii ca lordul Dane, existau domni și doamne de viță nobilă și restul lumii. Și ăsta, înțelese Anna cu inima frântă, era probabil adevăratul motiv al atitudinii lui agresive. Nu era vorba doar despre posibilitatea ca ea să mintă, ci și despre faptul că ea nu avea dreptul de a se afla în compania familiei Haverston, indiferent dacă spunea sau nu adevărul.

Puteai să te joci cu o femeie ca ea în casa Anover, dar asta nu-i dădea dreptul să facă pe doamna la conacul Caldwell.

Era un argument asemănător cu cel pe care i-l oferise ea lordului Engsly în urmă cu două ore. Dar să înțeleagă că existau oameni care o disprețuiau și, prin urmare, nu era înțelept ca ea să stea la Caldwell era ceva complet diferit de a fi informată că era, într-adevăr, vrednică de dispreț și, prin urmare, nu avea nici un drept să fie la Caldwell.

Evident, cu patru ani în urmă, când afirmase că nu-i păsa de onoare, Max nu exagerase deloc.

– Păi, bine atunci... Furioasă, dezgustată și frustrată pentru că atât furia, cât și dezgustul ei miroseau puțin a rușine, se îndreptă spre un bufet din apropiere și înșfăcă cea mai mare și mai plină carafă pe care o văzu. Se abținu să nu i-o arunce în cap și o puse în fața lui, pe masă.

– Dacă trebuie să fii beat ca să-mi suporți prezența aici, atunci îți sugerez să începi să bei, fiindcă n-am de gând să plec.

Vicontele își înclină capul și miji puțin ochii, ca și cum ar fi studiat o specie interesantă de gândaci.

– Să înțeleg că Fecioara-de-Gheață e ușor temperamentală?

Așteptă puțin înainte să răspundă.

– Dacă așa spui, răspunse ea și, ridicându-și mândră bărbia, făcu stânga-mprejur și ieși din încăpere.

La naiba cu biblioteca! O să-și ocupe timpul reflectând la toate modalitățile prin care ar putea să-l facă pe Max Dane să plătească pentru comportamentul lui bădărănesc.

Între încercările de a strânge oricât de puține informații putea de la servitori despre domnișoara Rees și de a-l distrage pe Lucien de la grija de a avea o nouă soră, Max nu avu timp să se gândească la cum se comportase în sala de biliard. Se simți mulțumit de felul în care făcuse față situației... până când restul casei se dusese la culcare.

Era ceva, medită Max în timp ce stătea în camera lui, legat de solitudinea întunecată a nopții care forța gândurile oamenilor să se îndrepte spre interior.

Fără îndoială, acest fenomen contribuia la popularitatea de care se bucura alcoolul ca să treacă timpul. Luă în considerare această opțiune, dar decise în cele din urmă că singurul lucru mai rău decât a-ți înfrunta posibilele eșecuri stând singur în întuneric era să le înfrunți bând singur în întuneric.

Astfel că era regretabil de treaz când își reconsideră comportamentul față de Anna. După ce petrecu o bună bucată de vreme uitându-se la ușa masivă de nuc și după ce se plimbă prin încăpere, ajunse la concluzia că nu se descurcase atât de bine pe cât ar fi putut.

Atât de bine pe cât ar fi *trebuit*.

Căci, sincer, nu ar fi trebuit să se poarte ca un nebun.

Nu-l deranja deloc că nu se purtase ca un gentleman. Însă îl deranja destul de mult că nu se purtase ca un adult rațional.

Crezuse că depășise vârsta când emoțiile îi puteau afecta excesiv comportamentul. De fapt, își putea aduce aminte ultima oară când își pierduse controlul și se lăsase dominat de furie. Când avea nouă ani, îi aruncase lui Reginald o vază în cap nu mai știa din ce motiv. Poate că avea ceva de-a face cu o jucărie stricată sau cu niște dulciuri. Oricum, o faptă rea fusese săvârșită și o vază fusese aruncată. Max fusese pedepsit cu două lovituri de bici pentru că spărsese vaza și cu zece pentru că-l pusese în pericol pe fiul moștenitor, al cărui cap, din fericire, dar spre regretul imediat al lui Max, scăpase nevătămat.

Nu fusese nici prima, nici ultima pedeapsă primită, dar fusese cea mai gravă. Ți-ai fi închipuit că-și învățase lecția.

Dar iată-l din nou în aceeași situație, permițând resentimentului și suspiciunii să-i submineze stăpânirea de sine și bunul-simț. Și asta numai pentru că fusese respins cu patru ani în urmă.

Era absurd, derutant și foarte penibil.

Anna Rees nu era prima femeie care să-i respingă avansurile. Adevărat, era singura care i le încurajase doar ca să le respingă ulterior, dar asta nu explica reacția severă pe care o avusese față de ea.

Nu avea altă explicație decât că, în ceea ce-o privește pe Anna, totul era și fusese diferit.

Se simțise diferit atunci când se aflaseră în camera copiilor și nu doar pentru că era beat (ceva deloc neobișnuit pentru el), și se simțise diferit când se trezise a doua zi dimineață.

Întreaga experiență i se păruse mai importantă cumva, mai bună, cu mai multă semnificație.

Săptămâna de după moartea fratelui său fusese o mlaștină de suferință. Reginald fusese un băiat răsfățat și un bărbat egoist, pompos și laș. Max putea spune fără să se simtă vinovat sau rușinat că nu-i plăcuse de fratele lui și nici nu îl respectase după vârsta de zece ani.

Dar îl iubise. Așa cum intuise Anna, îl iubise. Pierderea lui Reginald și monstruoasa stupiditate a morții lui îl dureau ca o rană deschisă.

Să-și ocupe mintea cu încântătoarea domnișoară Anna Rees fusese un balsam bine-venit, o distragere necesară. Se gândise la chipul ei, la vocea ei blândă și la râsul ei, la coama ei neagră și la felul cum i se mișcaseră buzele deasupra gurii lui. Se pierduse pe sine amintindu-și de ea.

Făcuse chiar și planuri – planuri de lungă durată, ceea ce cu siguranță nu-i stătea în fire. Voia să-i cumpere Annei un câine de vânătoare și o căsuță, dacă și-ar mai fi dorit-o după ce vedea conacul McMullin. Ea urma să aleagă între a obține un permis special și a fugi împreună. N-avea nici un rost ca lumea să citească știrea în ziar, iar evitarea căsătoriei cu totul nu era o opțiune. Copiii lor aveau să fie legitimi. În ceea ce privește problema fidelității... ei bine, nu avea să existe o problemă a fidelității.

În momentul când ultima, inevitabila, responsabilitate legată de înmormântare fusese îndeplinită, se urca pe pereți de nerăbdare să o vadă pe Anna din nou. Pe Anna *lui*, așa cum se obișnuise să o considere. La naiba cu regulile doliului! Mai fusese și altă dată nerăbdător să vadă o femeie, dar niciodată nu se simțise ca un băiețel entuziasmat, nici măcar când fusese la vârsta entuziasmelor.

Aproape că fugise până la casa Anover.

Și când ea îl respinsese, când refuzase până și să vorbească cu el, nu fusese vorba doar de orgoliu rănit. Îi distrusese un vis. Un vis ridicol, creat din suferință și bazat pe o amintire îmbibată în alcool, dar totuși un vis.

În camera întunecată, Max își trecu mâna peste față.

Ulterior înțelesese că dăduse o importanță prea mare acelei întâlniri. Ar fi trebuit să ia în considerare posibilitatea că interpretase greșit situația și intențiile ei. Poate că ea nu intenționase ca lucrurile să avanseze atât de mult și că regretase ulterior comportamentul său impetuos.

Ar fi trebuit să-i spună în față că se răzgândise sau că nu era interesată de el, în loc să-i închidă ușa în nas, dar... trecuseră patru ani de-atunci. Fuseseră tineri și naivi. Sau cel puțin și mai tineri, și mai naivi decât în prezent. Era posibil ca amândoi să se fi schimbat în bine de-atunci. Lui așa îi plăcea să creadă despre el însuși, dacă nu lua în calcul ultimele douăsprezece ore. Poate că și ea se schimbase.

Era posibil ca orgoliul rănit în urmă cu patru ani și loialitatea dintotdeauna față de cei din familia Haverston, pe care îi considera mai degrabă frați decât prieteni, să-l fi făcut un pic... autoritar.

Sau poate că Anna era o aventurieră manipulatoare. Oricum, nu își făcea nici lui, nici lui Lucien vreo favoare fiind într-un război pe față cu femeia aceea.

Ceea ce însemna că trebuia să cadă la pace.

Ceea ce însemna, își dădu seama Max, aruncând o privire plină de jind către sticla de coniac, că trebuia să-și ceară iertare.

Capitolul 7

Anna se trezi de îndată ce primele raze de soare pătrunseră prin draperiile albastre. Luându-și șalul de la piciorul patului, rămase la marginea saltelei pentru câteva momente, clipind în semiîntuneric.

Era o senzație ciudată să se trezească într-o cameră necunoscută. Era ceva misterios și foarte incitant. Nu mai petrecuse niciodată o noapte în afara casei Anover. Iar în acel moment era la kilometri depărtare de Londra, în camera de oaspeți a unui marchiz.

Voia să exploreze nu doar acea senzație, ci și împrejurimile, și, după o scurtă ezitare, își dădu seama că planul ei de a sta închisă în cameră era deopotrivă nepractic și inacceptabil.

Avea mai mult orgoliu decât atât. Ar fi vrut să evite o situație neplăcută, dar era o diferență între a nu se implica într-o luptă și a se ascunde. Nu avea de gând să-l lase pe Max Dane s-o intimideze și s-o facă să se ascundă.

Anna se ridică din pat, începu să se îmbrace singură în timp ce încerca să-și dea seama cum să-i facă față lui Max de acum înainte. Așa cum plănuise, petrecuse nu puțin timp și energie în noaptea aceea închipuindu-și toate modalitățile posibile de a-l pedepsi. Nu simțise satisfacția la care sperase, dar era mai bine decât să se tot gândească la emoțiile mai greu de gestionat care clocoteau la limita furiei.

Ostilitatea pe care i-o arătase Max fusese neașteptată și nedorită, dar la fel de îngrijorător era cât de profund o răniseră cuvintele lui.

Anna mai fusese luată în derâdere. Văzuse asta pe fața multora dintre invitații mamei sale. Se simțise disprețuită, ridiculizată,

desconsiderată și chiar invidiată. Dar cu toate că astfel de reacții dezagreabile nu-și pierduseră niciodată puterea de a o jigni, nici nu o răniseră vreodată la fel de tare ca purtarea lui Max din noaptea trecută.

Se temea că adevărata cauză era dezamăgirea. Deși se convinsese cu mult timp în urmă că era mai bine că Max nu se întorsese în casa Anover (dar având în vedere cât de mult o afectase comportamentul lui, admise posibilitatea că nu fusese întru totul împăcată cu asta), nu-i trecuse prin cap că motivul pentru care se întâmplase acest lucru fusese pur și simplu disprețul. Se simțea mult mai naivă în acel moment. Cum de nu văzuse cum era el cu adevărat? Și dacă te gândeai la cât timp și câtă energie irosise ducându-i dorul, imaginându-și-l altfel de cum era în realitate.

Anna se opri din încheiatul nasturilor de la rochie și scutură din cap. Nu avea nici un rost să se chinuie singură. Se înșelase în privința caracterului lui, asta era tot. Nu era nici prima femeie care făcuse asta, nici ultima care avea s-o facă.

Potrivit mamei sale, a crede că bărbații au caracter însemna să te înșeli amarnic, dar Annei îi plăcea să creadă că această părere se baza mai puțin pe realitate, și mai mult pe înclinația spre exagerare a mamei sale.

Anna se încălță cu niște ghete de piele comandate înainte să părăsească casa Anover. Nu-i fusese ușor să cheltuie bani pentru ele, dar erau necesare. Nu puteai să locuiești la țară și să nu ai o pereche de ghete.

Și la asta trebuia să se concentreze în prezent – la căsuța ei, la mia ei de lire și la bărbatul de care depindeau ele.

Lordul Engsly părea să fie genul de bărbat pe care *Madame* nu-l luase în considerare când declarase ce le lipsește bărbaților cu bună știință – un gentleman foarte decent. Ușor arogant în ceea ce privește felul în care o convinsese să rămână la conacul Caldwell, dar totuși un gentleman... Poate mai mult decât decent, acum că se gândea mai bine. Nu orice nobil din regat ar invita-o pe fiica nelegitimă a tatălui său în propria casă.

Fără ca oboseala, agitația și frustrarea din urmă cu o zi să-i încețoșeze perspectiva, Anna începu să-l vadă pe Engsly și situația în care se afla ea într-o lumină nouă.

Era un oaspete bine-venit pe un domeniu magnific. Pentru mulți oameni, ar fi un vis devenit realitate. Nu era visul ei, dar ar fi nebună (și nerecunoscătoare) dacă ar transforma asta într-o acuzație.

Ce-i spusese doamna Culpepper când plecaseră din Londra?

„Ce aventură ne așteaptă, draga mea! Să profităm de ea!"

Și asta urma să facă, își propuse, punându-și boneta cu panglici albastre care se asortau cu rochia, și părăsi camera. Va face tot ce-i stătea în putință ca să profite de situație, cu sau fară aprobarea lui Max Dane.

Cu un sentiment reînnoit de speranță și cu un țel, Anna coborî scările. În opinia ei, nu exista un moment mai plăcut al zilei decât revărsatul zorilor.

În casa Anover, îi plăcea ora aceea când răsărea soarele pentru că era liniște. Mama ei și oaspeții nu se trezeau niciodată înainte de prânz, iar servitorii, cărora li se cerea să muncească o bună parte din noapte pentru petrecerile doamnei Wrayburn, nu se trezeau decât după ce se lumina.

Adesea, Anna era singura persoană trează din casă la acea oră. Uneori, avea impresia că era singură în reședință, ca și cum casa Anover îi aparținea și ar fi putut să cutreiere holurile și camerele în voie. Pentru o oră sau două pe zi, aproape se putea convinge că era liberă.

La Caldwell, își dădu seama cu un început de zâmbet, nu trebuia să se convingă de nimic. Era musafiră pe o proprietate frumoasă, pe cale să aibă propria căsuță la țară. Lucrurile erau bune așa cum erau.

Dar la Caldwell atmosfera era mai agitată decât anticipase. Din bucătăria de jos se auzea zgomotul înfundat al oalelor și al cratițelor. De deasupra se auzea târșâitul picioarelor și scârțâitul podelelor. Se părea că viața începea mai devreme la un conac de țară decât într-o casă din oraș.

Ei bine, nu conta. Un anume musafir cu siguranță încă mai dormea și asta era destul de bine.

Totuși, evită holul de unde se intra în bibliotecă și în sala de biliard, fusese suficient în zona aceea. Dar descoperi salonul de muzică și oranjeria, numeroase camere de oaspeți, câteva încăperi folosite pentru depozitare și câteva al căror scop îi scăpa.

Prin ferestrele uneia dintre camerele misterioase descoperi că soarele se ridicase pe cer și că era o dimineață frumoasă și senină. Și, mai important, soarele nu se ridicase deasupra acoperișurilor și hornurilor cernite de funingine, ci deasupra unui peisaj vast și plin de verdeață.

Nedorind să mai rămână în casă, găsi o ușă la capătul unui hol și ieși să se bucure de aerul cald și blând al dimineții însorite.

O, cât de plăcut era!

Dincolo de pajiștea din spatele casei se întindeau colinele pe care voia să le exploreze. Tremurând de nerăbdare, Anna trase adânc aer în piept, alese o direcție la întâmplare și o luă din loc.

În trecut, își imaginase cum ar fi să se plimbe la țară într-o dimineață însorită. Își imaginase ciripitul păsărelelor și freamătul veverițelor, o adiere înviorătoare care purta cu ea mireasma de pin și de fân. Poate ar zări niște vite în depărtare sau un cioban care-și ducea turma la piață.

„Tihnită", „bucolică", „ideală", acestea erau cuvintele care descriau cel mai adesea viața la țară în cărți. Acestea erau cuvintele care-i veniseră în minte când visase cum ar fi să se plimbe pe câmpurile verzi ale Angliei.

Adevărul era că petrecuse mult timp visând cu ochii deschiși că se plimba la țară.

Când casa Anover dormea, atunci cutreiera holurile. Dar când casa se trezea la viață și era haotică și zgomotoasă, Anna se retrăgea în cărți și în propria imaginație. De nenumărate ori se vedea plimbându-se pe câmpurile frumoase și pașnice care înconjurau căsuța ei imaginară.

Din nefericire, realitatea nu era pe măsura fanteziilor Annei.

În prima jumătate de oră, călcă în bălegar, ceea ce, evident, nu făcuse parte din fanteziile ei. Chiar și după ce curăță mare parte din el de o piatră, mirosul rămase puternic, așa că încercă să remedieze problema băgându-se cu picioarele până la glezne într-un pârâu peste care dăduse în drum.

Apa era mai rece decât se așteptase, iar pietrele alunecoase de pe fund făceau ca orice mișcare să fie periculoasă, dar, cu ceva efort, reuși să-și curețe ghetele fără să cadă în apă.

Dar îi intră apă prin pielea subțire a ghetelor și ciorapii i se udară, așa că după ce ieși din pârâu plimbarea nu mai fu atât de plăcută.

Dar Anna ignoră senzația dezagreabilă și se îndreptă spre cel mai apropiat deal. Dacă făcea febră musculară, nu se va mai gândi la picioarele ude.

Dealul nu era prea abrupt, dar era înalt, iar spre vârf, pământul era umed și afânat. Alunecă de mai multe ori, iar în ultimele minute ale plimbării ei mai mult se cățără decât urcă. Când ajunse sus, rochia îi era zdrențuită la tiv și murdară de la genunchi în jos, mâinile îi erau pline de praf și de iarbă, și, după cum se aștepta, o dureau picioarele.

Dar priveliștea merita tot efortul.

Frumosul peisaj rural se întindea în fața ei, exact așa cum și-l închipuise. Câmpuri și dealuri mănoase erau întrerupte de pâlcuri de copaci cu esență tare și uneori de câte un zid de piatră. O briză caldă îi mângâia fața, iar mirosul de fân îi gâdila nasul. Mugete de vaci și behăituri de oi răsunau în depărtare. Era o lume diferită de cea a zgomotelor și a mirosurilor Londrei, o lume mai bună, în opinia ei.

Anna zâmbi larg și hotărî că, făcând abstracție de bălegar, febra musculară, ghetele ude, rochia sfâșiată și bășicile din tălpi, era o dimineață absolut minunată.

Se mai bucură o vreme de priveliște, trase aer adânc în piept și începu să coboare.

În următoarea oră, se plimbă pe câmpuri, printre copaci și urcă dealurile mai mici, atentă să se miște în cerc în jurul conacului și să nu se îndepărteze prea mult. După o vreme însă, picioarele începură s-o doară prea tare și nu mai fu în stare să ignore disconfortul. Era timpul să se întoarcă, hotărî când ajunse în vârful unei coline. Putea să exploreze următorul deal a doua zi dimineață, poate chiar să se aventureze până la turma de oi pe care o zărea în depărtare.

Anna mai aruncă o privire, se întoarse și dădu cu ochii de un câine cu ochi căprui și cu botul lung.

– Ah, ce avem noi aici? șopti încântată.

Negru cu arămiu, cu urechile lăsate, cu o coadă joasă și cu o privire intensă, câinele abia îi ajungea la genunchi, dar forța lui era evidentă din liniile lungi și suple.

– Ce adorabil ești! spuse și se lăsă pe vine, întinzând mâna ca să i-o miroasă. Frumusețe mică!

Frumusețea lăsă capul în jos și scoase un mârâit care-i dezvălui colții albi și ascuțiți. Annei îi sări inima din piept.

– O, Doamne! O, stai binișor! Stai! Ești un câine bun, nu-i așa? Își retrase încet mâna și începu să se dea în spate cu grijă.

Animalul se lăsă și mai mult pe labe și o urmă, mârâitul transformându-i-se într-un lătrat lung și grav.

– Ei hai, nu e nevoie să te porți așa! Frica i se cuibări în piept ca un nod. Nu era o bestie mare, nu avea mai mult de douăzeci de kilograme, dar părea destul de agil (ca să nu mai vorbim de nervos) ca să poată să fie un pericol pentru ea. Nu e nevoie deloc. Mie îmi plac câinii.

Câinele făcu o mișcare în față, mușcă aerul la câțiva centimetri de picioarele ei și sări înapoi, iute ca fulgerul.

– Nu! Câine rău! Nu reuși să-și stăpânească tremurul vocii, dar compensă cu volumul și admonestându-l cu degetul ca pe un copil obraznic. Gestul o făcu să se simtă ridicolă și înspăimântată. Ești un câine tare rău!

Câinele îi simți ezitarea și îi sări din nou la picioare, se opri brusc și sări înapoi.

Ea trase aer adânc în piept, încercă să-l admonesteze din nou, gândindu-se disperată că putea controla situația până când va veni cineva s-o ajute. Dar nu avu ocazia să-și pună în aplicare planul nu prea inspirat.

În spatele ei se auziră niște fluierături ascuțite și, spre încântarea ei, câinele o zbughi în direcția opusă, spre turma de oi, ca și cum Anna ar fi încetat brusc să existe.

Simțindu-și încă inima palpitând, Anna continuă să țintuiască animalul cu privirea, de frică să nu se răzgândească și s-o atace din nou. Nici măcar sunetul unor pași rapizi care veneau din spate n-o convinseră să se întoarcă.

Dar vocea lui Max Dane o convinse:

– Te-a mușcat?

„O, la naiba!"

Intenția Annei de a mulțumi salvatorului ei își găsi sfârșitul tragic și rapid când se întoarse și văzu că era vorba despre Max, care gâfâia ușor, dar în rest era grațios și calm ca de obicei. I se păru că arăta ca și cum ar fi pierdut o cursă printre tufele de scaieți pe timp de furtună.

Se apropie de ea și-i examină înfățișarea cu o privire rapidă și meticuloasă.

– Te-a mușcat?

Clătinând din cap, făcu un gest către câine, care se întorsese la turma lui.

– Nu, nu. Doar m-a... Engsly ar trebui să fie mai atent cu animalele lui de companie.

– Clover nu e un animal de companie, dulceață. Și e femelă.

Era prea speriată ca să facă altceva decât să clipească la auzul cuvântului de alint.

– Atunci, nu i-ar strica un pic de dresaj.

– Păzește și mână turmele la păscut. Nu vei găsi în toată Anglia un câine ciobănesc mai bun. Cuprinse cu privirea turma de pe câmp și strânse din buze de iritare. Păcat că nu se poate spune același lucru și despre cioban.

Se simți stânjenită că presupusese că era vorba de un animal de companie. Bineînțeles că era un câine ciobănesc. Turma era chiar în fața ei. Se părea că trecerea de la viața citadină la cea rurală nu era atât de lină precum sperase.

– Nu l-am văzut, murmură ea.

– Asta era și ideea, spuse el în șoaptă înainte să se întoarcă spre ea. Ești sigură că n-ai pățit nimic?

– Da. Ridică din umeri, dar își dădu seama că nu putea trece cu indiferență peste incident. A încercat să mă muște.

– Dacă voia să te muște, te mușca. Ți-a sărit la picioare ca să te convingă să te miști.

– Am încercat să mă mișc, răspunse ea defensiv. M-a urmărit.

– Voia să te miști mai repede. Îi oferi un zâmbet mic. Te-a speriat un pic, nu?

Amuzamentul din vocea lui îi dădu fiori pe șira spinării.

– Mi-am revenit.

– Mă bucur să aud asta.

– Chiar așa? întrebă ea caustică.

Spre surprinderea ei, tresări și îi oferi ceea ce ar fi putut fi interpretată ca o expresie de scuză, dacă ar fi venit din partea altcuiva.

– Nu-ți vreau răul, Anna.

– Dar ai vrea să mă vezi plecată, nu-i așa? întrebă ea neîncrezătoare.

– Dimpotrivă, ar fi o onoare să te însoțesc spre casă, spuse el și-i oferi brațul cu emfază.

Arăta ca un gentleman care nu-și dorea altceva decât să-i facă pe plac unei doamne, dar ea știa mai bine. El nu era un gentleman, iar ea nu era o doamnă. Ar fi fost meschin din partea ei să-l refuze, dar când îl luă de braț, o făcu timid și cu suspiciune.

– Speram să te întâlnesc în dimineața asta, comentă el, luând-o din loc. Presupun că te-ai odihnit după călătorie.

– Da, răspunse ea cu precauție. O salva, o însoțea, se interesa de bunăstarea ei... Ce joc mai era și ăsta? Și de ce naiba nu era încă în pat ca orice degenerat care se respectă? Mulțumesc de întrebare.

– Nu sunt chiar lipsit de maniere. De obicei. Apropo, motivul pentru care te căutam de dimineață... Voiam să... Nu-și termină ideea, pentru că aruncă o privire către rochia ei și se opri brusc. Credeam că nu ai pățit nimic.

– Poftim? Îi urmări privirea, surprinsă. Rochia îi era murdară, dar nu de sânge. Nu am...

– Șchiopătezi.

– A, da. Ridică din umeri. Mi s-au udat ghetele, atâta tot. Cred că am făcut băşici.

El făcu semn către un buștean aflat la câțiva metri distanță.

– Așază-te puțin!

– Nu e nevoie, îl asigură ea. Mă simt bine.

– Stai jos! repetă el și o împinse ușor spre buștean.

– Și după aceea, poate aș putea să prind un fazan? întrebă ea țâfnos. Să vă încălzesc picioarele? Să fug în urma trăsurii?

Ridică o mână în semn de capitulare.

– Îmi cer iertare dacă am fost prea dur. Dacă vrei... Se opri din vorbit, mijii ochii și-și trecu limba peste dinți. Asta cu încălzitul picioarelor nu e tocmai o idee proastă.

– La revedere, Lord Dane.

Dacă credea că avea s-o îmblânzească cu glume vulgare, se înșela. O luă spre casă, dar el o opri cu un gest blând.

– Oprește-te! Doar o clipă. Te rog! Trase aer în piept și își îndreptă privirea spre cer. Domnișoară Rees, te implor, nu ignora partea onorabilă din mine, oricât de neînsemnată și de neglijată ar fi, și ia loc!

Își termină micul discurs dându-și jos haina și întinzând-o pe buștean. Era un gest grijuliu, chiar cavaleresc, iar ea nu putea să protesteze fără să pară ridicolă.

– Nu era cazul să faci asta, reluă ea, dar sări pe partea cealaltă, se așeză pe marginea bușteanului, căci nu era tocmai confortabil să stea pe el, și decise că tot se simțea ridicol, dar din motive diferite.

– E un gest inofensiv, zise și îngenunche în fața ei, scoțându-i ghetele din picioare.

Cum el părea destul de concentrat la ceea ce făcea, ea renunță la ideea de a insista să-și scoată singură ghetele din picioare. În schimb, se minună de dexteritatea cu care-i dezlega șireturile. Prima dată când se întâlnise cu Max, el era un bărbat sub influența alcoolului. Fusese destul de necoordonat în mișcări, incapabil și să pocnească din degete. Dar bărbatul din fața ei... bărbatul acela avea degete îndemânatice. I se păreau fascinante, dar nici ea nu știa de ce.

Când își strecură degetul între gheată și ciorap, i se păru ciudat că atingerea lui îi era atât de familiară. Ciudat și îngrozitor, căci el o considera dezagreabilă, iar ea adormise cu gândul la bucuria pe care ar simți-o dacă l-ar fi putut trage în țeapă.

Jenată, încercă să facă puțină conversație ca să nu se mai gândească la toate astea.

– Cum de-ai știut să o alungi pe Clover?

– Uneori l-am urmărit pe cioban cum o dresează. Cum de-ți sunt ghetele leoarcă? întrebă brusc, privind-o în ochi. Ce s-a întâmplat?

– Hmmm? Privirile li se întâlniră. Nu era un gest nepotrivit să-ți privești picioarele în timp ce un gentleman își ținea mâna pe ele... dar cu toate acestea, ea simți că roșește. O, păi... am călcat în ceva neplăcut și mi le-am spălat în pârâu.

El îi curăță ușor noroiul de pe genunchi.

– Ce s-a întâmplat? Ai căzut?

– Nu. Îi dădu mâna la o parte. Era foarte nepotrivit să lași un gentleman să-ți atingă genunchii. M-am... aplecat să culeg o floare. Nu mi-am dat seama că pământul era atât de...

– Murdar?

Își aranjă o mânecă, imaginea perfectă a calmului și decise că cel mai bun răspuns era să nu răspundă deloc.

– Ce mincinoasă ești! râse el ușor și îi scoase gheata. Dacă nu vrei să-mi spui, nu-mi spune! Pot să-mi imaginez și eu... Doamne, femeie, ce-ai făcut?

– Poftim? N-am făcut nimic greșit. Eu... Se întrerupse când își mișcă puțin capul și își văzu piciorul. O, Doamne!

Se pare că făcuse ceva greșit. Pe partea interioară a gleznei ciorapul i se rupsese și i se pătase de sânge. Făcuse o băşică mare care i se spărsese și acum avea o rană acolo.

– Cum de-ai ajuns în halul ăsta? întrebă Max.

Se încruntă uitându-se la ciorapul plin de sânge.

– Nu mi-am dat seama că e așa de rău.

– Dar șchiopătai, îi reaminti el, luându-i celălalt picior în mână.

– N-am spus că nu mă durea, am spus că nu mi-am dat seama că e așa de rău. În plus, nu șchiopătam. Călcam cu grijă. E o diferență.

Ea nu-și dădu seama dacă el avu vreo reacție la auzul acestor cuvinte lipsite de sens. Continuă să-și țină capul în jos și se abținu de la orice comentariu.

Când îi scoase și cea de-a doua gheată, dădu la iveală un călcâi și un deget mare pline de sânge. Avea deci două băşici. Ambele mai puțin grave decât cea de la celălalt picior, dar tot oribile. Învinsă, Anna oftă. Bălegar, noroi, un câine fioros, băşici sângerânde și Max Dane. Plimbarea ei tocmai se transformă într-un eșec total.

Max îi luă călcâiul în palmă și i-l examină cu blândețe.

– De când tot calci cu atenție?

– Nu de mult timp.

– „Nu de mult timp" e o exprimare aproximativă sau o minciună? întrebă el uitându-se în sus.

– „Nu de mult timp" e cea mai politicoasă modalitate de a-ți spune să-ți vezi de treaba ta. Trebuia să-mi imaginez că n-are nici un rost. Acum, dacă ai terminat să te joci de-a gentlemanul, poți să-mi dai gheata înapoi?

Îi dădu drumul la picior și-i înmână ghetele.

– Bineînțeles. Să mergem acasă!

– Mulțumesc. Ea acceptă să i se ofere mâna și se ridică de pe buștean. Sub picioarele goale, simți pământul rece și umed. Așa, și acum...

– Cu plăcere, o întrerupse el și apoi, spre surprinderea ei, îi puse brațul pe după umeri și se lăsă pe vine, în încercarea de a o lua în brațe.

Ea se dădu înapoi, la fel de iute ca Clover.

– Ce crezi că faci?

– O să te duc în brațe, răspunse el, ca și cum ar fi fost cel mai normal lucru din lume.

Își duse ghetele la piept ca pe un scut și mai făcu un pas în spate.

– Asta s-o crezi tu.

– Ești rănită.

– E o bășică, Lord Dane.

Ai zice că-și rupsese piciorul. Auzi, s-o ducă în brațe!

– Ai multe bășici, contracară el, iar una dintre ele sângerează.

– Da, sunt râuri de sânge, răspunse ea sec. Mă întreb dacă doctorul o să-mi taie sau nu piciorul.

El îi ignoră sarcasmul.

– Sunt vreo patru sute de metri până la conac.

– Poate două sute.

Arătă neliniștit spre picioarele ei.

– Ești desculță.

– Da, încuviință ea pe un ton condescendent, și cu siguranță îmi va fi greu să ajung până la conac, dar dacă îți închipui fie și pentru o clipă că îți voi permite să...

– Iar tu te înșeli amarnic crezând că o să te las să mergi șontâc-șontâc până la conac.

Auzise de bărbați care erau autoritari în încercarea lor de a fi cavaleri, dar nu trăise așa ceva pe pielea ei. În condițiile date, atitudinea lui i se păru deosebit de ridicolă și puțin enervantă.

– Decizia nu-ți aparține, Lord Dane. Bășicile și plimbarea mea de dimineață nu te privesc.

– Dacă ar fi adevărat, te-aș lăsa să șchiopătezi în voie, nu-i așa? Acum lasă-mă să... Făcu un pas în față, cu mâinile întinse.

Ea făcu un alt pas în spate.

El își lasă mâinile în jos și-i aruncă o privire lipsită de expresie.

– Chiar ai de gând să faci asta?

– Ce anume, să te contrazic?

– Să te joci de-a prinselea ca un copil de opt ani?

Nu voia asta. Era prea mult pentru puțina demnitate care-i mai rămăsese. Dar nici nu o încânta ideea unei noi capitulări. Se retrăsese din sala de biliard și acum se retrăgea șontâc-șontâc spre casă. Ambele erau semne de slăbiciune, dar măcar se întorcea acasă pe propriile picioare, cu sau fără bășici.

Max îi oferi mâna.

– Unul dintre noi trebuie s-o ia pe calea cea dreaptă, dulceață.

Iată că folosea din nou cuvântul de alint. Ce naiba se schimbase în ultimele douăsprezece ore?

– Te oferi s-o iei pe calea cea dreaptă?

Afișă un zâmbet subtil, viclean și plin de umor.

– Dragă, nici n-aș ști de unde să încep s-o caut.

Reflectă asupra acestei afirmații și a circumstanței în care fusese făcută. Era greu să te cerți cu un om care tocmai se luase singur peste picior pentru păcatele și defectele sale. Dar de data asta, ea nu se lasă mai prejos.

– E adevărat că nu ești pe drumul cel bun, fu ea de-acord. Dar dacă fac un efort și te ghidez, poate că vei găsi calea spre...

El râse frustrat.

– Pentru numele lui Dumnezeu...

– Tu ai început cu această figură de stil, îi reaminti ea arogantă. Nu e vina mea că nu ai găsit una mai potrivită.

– Dar va fi vina mea, dacă rana se va înrăutăți în drum spre casă. Engsly o să-mi ia capul.

– Iar dacă îți permit să mă duci în brațe până acasă, o să-mi ia mie capul doamna Culpepper.

În realitate, doamna Culpepper l-ar considera pe lordul Dane foarte romantic, dar Max n-avea de unde să știe asta, iar doamna Culpepper era prea loială ca să se supere din cauza unei minciuni nevinovate.

– E adevărat însă că... adăugă ea, conștientă că trebuia să facă un compromis. Una era să fii independentă, și alta era să fii nerezonabil de încăpățânată. Nu avea experiența necesară să știe exact care era distincția dintre ele, dar bănuia că n-avea nici un rost să se certe în legătură cu niște băsici și o plimbare de două până la patru sute de metri... Băsicile mă dor puțin și aș aprecia, evident, un strop de ajutor.

– Excelent. Făcu un pas în față, încercând din nou s-o ia în brațe.

– Mă refeream la faptul de a-mi oferi brațul, Lord Dane.

Max se opri și-și lăsă brațele în jos. Privi cerul ca și cum s-ar fi rugat să-i dea răbdare, apoi o măsură din cap până-n picioare ca și cum ar fi examinat un oponent și, în cele din urmă, îi oferi brațul, învins.

– Foarte bine. Dacă vrei să șchiopătezi...

Ea înaintă cu grijă, mută ghetele în cealaltă mână și-i luă brațul cu aceeași precauție de mai înainte.

– Nu mușc, îi promise el, pășind încet.

– Așa spui tu.

– Iar tu nu ai nici un motiv să mă crezi, adaugă el.

Îl privi pieziș și strânse din dinți din cauza disconfortului. Iarba verde a Angliei rurale, care în ilustrațiile din cărțile ei părea întotdeauna atât de ademenitor de moale, nu era, din câte constata, nici prea moale, nici ademenitoare.

– De ieri până azi ți-ai schimbat complet comportamentul față de mine.

– Așa e. De fapt, de asta te-am căutat de dimineață. Ocoli o bucată de pământ bolovănos. Voiam să-mi cer iertare pentru felul în care m-am purtat ieri.

– Voiai să îți ceri iertare, întrebă ea neîncrezătoare, sau îți ceri iertare?

Despica firul în patru, dar nu-i era rușine să facă asta. Se simțea îndreptățită să primească o scuză cum se cuvine.

– Îmi cer iertare, spuse cu o voce clară și serioasă. M-am purtat urât și-mi pare rău.

Părea sincer, dar, deși exprimarea neașteptată a regretului era bine-venită, ce nu înțelegea ea era:

– De ce?

– Poftim?

– De ce așa, dintr-odată, îți pare rău? Ce s-a schimbat peste noapte?

– Mi s-a schimbat percepția, spuse el. Timpul poate schimba drastic percepția... Văd pe fața ta că nu mă crezi deloc.

– Mai cred și eu câte un cuvânt din când în când. Timpul putea să schimbe multe lucruri, însă ea nu putea accepta că o singură noapte îl putuse schimba. Dar în acest moment, nu-ți înțeleg atitudinea.

– Pot să-ți explic?

– Te rog chiar. Simțea că merită o explicație pe lângă scuze. Poate chiar să se umilească un pic. Comportamentul lui fusese cu adevărat mizerabil.

Max făcu o scurtă pauză înainte să vorbească din nou:

– Nu credeam că te voi mai vedea vreodată, începu el. Nu mă așteptam să te întâlnesc când am ajuns ieri la Caldwell. Iminenta ta sosire a fost o mare surpriză pentru mine.

– Faptul că am sosit la Caldwell te-a șocat atât de tare, încât ai devenit un ticălos?

– Mai mult sau mai puțin, răspunse ridicând ușor din umeri. Am zis că am o explicație, nu o justificare. Dacă aș fi avut o justificare, nu aș fi fost nevoit să-mi cer iertare.

Ea ascultă cu buzele strânse și hotărî în tăcere că avea dreptate.

– Reacția ta la surpriză este întotdeauna furia și disprețul?

– Iar tu, când cineva îți cere iertare, răspunzi întotdeauna cu suspiciune și cu critici?

Habar n-avea dacă era așa sau nu. Singura persoană cu care se certase vreodată era mama ei, iar aceasta nu-și cerea niciodată iertare.

– Nu vreau să fiu dificilă. Se răzgândi și zise: Sau poate că vreau să fiu. Îndrăznesc să spun că sunt îndreptățită să fiu dificilă. Oricum, nu înțeleg motivul. De ce faptul că m-ai revăzut ți-a provocat o reacție atât de neplăcută?

– Dacă m-ai fi întrebat asta cu o seară în urmă, aș fi zis că pur și simplu încercam să-mi protejez prietenul. Dar adevărul e că afecțiunea pe care o port familiei Haverston a fost o scuză ca să mă port urât.

– Dar de ce te-ai purtat urât?

– Pentru că... ultima noastră întâlnire... Stânjenit, se frecă la ceafă și bâigui: Să nu subestimezi niciodată consecințele îngrozitoare ale orgoliului rănit.

– Orgoliul tău? „Ce absurditate", se gândi ea. De ce-ai avea orgoliul rănit?

El se opri, îi lăsă brațul și se întoarse să se holbeze la ea cu o expresie indescifrabilă.

– Ce? întrebă Anna după un moment. Ce e?

– Încerc să-mi dau seama dacă încerci să fii malițioasă sau dacă faci intenționat pe proasta.

– Poftim? Se crispă toată. Nu am făcut asta niciodată.

– Atunci, poate, fără să vrei faci pe proasta?

– Dacă astea sunt scuze, n-am nevoie, mulțumesc...

– Ai refuzat să te mai întâlnești cu mine, o acuză brusc. Privi în altă parte, dându-i impresia că este deopotrivă furios și stânjenit. M-ai făcut să-ți promit că voi reveni și după aceea ai refuzat să mă vezi.

– Nu... nu înțeleg. Aseară? M-am dus devreme la culcare și nu aveam nici cea mai mică...

– Nu, nu aseară, replică el, continuând să n-o privească în ochi. La casa Anover.

Se lăsă tăcere cât timp ea încercă să-i înțeleagă cuvintele. Dar tot nu reuși.

– Eu am refuzat să te văd la casa Anover?

– Da, ai... În sfârșit, o privi în ochi. Nu-i așa?

– Înainte? Adică la Londra? „Bineînțeles că la Londra", se gândi ea iritată. Doar nu mai era altă casă Anover. M-ai căutat?

– Da. Te-am căutat de mai multe ori. Își înclină capul, studiind-o atent. N-ai știut asta?

Ea clătină din cap.

– Tot nu înțeleg. M-ai căutat recent?

– Nu. Am venit să te vizitez la o săptămână după ce ne-am întâlnit. Așa cum am promis că o să fac. Nu mai părea stânjenit sau furios. În schimb, părea să aibă o revelație. Mi s-a spus că nu vrei să fii deranjată, că nu vrei să mă primești. Nu era adevărat, nu?

Ea clătină încet din cap, fără cuvinte.

Venise? O căutase? O scânteie de entuziasm i se aprinse sub piele, dar avu grijă să nu se dea de gol.

– Cine ți-a spus asta? întrebă ea, cu toate că știa deja răspunsul. Nu putea fi vorba decât de o singură persoană.

– Mama ta.

– Aha. I se puse un nod în stomac. Înțeleg.

De fapt nu înțelegea prea bine. Avea o mulțime de întrebări, se simțea furioasă și plină de speranță și nu vedea mare lucru dincolo de toate astea. De ce ar face mama ei una ca asta? Nu era de mirare că nu prea își dorea s-o mai vadă vreodată.

„Venise. Așa cum promisese."

– Ți-am trimis și scrisori, îi spuse el.

– Scrisori, repetă ea în șoaptă, uimită.

– Da, mai multe. Să înțeleg că nu le-ai primit?

– Nu le-am văzut niciodată. N-am auzit... Clătină din cap, fâstâcită. Mi-ai scris! Ai venit să mă vezi!

– Da. Își înclină puțin capul, studiind-o. Chiar n-ai știut nimic?

– Nu. Nimic. Îți dau cuvântul meu. Ar fi vrut să poată oferi mai mult. Cuvântul fiicei unei curtezane nu cântărea cine știe ce. Din fericire, în acest caz, trebuia să cântărească doar mai mult decât cel al curtezanei.

Trebuia s-o creadă că *Madame* fusese cea care mințise. Trebuia s-o creadă că nu l-ar fi tratat niciodată cu atâta cruzime.

– Te cred, spuse el.

„Of, slavă Domnului!"

Ea zâmbi timid.

– Iar eu te cred că ai venit să mă vizitezi.

– Mulțumesc.

Pentru câteva momente, se lăsă tăcerea între ei. Ea continuă să zâmbească. Ce să spună acum? Ce să facă?

– Te-ai fi întâlnit cu mine? o întrebă dintr-odată.

Ezită să răspundă. Nu pentru că nu era sigură de răspuns, ci pentru că întrebarea părea să aibă greutate. Ca și cum ar fi trebuit să recunoască ceva mult mai important decât: „Da, clar, aș fi stat cu tine într-o sâmbătă în salonul mamei mele".

– Da, spuse ea în cele din urmă, dar se uită în pământ când o făcu. Nu mai simțise niciodată un amestec atât de ciudat de stânjeneală și de speranță. Ce jenantă este situația!

– Este? Să știi că mie mi se pare... interesantă, spuse el după o scurtă pauză.

Era și ăsta un fel de-a spune.

– Nu știu ce să zic. Înghiți în sec. Îmi cer iertare pentru amestecul mamei mele și pentru neplăcerea pe care...

– Nu e nevoie, o întrerupse el cu blândețe. Dacă n-a fost vina ta, nu vreau să-ți ceri iertare.

Dar ce voia de la ea? Poate că și-ar fi făcut curaj să întrebe exact asta, dar el vorbi înainte să aibă ea ocazia.

– Acum mă simt și mai prost pentru purtarea mea de mai devreme.

– Iar eu mă simt mai înclinată să te iert.

– Nu-mi stă în fire să fiu atât de nepoliticos, o asigură el. Sau mă rog, sunt. Dar în general nu sunt atât de crud. Îmi pare rău.

Anna se gândi dacă voia sau nu să-i accepte scuzele în întregime. Era cu adevărat mai înclinată să-l ierte acum, când înțelegea sursa animozității lui, dar nu putea să se hotărască. Faptul că ai fost respins nu era un motiv acceptabil pentru a te purta urât cu cineva.

Pe de altă parte, și el părea să fi ajuns la aceeași concluzie, dat fiind că-și ceruse iertare înainte să știe că nu-l respinsese la Londra. Era și asta ceva.

– Îți accept scuzele, spuse, sperând să nu facă o greșeală.

Răsuflă ușurat, ceea ce Annei i se păru foarte satisfăcător.

– Ești o persoană răbdătoare și iertătoare, Anna Rees.

– Sunt?

Era? Nimeni nu mai spusese asta despre ea, nici măcar doamna Culpepper care era întotdeauna generoasă cu complimentele. Mama ei, care era generoasă cu insultele, o acuza regulat că era nerăbdătoare, intolerantă și insensibilă.

– Ești primul om care-mi spune asta.

– Îmi vine greu să cred, zise el, ducându-și mâinile la spate. De ambele ori când ne-am întâlnit, am fost amețit fie de alcool, fie de furie. Și cu toate astea, ești dispusă să-mi vorbești. Răbdătoare și iertătoare.

– Nu m-am gândit la asta. Strâmbă amuzată din buze. Ai fost cam necioplit de fiecare dată când ne-am întâlnit, e adevărat.

– Ca oricărui bărbat, îmi place să impresionez o doamnă de la prima întâlnire, răspunse el căit.

Înainte ca mama ei să strice tot, prima ei impresie fusese favorabilă. Apoi, da, lucrurile degeneraseră. Dacă ar putea să dea timpul înapoi și să repare situația...

– Poate că am putea să mai încercăm o dată? sugeră ea. Nu era posibil, evident, să o ia de la capăt. Nimeni nu putea să șteargă trecutul, așa cum nu putea să prezică viitorul. Dar uneori, puteai să primești o a doua șansă. Poate că faptul că se întâlniseră din nou, după toți acești ani, era o astfel de șansă.

– Mi-ar face plăcere.

– Bine atunci. Simțindu-se mai bine decât se simțise de multă vreme, făcu o mică reverență. Lord Dane, mă bucur să vă cunosc.

El îi răspunse cu o plecăciune.

– Domnișoară Rees, plăcerea este de partea mea.

Anna își reținu un zâmbet. Mica scânteie de speranță se transforma repede într-o flăcăruie de entuziasm prudent. Dar mai exista o chestiune îngrijorătoare care nu putea fi lăsată neexplicată.

– Înainte să lăsăm în urmă acest episod neplăcut, pot să te întreb ceva?

– O să-mi placă această întrebare sau va trebui să-mi cer din nou iertare? întrebă Max îngrijorat.

– N-am de unde să știu ce îți place și ce nu, dar nu e nevoie să-ți ceri iertare a doua oară. O dată a fost suficient.

– Atunci întreabă-mă!

– De obicei... Se opri ca să-și găsească cuvintele potrivite. Chiar ești un bețiv prietenos?

Nu putea să se împrietenească cu cineva care o considera inferioară, care credea că aparținea clasei de jos, așa cum îi dăduse de înțeles cu o seară în urmă.

El făcu un pas înapoi, ceea ce îi dădu și mai multă satisfacție decât să-l vadă jenat.

– Simt că ar trebui să-mi cer din nou iertare.

– Dacă vrei să ai conștiința împăcată, atunci eu nu te pot împiedica.

Deși nu era necesar, era încă sensibilă la puțină umilință.

– Îmi pare rău. Nu, nu... Vreau să spun că nu sunt un bețiv prietenos... De fapt, sunt. Când beau, sunt destul de bonom. Dar ce sugeram aseară...

Ea ridică o mână în aer.

– Am înțeles ce-ai sugerat aseară și îți accept scuzele.

– Excelent. Mulțumesc. Răsuflă din nou ușurat și umerii i se relaxară vizibil. Acum, am și eu o întrebare pentru tine. Chiar ești sora vitregă a lui Lucien și a lui Gideon?

– Da, sunt. Pentru că nu mai erau supărați unul pe celălalt, nu mai simți nevoia să pretindă că nu era deranjată de felul în care se schimbase brusc situația. Nu te învinovățesc că nu m-ai crezut imediat. Așa cum ai spus și tu, e ciudat. Nici mie nu-mi vine să cred. Dar am dovada și dacă vrei s-o vezi...

– Da, aș vrea.

– Aha. Clipi și simți cum flacăra speranței scade. Făcuse acea ofertă doar așa, de dragul conversației. Bine.

Max avu bunul-simț să pară puțin rușinat.

– Te rog să mă înțelegi, sunt recunoscător că m-ai iertat și sunt bucuros că ne-am împăcat. Dar adevărul este că nu te cunosc, domnișoară Rees. În afara faptului că-ți dorești un câine și că ai niște pretenții de la familia Haverston – o familie căreia îi datorez multe –, nu știu aproape nimic despre tine.

Înțelese argumentul și văzu rațiunea din spatele lui, dar cuvintele tot o înțepară. În afară de doamna Culpepper, Max era persoana care știa probabil cele mai multe despre viața ei. Ei doi erau singurii care știau despre visul ei de a-și cumpăra o căsuță la țară. Și doar el știa despre dorința ei prostească de a avea un câine.

Ceea ce, acum că se gândea, era o situație destul de tristă. În afară de doamna Culpepper, singurul om care putea fi numit prietenul ei era un bărbat cu care petrecuse foarte puțin timp. Și care fusese dispus cu o seară în urmă s-o alunge de la conac.

Cu siguranță era o persoană mult mai profundă decât se putea descoperi pe parcursul unei seri. Ea era mai mult decât visurile ei de a avea o mie de lire, un câine și o casă. Era mult mai complexă, mai interesantă decât atât. Trebuia să fie. Alternativa era prea deprimantă pentru a fi luată în considerare. Aproape la fel de deprimantă ca faptul că nu avusese niciodată o prietenă care să nu fie plătită ca să-i țină companie. Dar cel puțin acest lucru putea fi schimbat.

N-avea nici o intenție ca în această vizită să-și petreacă timpul apărându-se în fața lui, dar putea să și-l petreacă cunoscându-i mai bine pe Max și pe Engsly. Cel puțin putea să încerce. Existau o mie de motive pentru care ar putea să eșueze – lipsa ei de experiență în ceea ce privește prietenia fiind cel mai important –, dar nu avea nici o scuză dacă nu încerca măcar.

Dacă ar fi vrut să rămână izolată și fără prieteni, ar fi rămas în casa Anover. Și dacă trebuia să-i arate lui Max dovada filiației ei pentru a putea să aibă încredere unul în altul – ceva necesar în orice prietenie, cu siguranță –, atunci era dispusă să o facă.

Își trecu mâna peste talie, ca să se calmeze.

– Dovada este un contract, împreună cu un jurnal și corespondența dintre răposatul marchiz și mama mea. Presupun că omul care se ocupă de afacerile lui Engsly încă mai are contractul. Poți să-i ceri să ți-l arate, dacă vrei. Eu nu am nimic împotrivă.

– Iar scrisorile și jurnalul?

– Au rămas la mine, deși omul de afaceri al lui Engsly le-a văzut și îți poate spune ce conțin. Și nu, nu le poți vedea. Există multe chestiuni personale în ele.

– Vrei să-ți protejezi mama?

– Dacă jurnalul și scrisorile ar deveni publice, mama mea nu ar fi singura persoană care ar fi afectată.

– Nu aveam de gând să le fac publice...

– Răspunsul este nu, Lord Dane.

Nu prea avusese ocazia până acum să pună piciorul în prag în vreo privință și era neplăcut să facă asta tocmai cu Max, și mai ales după ce hotărâseră să devină prieteni, dar nu avea de ales. Nu avea nici un drept să împărtășească cu nimeni conținutul jurnalului și al scrisorilor.

Max se bosumflă puțin, dar aprobă din cap.

– Ai dreptate. Contractul este suficient. Dar spune-mi ceva: și familia Haverston ar fi afectată de conținutul lor?

– Scrisorile sunt de la răposatul marchiz către o femeie care nu era soția lui, îi atrase ea atenția. Și asta ar fi o insultă pentru răposata marchiză.

– Înțeleg, spuse el cu îndârjire. Există vreo șansă să te conving să distrugi scrisorile acelea?

– Da. Voi face asta cu prima ocazie.

– Imediat nu se poate?

– Sunt dovada descendenței mele, fu răspunsul ei.

– Și ai nevoie de dovadă ca să obții mia de lire.

– Da, răspunse ea și ridică bărbia în aer. N-avea de gând să-și ceară scuze că avea nevoie să mănânce și să aibă o casă.

El scutură din cap.

– Practic.

– Ăăă... da. Nu se așteptase să fie atât de repede de-acord. Este o chestiune practică.

– Te așteptai să te condamn.

– Poate.

– După cum spuneam, nu ne cunoaștem atât de bine.

– Nu, nu ne cunoaștem, recunoscu ea. Ai de gând să rămâi la Caldwell?

– Pentru o vreme, răspunse el.

Avu nevoie să-și adune tot curajul i pentru a-l privi în ochi.

– Atunci avem timp să ne cunoaștem.

În toată viața ei, nu ceruse prietenia cuiva decât de două ori, și în ambele cazuri fusese vorba despre Max. Cu ajutorul lui Dumnezeu, de data asta lucrurile vor decurge mai bine.

Zâmbetul lui fu lent și perfect.

– De-abia aștept.

De data asta, când îi oferi brațul, Anna i-l luă fără suspiciune și fără să se opună.

Capitolul 8

Retrospectiv, ar fi fost înțelept din partea Annei să se opună puțin, căci două minute mai târziu, se împiedică de o piatră ascuțită, iar el se lăsă imediat pe vine, îi strecură un braț pe sub genunchi și o luă în brațe. Aparent fără să-i pese dacă ea va aprecia sau nu ajutorul.

Iar ea nu-i apreciase ajutorul.

– Lasă-mă jos, ordonă ea, în timp ce-l lua de gât ca să se echilibreze.

– De ce, ca să te rănești mai tare? Ca să te împiedici, să cazi și să te agăți de mine orbită de panică și să ne faci rău la amândoi?

La auzul unei asemenea prostii, ea bâigui:

– Eu... orbită de panică?

– Așa cum am mai spus, nu te cunosc atât de bine.

– Of, e ridicol! Dacă doar m-ai...

– Dacă te mai agiți, s-ar putea să te scap din brațe, spuse el degajat.

– Mă îndoiesc că o să mor din atâta lucru.

– Nu. O prinse mai bine în brațe. Dar ar fi totuși deosebit de jenant.

Anna se gândi la asta. Dacă o scăpa acum, și ea nu reușea să aterizeze în picioare...

– Înțeleaptă decizie, murmură atunci Max, când ea încetă să se mai agite.

Ea nu era convinsă de faptul că era o decizie înțeleaptă, dar părea mai bine decât să cadă pe spate. Iar adevărul era că, odată ce își îngădui să se relaxeze, descoperi că nu era chiar așa neplăcut.

Situația îi aduse aminte de atunci când era mică și adormea în bibliotecă, pe bancheta de la fereastră sau în fotoliul ei preferat, iar doamna Culpepper o lua în brațe și o ducea în camera ei.

În acele momente se simțea ușoară și la adăpost, ca și cum ar fi plutit.

Dar asemănările se terminau aici. În brațele doamnei Culpepper simțise iubire necondiționată și siguranță. Brațele lui Max promiteau altă formă de afecțiune. Deși trebuia să admită că această promisiune era la fel de incitantă ca în prima seară în care se întâlniseră, se decise să facă abstracție pentru moment de aceste sentimente și să se concentreze spre ceva mai simplu, respectiv să-l cunoască mai bine pe acest bărbat.

Putea să facă asta, își spuse ea. Nu era ca mama ei, care era călăuzită doar de pasiune oarbă. Putea să distingă între un interes carnal și unul intelectual. Puteau să fie prieteni. Odată ce luă această decizie, își găsi o poziție confortabilă în brațele lui Max și ignoră cu încăpățânare vocea care-i spunea că era o prostuță mincinoasă.

Max o prinse mai bine în brațe pe Anna și ocoli rădăcina unui nuc.

Se simțea bine s-o țină în brațe, era o povară plăcută. Cel puțin, la început. După zece minute de mers și de conversație politicoasă, povara deveni mai puțin plăcută și mai... grea.

Mirosul ei, de trandafiri și de biscuiți, pe care îl simțise și în casa Anover, încă îl ațâța. Iar curbele fine ale picioarelor ei îi ispiteau imaginația spre fantezii necugetate, dar încântătoare. Însă cincizeci și ceva de kilograme erau cincizeci și ceva de kilograme, iar în curând brațele începură să-l doară. Situația era un avertisment cu privire la costurile ascunse ale galanteriei și prețul plătit pentru a-ți impune voința. Fusese ideea lui s-o ducă în brațe până acasă.

Agățându-se de ultima fărâmă de demnitate, ignoră durerea din brațe și de spate și se concentră asupra plăcerii de a fi aproape de Anna Rees – mirosul ispititor și curbele plăcute, felul amuzant în care stătea țeapănă și nemișcată, încercând, pe măsura posibilităților, să-l atingă cât mai puțin. Ca să mai atenueze durerea și pentru propria plăcere, îi tot schimba poziția și o trăgea mai aproape.

Trăsăturile ei rămaseră pasive, dar el simți cum trupul îi devine din ce în ce mai tensionat. Deși afectarea ei i se părea amuzantă, nu urmărea cu tot dinadinsul să o facă să se simtă prost.

– Te bucuri de această primă vizită la țară? o întrebă în încercarea de a mai destinde atmosfera.

Întrebarea era atât de absurdă în împrejurarea dată, încât ea începu imediat să râdă. Iar el simți că pielea îi ia foc. Uitase cât de mult îi plăcea râsul acela.

– Mi se pare... își înclină un pic capul, căutând cuvântul potrivit... revelatoare.

Era cuvântul perfect.

Timp de patru ani crezuse o minciună. Timp de patru ani, crezuse ce era mai rău despre ea.

Dar Anna nu refuzase să-l vadă. Nu-i ignorase scrisorile.

Bineînțeles, era posibil ca ea să-l fi mințit, dar nu credea asta. N-ar fi avut nimic de câștigat. Îl cucerise deja pe Engsly. Nu-i folosea la nimic ca el să aibă o părere bună despre ea.

Dar el chiar avea o părere bună despre ea.

„Ai fost cam necioplit de fiecare dată când ne-am întâlnit."

Fusese mai mult decât necioplit. Prima lor întâlnire, la casa Anover, nu-l deranja prea mult. Deși nu fusese cel mai bun moment al lui, nu-i era deloc rușine de felul cum se purtase. Fusese o noapte frumoasă și, dacă nu ar fi intervenit doamna Wrayburn, ar fi avut o amintire plăcută în mijlocul unei enorme suferințe. Dar cel mai important era că Anna nu se plânsese. Îl implorase să-i promită că se va întoarce. S-ar fi întâlnit din nou cu el.

Cu siguranță, nu era nimic greșit cu ce se întâmplase între ei în casa Anover.

Însă în ceea ce privește ziua de ieri...

Lui Max îi era foarte rușine de purtarea lui în sala de biliard. Cu atât mai mult, dacă o compara cu cea a Annei. Crezuse că făcea pe nebuna cu el și, în consecință, o ridiculizase și o tratase cu dispreț. Ea crezuse că nu-și respectase promisiunea și cu toate astea nu renunțase la politețe... până în momentul în care el se comportase ca un bădăran, ceea ce era de înțeles.

Când ajunseră pe pajiștea din spatele conacului, își dădu seama că Anna era mai mult o lady decât era el gentleman. I-ar fi plăcut să-i

spună asta, dar se temea că va părea nesincer, dat fiind că tocmai se certaseră.

Pentru moment, era de ajuns că-i spusese că era iertătoare și răbdătoare. În opinia lui, acestea nu erau caracteristicile esențiale ale unei lady, dar păruse să-i facă plăcere să audă asta. Nu putea cere mai mult.

De fapt, putea și probabil, cu timpul, o va face. Dar pentru moment...

– O, nu! icni Anna dintr-odată, agitându-i-se în brațe. Lasă-mă jos! Lasă-mă jos în momentul ăsta...

– Ușurel. O ținu și mai strâns în brațe. Am crezut că ne-am lămurit.

– Se uită la noi. Lasă-mă...

– Nu te mai agita! Cine se uită la noi?

– Evident, cineva din casă. Își trase brațul de după gâtul lui și-i arătă cu degetul. N-ai văzut că s-au mișcat perdelele la fereastră?

Din spatele casei, se vedeau cel puțin treizeci de rânduri de perdele.

– Nu, trebuie să recunosc că nu am văzut nimic.

– Ei, eu am văzut. Acum...

– Ce contează dacă ne vede cineva?

– O să vorbească.

Făcu ochii mari de uimire prefăcută.

– O să vorbească despre recent descoperita și abia sosita soră vitregă a marchizului, fiica faimoasei doamne Wrayburn? Nu mai spune!

Ea pufni.

– Faptul că deja se vorbește atâta nu înseamnă că trebuie să-i încurajăm...

– Nu încurajăm nimic. Poate doar niște spasme musculare destul de dureroase. Nu ești atât de ușoară precum pari.

Se lăsă o tăcere lungă și apăsătoare înainte ca ea să răspundă.

– Minunat.

El nu încerca să fie minunat, încerca doar să se gândească la altceva. Era mai ușor s-o ducă în brațe când nu se agita.

– Bine măcar că nu porți o rochie împodobită cu nestemate.

Anna fu vizibil uimită de comentariu.

– Ăăă... ce? N-am nici o rochie împodobită cu nestemate.

– Rochia cu diamante?

– Ce anume? întrebă ea, râzând surprinsă.

– Rochia de bal care avea diamante la mâneci. S-a vorbit săptămâni întregi despre acea rochie.

– Rochia cu... Se încruntă puțin în timp ce încercă să-și aducă aminte. Te referi la chestia aia bleu cu panglici crem pe margine?

– Dacă avea diamante cusute pe mâneci, atunci da, la aia mă refeream.

– Ce prostie! Erau false, evident. Cine ți-a spus că erau diamante?

– Nu mai știu cine mi-a spus exact. Am presupus că era adevărat.

Era sigur că doamna Wrayburn fusese cea care răspândise zvonul, dar Max se gândi că Anna descoperise destule minciuni ale mamei sale pentru o singură zi.

– Toată lumea a crezut asta? întrebă ea.

– A fost invitat vreun bijutier care să le examineze de-aproape?

– Nu.

– Atunci da, toată lumea a crezut asta.

Ea își relaxă puțin mâinile.

– Diamante cusute pe mâneci. Doamne, ce naivă este lumea demimondenă! Ce bine ar fi fost dacă aș fi luat rochia aia cu mine. Înainte să plec din Londra, aș fi purtat-o pe Bond Street și aș fi vândut-o primului idiot care ar fi crezut că e o rochie cu diamante.

El ocoli o baltă cu noroi.

– De ce nu ai adus-o cu tine?

– Nu e a mea. E a mamei mele.

Doamna Wrayburn era mai înaltă decât ea și avea un bust mai generos.

– Tu și mama ta purtați aceleași haine?

– Ai putea să spui și așa. Mi-a făcut rochii de bal ca să le port, dar nu ca să le păstrez. Le-a dus înapoi.

– Ca să refolosească materialul, ghici el.

– Așa s-ar zice.

Cu siguranță, ea avea îndoieli în această privință.

– Dar tu ce crezi?

Ea îi aruncă o privire condescendentă.

– Să nu crezi că n-am observat că încercați să mă duceți cu vorba, Lord Dane.

– Max, o încurajă el. Și nu încercam să te duc cu vorba, cât încercam să mă gândesc la altceva până ajungem în casă.

– Păi, asta înseamnă să duci pe cineva cu vorba.

Max își mușcă obrazul pe dinăuntru, ca să nu izbucnească în râs.

– Nu, nu asta înseamnă, zise el.

– Este... dădu să spună ceva, dar se abținu. Ba da, asta înseamnă...

– Ba deloc.

– Cum poți să...?

Ea își miji ochii.

– Pur și simplu, ești...

– Vrei să punem pariu?

– Poți să te oprești acum. N-o să-ți mai spun să mă lași jos. Se uită spre casă. Nu mai are nici un rost.

– Chiar nu mai are.

Ajunseseră deja la treptele de la intrarea din spate a conacului.

– Dar în casă n-o să mă mai duci în brațe.

– Cu siguranță, nu, fu el de-acord, pentru că, dacă ar fi încercat să deschidă ușa cu mâinile ocupate, ar fi fost ridicol.

În schimb, urcă scările și o lăsă jos în fața ușii, ținând-o de talie o secundă mai mult decât era strict necesar. Nu intenționase să prelungească momentul, dar nu se putuse abține. Nu putea să piardă legătura cu ea, să n-o mai atingă deasupra șoldului.

– Ai nevoie de ajutor să ajungi în camera ta?

– N-am avut nevoie de ajutor nici până acum, îi reaminti ea și se dădu un pas în spate, desprinzându-se cu totul de el.

Pentru că îi venea s-o atingă din nou, își duse mâinile la spate.

– Cu plăcere.

Ea acceptă această dojană ușoară cu grație:

– Mulțumesc că m-ai ajutat.

– A fost plăcerea mea.

O plăcere pe care o va plăti cu durere musculară a doua zi.

– Păi... Se uită la ușă și apoi se uită la el. Ar trebui să...

– Ai planuri pentru restul zilei? o întrebă el repede. Nu voia ca ea să plece. Nu încă.

– Ca să fiu sinceră, Lord Dane...

– Max, o încurajă din nou. Te rog!

– Atunci, Max, fu ea de acord și zâmbi. Ca să fiu sinceră, plănuisem să fiu în drum spre sora doamnei Culpepper. Nu aveam de gând să rămân la Caldwell. Am crezut că... mă rog...

– Ai crezut că o să-ți primești mița de lire și o să-ți vezi de drum.

Făcu un gest defensiv din umeri.

– Am presupus că marchizul va prefera asta.

– Iar eu am presupus că tu ai presupus asta. Nu voiam să te jignesc.

– Eu... Răsuflă ușor. Va fi nevoie de ceva efort ca să ne cunoaștem mai bine.

– Problema nu e să ne cunoaștem mai bine, problema e să avem încredere unul în altul.

Și încrederea, odată pierdută, chiar dacă nu era vina nimănui, în fine, fiind parțial vina lui, era greu de recâștigat. Din motive pe care nu avea curajul să le examineze prea bine, Max dorea să-i recâștige încrederea. Dar asta va lua timp.

– Deci nu ai planuri... sugeră el.

– Cred că-i voi ține companie însoțitoarei mele și îmi voi obloji rănile, așa dureroase cum sunt. Și tu?

– Eu trebuie să ajung în Codridgeton, minți el. Cu puțin noroc, o să-mi termin treburile până la cină.

– Păi, atunci... se uită din nou spre ușă. Ne vedem diseară, presupun.

– Da, diseară, fu el de-acord, neputând să se gândească la altă modalitate de a-i amâna plecarea. Și nici pe a lui.

O urmări intrând, apoi se răsuci pe călcâie și o luă direct spre grajduri. Numai că nu se ducea la Codridgeton. Se ducea la Londra, să se întâlnească cu omul lui Engsly.

Max știa că, în general, minciuna nu era cea mai bună metodă de a recâștiga încrederea cuiva. Dar uneori, nici adevărul nu era de mare ajutor. O credea pe Anna, știind că ea se considera fiica răposatului marchiz. Dar nu era convins de acest lucru, dat fiind că singura dovadă venea de la puțin credibila doamnă Wrayburn.

Jurnalele puteau fi inventate. Scrisorile și contractele puteau fi falsificate. Spera că omul lui Lucien putea recunoaște un fals, dar era mai bine să se asigure.

Max nu avea nici o idee de ce doamna Wrayburn ar pune la cale un asemenea vicleșug. Nu existau zvonuri că ar avea probleme financiare, nici că femeia ar fi interesată să ducă o viață respectabilă. Dar din ce aflase în acea zi, nu putea elimina posibilitatea că o făcuse de plictiseală.

Oricare ar fi motivele mamei ei, dacă se dovedea a fi fals contractul, va găsi o modalitate de a o scoate pe Anna din bucluc. Putea

să facă măcar atât. Iar Engsly îl va ajuta. Nu o va pedepsi pe fiică pentru păcatele mamei.

Dacă se dovedea că este autentic, ei bine, atunci se va simți ca un nemernic sau mai mult decât atât. Dar mai bine să se simtă el prost că făcuse prea mult, decât să se simtă altcineva mizerabil pentru că nu făcuse el destul. Știa cum e să se întâmple asta. Nu voia să facă aceeași greșeală de două ori.

Capitolul 9

Anna făcu ceea ce-i spusese lui Max pe terasă. Se schimbă de hainele murdare și se îmbrăcă cu o rochie puțin demodată, dar curată, din muselină de culoarea fildeșului, cu marginea din dantelă. Apoi își îngriji bășicile și se duse s-o vadă pe doamna Culpepper. Își găsi însoțitoarea trează, îmbrăcată și nerăbdătoare să aibă parte de companie și de mic dejun.

Bucuroasă să o ajute, Anna ceru să li se aducă tăvile în cameră. În timp ce își mâncau porțiile delicioase de ouă și pește, Anna îi povesti cum se schimbaseră planurile. Spre ușurarea Annei, doamna Culpepper își dăduse singură seama ce se întâmplase, iar faptul că trebuia să mai rămână la Caldwell n-o deranja. Îi mărturisi că nu se grăbea să se urce din nou în trăsura aceea îngrozitoare.

Apoi doamna Culpepper începu să-i pună un șir infinit de întrebări în legătură cu Engsly, iar timp de o oră Anna se strădui să-i răspundă la toate. Însă doamna Culpepper nu-l menționă pe Max, de unde Anna trase concluzia că nimeni nu-i pomenise de prezența lordului Dane. Nevrând să fie prima care o face, Anna nu-l menționă pe parcursul mesei și al conversației, și nici ulterior, când, ca de obicei, începură să citească împreună.

Oricât de familiară și de confortabilă era această rutină, Anna nu reuși să se calmeze. Nu putea să se gândească la altceva decât la plimbarea ei cu Max. Unele episoade îi reveneau mereu în minte. O privire, o atingere. Drumul petrecut în brațele lui. Totul era deosebit de incitant. Cu siguranță, cu atât mai incitant, cu cât nu avusese parte de așa ceva în viața ei.

O interesa un bărbat. Era probabil irațional și nechibzuit din partea ei, dat fiind ce se întâmplase între ei, dar asta era situația... îi plăcea de Max Dane. Și asta o făcea să se simtă minunat. Până la urmă, existau multe genuri de aventură. Asta era una dintre ele.

O aventură care te zăpăcea, își dădu ea seama după ce citi de trei ori același paragraf și înțelese că trebuia să-l citească și a patra oară.

Renunțând la lectură, Anna lăsă cartea și începu să brodeze, dar cu cât trecea timpul, cu atât înțelegea mai mult că nu se putea concentra nici la asta. Se înțepă de două ori, de fiecare dată pentru că se uita pe fereastră în loc să fie atentă la ce făcea.

Știa că Max îi spusese că nu se va întoarce decât seara, dar nu putea să fie sigură. Satul nu era așa de departe, și dacă își termina repede treburile, atunci... se va întoarce mai repede și ea tot în compania prietenei ei va fi. Deci ce conta unde era în acest moment?

În câteva ore va conta, dar acum...

– Draga mea, poți să-mi dai și mie ceaiul?

Trezită din reverie, Anna o privi pe doamna Culpepper, care stătea într-un fotoliu lângă fereastră, cu un șal crem pe umeri și cu o carte de poezii în mână.

– Arăți mult mai bine, comentă ea, întinzându-se să-i dea doamnei Culpepper ceașca de ceai. Prietena ei nu mai era cenușie la față, ci avea o culoare mai sănătoasă, deși era încă ușor palidă.

– Și tu arăți mai bine, comentă ea.

Anna se încruntă.

– Mie nu mi-a fost rău.

– Când ți-e frică, capeți o culoare nefericită. Doamna Culpepper luă o gură de ceai și strâmbă din nas, căci era rece. Sper că nu-ți mai este teamă că lord Engsly te-ar poate ataca în orice moment cu cuțitul.

– Nu de asta mi-era frică, răspunse ea țâfnoasă. Mi-era teamă că o să mă răpească și o să mă trimită la dracu'-n praznic.

– Mă rog, pe-aproape. Făcu un gest cu degetul ei lung către Anna. Nu poți să spui că nu te cunosc.

– N-am spus asta niciodată.

Doamna Culpepper își lăsă ceașca deoparte.

– Atunci nu vei fi surprinsă că te întreb ce te mai deranjează acum?

– Nu mă...

– Te tot agiți în fotoliu, o întrerupse doamna Culpepper și pufni. Știi că nu-mi place când te agiți.

Pe lista gafelor de comportament, agitația inutilă era între a sta gârbovită și a mesteca cu gura deschisă.

Doamna Culpepper îi aruncă o privire aspră de deasupra nasului ei impresionant.

– Hai, copilă, spune-mi ce se întâmplă!

Anna se abținu cu greu să nu-și dea ochii peste cap.

– Privirea asta nu mă mai impresionează. Nu mai am 12 ani.

Doamna Culpepper plusă ridicând dezaprobator dintr-o sprânceană. Când se întâmpla asta, Annei îi venea să râdă... și să facă imediat ce i se spunea. Era ciudat să fii prietenă cu fosta ta guvernantă.

– Lord Dane e aici, recunoscu ea. Nu pentru că fusese obligată, ci pentru că era ridicol să-și imagineze că prezența lui Max putea fi ascunsă la infinit.

– Serios? Doamna Culpepper se aplecă în față, cu ochii mari. Chiar e aici? Și ai vorbit cu el?

– Da. Anna se încruntă la modelul de broderie. La început, atmosfera a fost cam încordată.

– Ei, asemenea întâlniri nu au cum să nu fie neplăcute. Doamna Culpepper își îndreptă spatele. Femeia asta avea aproape întotdeauna o postură perfectă. Sper că n-ai fost prea dură cu el?

– Eu?! se miră Anna. Eu am fost un exemplu de bună-cuviință.

Doamna Culpepper își înclină capul în semn de scuze și loialitate.

– Nu mă îndoiesc, draga mea.

– El a fost cel care a fost exagerat de nepoliticos. Mai avea puțin și insista să părăsesc conacul Caldwell.

– Așa a făcut? Doamna Culpepper își îndreptă și mai mult spatele și-și drese glasul: Ce diavol îngâmfat!

– Chiar așa s-a comportat, fu de acord Anna. Din fericire, și-a cerut scuze ulterior.

– Așa și trebuia. Și ți-a dat vreo explicație pentru comportamentul lui rușinos?

– Se pare că-mi purta pică.

– Ție? Doamna Culpepper pufni indignată. Ce absurd!

– Nu e chiar așa, admise Anna. Deși apreciez că îmi iei apărarea. Mi-a spus că m-a căutat la casa Anover, la puțin timp după prima

noastră întâlnire. De mai multe ori. Mama l-a alungat, spunându-i că nu vreau să am nimic de-a face cu el.

– O, Dumnezeule! Doamna Culpepper își duse mâna la piept. Ce femeie dată naibii! Știam că poate fi meschină și răuvoitoare, dar să fie așa de malefică... nu mi-aș fi închipuit. Clipi și deveni și mai palidă decât era. Știi că nu am avut nimic de-a face cu asta. Sper că știi...

– Da, bineînțeles. Ideea că doamna Culpepper ar fi complotat împotriva ei era absurdă. Era singura persoană din lume de care Anna era sigură, care nu-i înșelase niciodată încrederea. Nici nu mi-a trecut prin cap.

Doamna Culpepper își lăsă mâna în poală.

– Ar fi trebuit să te scot din casa aia cu ani în urmă.

– Nu e vina ta, o contrazise Anna. Vina îi aparține în exclusivitate lui *Madame*.

– Nu putea să facă asta singură.

– Foarte bine, atunci este vina lui *Madame* și a vreunei servitoare sau lacheu care probabil lucrează deja în altă parte. Nu mai are nici o importanță acum.

Se pare că pentru doamna Culpepper avea importanță. Își mușcă buzele și mormăi:

– Pun pariu că a fost Bridget Harbeck. Avea un aer viclean.

Anna nici măcar nu putea să-și imagineze cum arată un om cu aer viclean, dar știa cum arată cineva când e trist. Hotărâtă să o facă pe prietena ei să-și recapete buna dispoziție și culoarea în obraji, Anna își înghiți orgoliul și schiță un zâmbet.

– Am avut un mic necaz, când m-am plimbat de dimineață, spuse ea degajată. Nimic serios. Am făcut câteva bășici.

– Am un unguent pentru asta.

Cum doamna Culpepper avea un unguent pentru orice, Anna nu simți nevoia să comenteze. În schimb, ca să creeze un efect dramatic, tăcu și apoi spuse:

– La întoarcere, m-am întâlnit cu lordul Dane. A insistat să mă ducă în brațe până acasă.

– Ce...? Doamna Culpepper făcu ochii și mai mari ca înainte. Te-a dus în brațe? Tot drumul până acasă?

Drumul până acasă putea să însemne oricât pentru doamna Culpepper, dar Anna nu simți nevoia să o contrazică.

– Tot drumul.

– O, oftă ea lung și cu satisfacție. O, ce incredibil de romantic!

Anna rânji, apoi se aplecă și o mângâie pe mână.

– Știam eu că-mi cunosc guvernanta.

Anna îi ținu doamnei Culpepper companie, citind și vorbind, până când femeia mai în vârstă îi spuse că voia să se întindă puțin. Nemaifiind nevoită să pretindă că avea chef să brodeze, Anna o ajută să se așeze confortabil, apoi coborî să exploreze casa.

Nu văzuse prea mult din ea și, dacă urma să rămână mai multe zile la conacul Caldwell, trebuia să învețe să se descurce. Și dacă un anume gentleman se întâmpla să se fi întors din sat și dacă se întâmpla să dea peste el, ei bine...

Dădu peste lord Engsly, care, evident, nu era gentlemanul la care se gândea ea. Ea îl salută zâmbind, iar el se oferi să-i facă turul galeriei unde se aflau portretele de familie.

Ea continuă să zâmbească până la destinație, deși era în continuare putin stânjenită să se afle în compania lui. Asta era ceea ce-și dorise, își reaminti ea, șansa de a ajunge să-l cunoască pe fratele ei și el pe ea. Să petreacă timp împreună era pentru ea singura modalitate de a învăța să depășească stânjeneala, iar pentru el singura modalitate de a învăța s-o vadă și ca pe altceva decât ca pe o soră vitregă și nelegitimă, căreia îi promisese o mie de lire.

Și până la urmă, trebuia să admită că lecția nu era așa de greu de suportat. De fapt, de la un punct încolo, începu să se bucure de experiență. Era fascinant să se plimbe de-a lungul galeriei și să vadă pentru prima oară în viață chipurile strămoșilor ei – stră-străbunici, mătuși, unchi și veri de mult răposați. Nu văzuse nici măcar o miniatură a părinților mamei sale, iar acum, dintr-odată, era înconjurată de imagini cu membrii familiei.

La capătul holului, ajunseră în cele din urmă la portretul răposatului marchiz, tatăl lor. Anna studie cu atenție tabloul, dar nu văzu nici o asemănare între ea și gentlemanul cu părul alb care se uita la ea cu ochi albaștri reci. Pe de altă parte, nu vedea nici o asemănare nici între fostul și actualul marchiz.

– Tabloul a fost realizat cu cinci ani înainte să moară, îi spuse Engsly. Nu i-a plăcut deloc. L-a acuzat pe artist că l-a făcut să pară cu zece ani mai în vârstă și a refuzat să-l plătească. Eu și Gideon am fost nevoiți să-l plătim în secret.

– Și cu toate astea a ales să-l pună pe perete? Omul fie era un escroc, fie deosebit de excentric.

– Nu, eu am ales să-l atârn pe perete după ce a murit. E un portret bun. Zâmbi ușor. Și nici n-am vrut să fi aruncat banii degeaba.

Anna avu senzația că el voia să-l ia peste picior pe răposatul marchiz, dar nu comentă.

Engsly își întoarse privirea de la portret către ea.

– Ce știi despre el?

– Foarte puțin, recunoscu ea. Mama nu mi-a spus decât că avea ochii albaștri.

– E adevărat, încuviință Engsly și arătă spre portretul unui marchiz pe lângă care trecuseră deja. Ai ochii bunicului nostru.

– A, da? Se uită a doua oară și de data asta cu mai multă atenție la bărbatul de vârstă mijlocie care purta o perucă pudrată și o haină din catifea roz cu fireturi aurii. Observă că dincolo de sprâncenele încruntate erau niște ochi migdalați și cenușii, foarte asemănători cu ai ei. Ei bine, se gândi ea amuzată, misterul fusese elucidat.

– Un bărbat chipeș, spuse Anna și se simți încântată când Engsly izbucni în râs. Și dumneavoastră cu cine semănați la ochi? Căci, cu siguranță, nu cu tatăl sau cu bunicul nostru.

El îi arătă portretul unei femei care purta o rochie albă, la modă cu cincisprezece ani în urmă.

– Eu și Gideon semănăm cu mama noastră.

Anna se apropie mai mult de tablou. Deci ea era marchiza. Lady Engsly avea un păr și niște ochi frumoși și negri și un zâmbet subtil, plăcut, capricios, care-i amintea Annei de *Mona Lisa*. Doar că mai prietenos. Semăna cu conacul Caldwell, își spuse Anna. Deși era o prezență intimidantă, era deopotrivă drăguță. Poate că ea era cea care ceruse să fie vopsite obloanele și plantate florile.

– E atrăgătoare, murmură Anna, apoi regretă. Nu era cuvântul potrivit.

Frumoasă, superbă – acestea erau adjectivele potrivite pentru o marchiză. Mai ales dacă le foloseai în prezența fiului ei.

Din fericire, Engsly nu păru jignit.

– A fost o femeie minunată, spuse el cu severitate.

Anna simți dragostea și respectul din vocea lui. Dintr-odată nu se mai simți în largul ei. Indiferent cât de primitor era, probabil că măcar în parte Engsly considera simpla ei existență o insultă

la adresa marchizei. Cu siguranță nu se simțea confortabil știind că dovada infidelității tatălui lui se plimba prin casa mamei sale.

Se îndepărtă de portretul marchizei. Își dădu seama că dacă voia să ajungă să-l cunoască pe Engsly, trebuia să o facă treptat și cu mare grijă.

– Ar trebui să văd ce face doamna Culpepper.

– Hmmm? Engsly se întoarse spre ea, iar fața i se lumină. O, da, bineînțeles. Sper că și-a revenit.

– Se simte mai bine.

– Excelent. Excelent. Ei bine, atunci... Făcu o plecăciune rapidă. Atunci ne vedem la cină.

Anna simți un nod în stomac în timp ce făcu o reverență.

– Așteptăm cu nerăbdare, spuse ea și reuși să schițeze un zâmbet sincer, apoi se întoarse și se îndepărtă.

Nu era tocmai adevărat.

Indiferent de circumstanțe, prima dată când doamna Culpepper, Lord Engsly și Max Dane se vor afla în aceeași încăpere va fi un eveniment de care-i era teamă, iar faptul că se va întâmpla în cadrul unei cine formale o făcea pe Anna să fie și mai îngrijorată.

Nu mai participase niciodată la o cină formală. Știa regulile de etichetă pe care trebuia să le respecte în calitate de oaspete. Doamna Culpepper nu neglijase acele lecții. Dar Anna nu avusese șansa să folosească aceste abilități, ci doar să le repete. Luase întotdeauna masa cu doamna Culpepper în camera de zi de lângă dormitorul ei.

Anna răsuflă adânc și își îndreptă umerii. Nu avea nici un motiv să fie îngrijorată și toate motivele să fie entuziasmată. Prima ei cină formală, și nici nu se petrecea la casa Anover. Era minunat, incitant... o aventură.

Asta își spusese când ajunsese în camera ei, apoi și în după-amiaza și în seara aceea, în timp ce-i ținea companie doamnei Culpepper, trăgând cu ochiul și ciulind urechile la intrarea din față. Asta își spuse și în timp ce se îmbrăca cu cea mai frumoasă rochie a ei, din mătase aurie, și în timp ce cobora la cină, și încă o dată când îl văzu pe Max, prăfuit și bătut de vânt intrând pe ușă chiar în momentul în care doamna Culpepper ajunsese la capătul scărilor.

Asta era o mare aventură.

Max ridică privirea, se uită în ochii ei și zâmbi.

– Domnișoară Rees.

Conștientă că doamna Culpepper o măsura din cap până-n picioare, Anna își păstră umerii drepți și vocea calmă:

– Lord Dane, mă bucur să văd că te-ai întors cu bine. Pot să ți-o prezint pe însoțitoarea mea, doamna Culpepper? Doamna Culpepper, Lord Dane.

Încercă să observe dacă Max dădea vreun semn de surpriză sau de enervare că i se făcuse cunoștință cu o femeie care era doar puțin deasupra celorlalți servitori. Dar nu văzu decât un gentleman care saluta o doamnă cu politețea rezervată pe care ar fi acordat-o oricărui alt musafir. Își exprimă plăcerea de a o fi cunoscut, o întrebă dacă se simțea mai bine după călătorie și se scuză ca să se poată schimba pentru cină.

Anna simți o scânteie ridicolă de plăcere și de mândrie. Deși se îndoia că era conștient de asta, Max nici n-ar fi putut să facă mai mult ca să-i câștige simpatia doamnei Culpepper. Femeia nu aprecia familiaritatea asumată, cum nu aprecia nici aroganța fățișă. Ambele erau, în opinia ei, dovezi ale lipsei de respect și, prin urmare, culmea lipsei de maniere.

Anna nu fu deloc surprinsă când, după ce Max dispăru, doamna Culpepper se aplecă spre ea și-i șopti:

– Băiatul ăsta are potențial.

Era încântată și, cu încrederea pe care i-o dăduse această interacțiune armonioasă, consideră prima jumătate de oră petrecută la cină o experiență mai mult decât plăcută.

Max li se alătură câteva minute mai târziu, îngrijit și cu alte haine, ceea ce Anna aprecie ca fiind un lucru necesar, dar nu neapărat pe placul ei. Arătase impresionant în costumul de călărie, cu lavaliera strâmbă și cu părul vâlvoi acoperindu-i chipul frumos.

Anna își luă pentru o clipă privirea de la castronul de supă de mazăre și decise că nu arăta prea rău nici în haine elegante.

Ridică privirea, se uită în ochii ei și zâmbi, iar ea se uită repede în altă parte, stânjenită că fusese surprinsă urmărindu-l. Doamna Culpepper și Engsly nu părură că observă ceva, dar Anna își propuse ca în restul serii să se concentreze asupra discuției cu ei, pentru orice eventualitate.

Engsly conduse conversația într-un mod degajat pe toată durata cinei, punând întrebări inofensive Annei și doamnei Culpepper, ascultându-le respectuos răspunsurile, adăugând câte ceva din când

în când. Deși nu era o conversație simandicoasă, Anna era recunoscătoare pentru lejeritatea ei. Cu fiecare minut care trecea fără vreun incident, se simțea mai în largul ei și începu să aibă încredere că seara se va desfășura dacă nu perfect, cel puțin rezonabil de bine.

Asta până când Engsly întrebă:

– Vă place să locuiți în Londra?

– Da, destul de mult, răspunse ea, în mare pentru că părea un răspuns politicos.

Fu mai mult decât surprinsă când Max zâmbi cu viclenie de după marginea cupei pe care o ținea în mână.

– Serios? întrebă el. Ce anume din oraș vă place în mod deosebit? Aveți poate un loc preferat?

Nu-și îngădui să dea vreun semn de iritare. Dar în mintea ei, îi aruncă o privire încruntată, ocoli masa și-i dădu un șut. Blestematul știa foarte bine cât de rar ieșise din casa Anover.

Și-ar fi dorit să știe dacă doar o tachina inofensiv sau dacă urmărea ceva anume. Din nou, era într-o poziție dezavantajoasă din cauza lipsei de experiență, dar n-avea de gând să lase să se vadă că se simțea stingherită. Dacă doar o tachina, ar fi fost stupid să se supere. Dacă era vorba de altceva, își va exprima nemulțumirea între patru ochi.

Apucă paharul de vin cu un gest calculat.

– Trebuie să recunosc că nu există vreun loc în care să mă simt mai bine decât în biblioteca din casă. Apreciez foarte mult cuvântul scris.

Buzele lui Max zvâcniră, iar Engsly afișă un zâmbet larg.

– Înseamnă că avem un interes comun, spuse marchizul. Ați apucat să explorați biblioteca Caldwell?

– Nu, n-am avut încă această plăcere.

– Poate după cină, atunci. Cred că o să fiți încântată.

Intrând în bibliotecă după cină, Anna fu mai mult decât încântată. Era uluită, fermecată.

Anna nu putea să facă altceva decât să stea în mijlocul încăperii enorme și să se străduiască să nu rămână cu gura căscată. Era înconjurată de cărți, mai multe decât putea să cuprindă cu privirea, mai multe decât putea să spere că va citi într-o viață.

Lângă ea, doamna Culpepper murmură:

– Doamne, Dumnezeule, câte am fi putut realiza, dacă am fi avut o asemenea bibliotecă la dispoziție.

Anna încuviință din cap, fără să scoată un cuvânt. Păreau să existe cărți despre orice subiect imaginabil. În casa Anover, doamna Culpepper fusese obligată să modeleze educația Annei în funcție de materialele deja disponibile în biblioteca mare, dar nu prea variată. În consecință, Anna nu stăpânea subiecte precum matematica sau istoria Marii Britanii între secolele al XV-lea și al XVII-lea. Pe de altă parte, stăpânea foarte bine geografia și avea o înțelegere fenomenală a arhitecturii italiene din secolul al XVI-lea.

Știuse de la început că multe dintre informațiile pe care le dobândise nu-i vor folosi nici ei, nici altcuiva. Dar îi plăcea să învețe, să-și însușească pe deplin conținutul cărților.

Ce bucurie ar fi să studieze aici, ar putea să petreacă săptămâni, luni, chiar ani întregi învățând în fiecare zi ceva nou.

O, cât de mult adora această bibliotecă! Zâmbi cu gura până la urechi, dar își schimbă repede expresia într-una mai potrivită cu împrejurarea. Chiar dacă se simțea ca un ștrengar într-un magazin de dulciuri, nu avea de gând să se pună pe sine și pe doamna Culpepper într-o situație stânjenitoare.

În timp ce doamna Culpepper se îndepărtă ca să examineze rafturile din capătul celălalt al camerei, Engsly își duse mâinile la spate și întrebă:

– Credeți că v-ar plăcea ceva în mod deosebit? Un autor preferat sau vreun subiect anume?

„Tot. Orice."

– Sunt prea multe ca să aleg. E... minunat, Excelență. Nici nu știu de unde să încep.

– Ați putea să începeți prin a-mi spune pe nume și să-mi permiteți același lucru. Suntem în familie, până la urmă.

Această invitație o făcu pe Anna să-și îndrepte atenția spre el.

– Sunteți sigur?

– „Excelență" e prea formal pentru membrii aceleiași familii, iar Engsly i se spunea tatălui nostru, explică el. Prefer să mi se spună „Lucien".

Majoritatea oamenilor trăiesc toată viața fără să aibă ocazia să i se adreseze unui nobil pe nume. Ea avusese parte de această invitație

de două ori în aceeași zi. Anna interpretă acest lucru ca un semn că purtarea ei la Caldwell fusese rezonabilă.

– Atunci, Lucien, aș fi onorată dacă mi-ai spune Anna.

– Excelent. El făcu o plecăciune scurtă, părând foarte încântat de cum evolua situația. Excelent, atunci te rog să-mi permiți să-ți fac turul.

Oricât de fascinant fusese turul portretelor de familie, nu se compara cu încântarea de a fi în această bibliotecă enormă. Lucien o conduse prin încăpere, arătându-i unde se aflau cărțile axate pe anumite subiecte sau diferiți autori, indicându-i volumele lui preferate.

– Bineînțeles, poți consulta oricând orice carte. Doamna Webster are cheile de la vitrinele închise, dacă te interesează ceva dinăuntru.

– Serios? Unele vitrine erau pe bună dreptate încuiate. Cărțile pe care le adăposteau erau manuscrise foarte vechi, opere scrise de mână, care erau deopotrivă fragile și valoroase. Își dorea cu disperare să le examineze de aproape. Unele dintre ele erau de neînlocuit. Probabil toate. Poate că ar fi mai bine să...

– Am să-i spun doamnei Webster să-ți dea cheile de care ai nevoie.

Anna nu știu ce să răspundă aflată în fața acestei oferte. Nu știa cum să se simtă. Era o dovadă incredibilă de încredere. Numai doamna Culpepper îi mai acordase o asemenea încredere.

– Dacă te-am făcut să te simți prost, îmi cer iertare, spuse Lucien ca urmare a tăcerii ei.

– Nu, nu, îl asigură ea. Nu m-ai făcut să mă simt prost deloc. Dacă el putea să-i încredințeze manuscrisele lui neprețuite, putea și ea să mintă ca să-i facă pe plac. Pur și simplu sunt copleșită. Este un gest foarte generos din partea ta. Mulțumesc.

– Plăcerea este a mea. Acum că ne-am lămurit, te las să explorezi biblioteca în pace. Făcu o plecăciune, se întoarse, apoi reveni, mai puțin sigur pe sine. Sper... De fapt, sper din tot sufletul că te vei simți bine aici.

– Sunt sigură de asta.

Nu era deloc sigură. Dar în acel moment, înconjurată de cărți și cu Lucien zâmbindu-i, crezu în posibilitatea de a fi fericită la conacul Caldwell și asta era de-ajuns.

După ce Lucien făcu o nouă plecăciune și se îndepărtă, doamna Culpepper ajunse lângă Anna.

– Marchizul pleacă deja? Pare că se pricepe la asta.

– Se pricepe la plecat? Anna se uită confuză la prietena ei. Plecatul presupune niște abilități speciale?

– Cred că evadarea noastră întârziată din casa Anover îți răspunde la întrebare, dar ce voiam să spun este că știe când să fie prezent și când să ofere spațiu. Cred că-mi place și de el.

– A insistat să rămânem la conac.

Și dacă acesta nu era un un indiciu că făcea presiuni, Anna nu știa ce era.

– Nimeni nu e perfect, draga mea. Și nu e ca și cum ți s-a băgat pe gât?

– Nu, recunoscu Anna.

Doamna Culpepper dădu din cap și continuă să se holbeze la ușa prin care ieșise Engsly.

– Pare să aibă bun-simț, murmură ea.

Anna aproape că auzi cum în mintea doamnei Culpepper rotițele se pun în mișcare.

– La ce te gândești?

– Hmm? A, nimic important, mă gândeam la perspectiva plăcută de a mă duce să mă culc. Seara asta m-a epuizat.

Anna nu o crezu, dar nu ar fi avut nici un sens s-o contrazică. Atunci când doamna Culpepper își propunea să se abțină în legătură cu un subiect, n-aveai nici o șansă s-o faci să vorbească.

– Vrei să te însoțesc?

– Nu, nu. Stai aici și simte-te bine! Doamna Culpepper o sărută pe obraz. Dar să nu te culci prea târziu, draga mea. Toate acestea vor fi aici și mâine. N-are nici un rost să-ți obosești ochii. Așa ceva nu e plăcut.

Anna se uită la ea și oftă.

– Nu pot să promit nimic.

Capitolul 10

Max o privi pe Anna plimbându-se printre rafturile bibliotecii, atingând din când în când cotoarele cărților și părând total

absorbită – ceea ce explica de ce, deși era de cinci minute în bibliotecă, încă nu-l observase.

Intrase așteptându-se să-i găsească acolo pe Lucien, pe Anna și pe doamna Culpepper. N-o găsise decât pe Anna.

Un gentleman s-ar fi retras în tăcere.

El însă se făcu comod, sprijinindu-se de un raft și încrucișându-și brațele la piept. Și, așteptând să-i remarce prezența, o urmări.

Nu se întâmplă prea des să poți studia o altă persoană când aceasta se crede singură. Cu atât mai puțin pe Anna Rees. Femeia era ca o fortăreață. Și cu toate astea, iat-o aici, explorând biblioteca Caldwell, copleșită de o nestingherită uimire și încântare. Se apropie de el, nu îndeajuns încât să-l vadă, dar el îi simți mirosul sau cel puțin așa i se păru. Și când își înclină capul ca să citească titlul de pe cotorul unei cărți, el observă cum în lumina lumânării șuvițe din părul ei căpătau nuanțe de arămiu-închis.

Ea râse ușor. Sunetul acela, jos și catifelat, îl făcu să se înfioare, așa cum se întâmplase cu patru ani în urmă în casa Anover și cum se întâmplase de dimineață, pe câmp.

Dumnezeule, era *ceva* în legătură cu felul cum râdea femeia. Provoca un bărbat să facă tot felul de lucruri, cele mai multe dintre ele necugetate, doar ca să audă din nou sunetul acela.

– Of, să ai o bibliotecă din asta, murmură ea, și el rânji.

Îi plăcea că era genul de femeie care râdea și vorbea singură.

– Asta îți dorești cu adevărat? o întrebă încetișor.

Anna se sperie și se întoarse. Și brusc, Fecioara-de-Gheață reveni. Expresia îi deveni rece, ochii i se micșorară. Transformarea fu atât de rapidă și de completă, încât Max se întrebă dacă era conștientă de ea sau dacă era involuntară. Această din urmă posibilitate nu-i convenea dintr-o mie de motive.

– Lord Dane. Zâmbi politicoasă. Nu mi-am dat seama că ești aici.

– De-abia am ajuns, minți el.

– Aha. Ea se uită în jur, evitând să-l privească în ochi. Am crezut că te-ai retras în camera ta.

El clătină din cap.

– Trebuia să mă îngrijesc de un cal, atâta tot. Nu mi-ai spus la un moment dat că visul tău este să ai o căsuță la țară?

– Așa este, spuse ea și, nedumerită, se încruntă ușor.

– Într-o căsuță n-ai putea să ai nici măcar o părticică dintr-o astfel de colecție, îi atrase el atenția.

– N-am de gând să iau nimic din această colecție.

– Voiam să spun că nu ai avea cum să ai o bibliotecă.

Și, în mod evident, cărțile făceau parte din visul ei. Bucuria la care fusese martor nu avea cum să fie prefăcută.

– Bineînțeles că pot. Evident, nimic care să se compare cu asta, admise ea, arătând în jur cu un gest grațios, dar ai fi surprins să vezi câte cărți încap într-o grămăjoară. Poți să construiești rafturi în cele mai bizare locuri. În camerele mele din casa Anover, nu am nici un perete gol.

Nu-i era rușine să admită că, imediat după ce se cunoscuseră, și-o imaginase pe Anna în dormitorul ei de câteva ori. Fanteziile sale fuseseră firești, foarte distractive și fără nici o legătură cu pereții acoperiți cu cărți. În mare, fanteziile acelea fuseseră locuite de Anna îmbrăcată în cămașă de noapte, întinsă pe un pat imens. Îi făcuseră mare plăcere fanteziile acelea.

– În casa Anover există o bibliotecă decentă, comentă el în timp ce ea se apropie de un raft ca să se uite mai bine la volumele de pe el. De ce vrei să ai alta?

Anna se uită peste umăr, părând ușor amuzată de întrebare.

– Ai fost în biblioteca din casa Anover?

– Da, de mai multe ori.

– Dă-mi voie să reformulez, spuse ea sec. Ai fost în biblioteca aceea cu scopul de a te uita la cărți?

Încercă să-și aducă aminte. Pe parcursul celei de-a doua și a celei de-a treia vizite în casa Anover, avusese o întâlnire clandestină cu doamna Pratt. Apoi mai fusese în seara în care camera unde se jucau cărți devenise prea aglomerată și cei care nu mai aveau loc se mutaseră în bibliotecă. Apoi mai avusese o întrevedere plăcută, dar dezamăgitor de castă cu doamna Stoddington, de câteva ori băgase capul pe ușă în căutarea cuiva și, în sfârșit, acea ultimă dată fatidică când căutase o băutură misterioasă și o întâlnise pe Anna.

– Nu, spuse în cele din urmă. Nu cred că am fost.

– Biblioteca de acolo are un număr considerabil de cărți, dar selecția nu e tocmai ideală. Alese un volum de pe raftul din fața ei. În plus, cărțile acelea sunt ale mamei.

Îi urmări mișcarea subtilă a ochilor în timp ce deschidea cartea și citea prima pagină.

– Iar cărțile din camera ta sunt ale tale?

– Da, au fost.

– Au fost?

– Hmm? Își ridică privirea și clipi. O, sunt. Sunt ale mele. Îi zâmbi timid. Îmi cer scuze, mă gândeam la altceva.

Se apropie, aruncă o privire asupra cărții pe care o avea în mână și zâmbi condescendent. Nu se gândea la altceva, se prefăcea doar că nu e atentă la discuție.

– E în rusă, domnișoară Rees.

Spre surprinderea lui, ea îi întoarse zâmbetul și tonul condescendent.

– E în greaca veche, Lord Dane.

– Ăăă... Se mai uită o dată și văzu că literele erau grecești, nu chirilice. Ar fi trebuit să petreacă mai mult timp în propria bibliotecă. Așa e, admise el, amuzat de propria aroganță și de impertinența ei. Îmi cer iertare. Poți să citești în greaca veche?

– Perfect, răspunse ea. Ai mai aflat ceva despre mine.

– Cu siguranță. Cum ai învățat?

De ce o învățase? Greaca veche nu se învață de bunăvoie. Nimeni sănătos la cap nu învață greacă de bunăvoie. Era o tortură obligatorie rezervată școlarilor și istoricilor.

– Din cărți, evident. Toate limbile pe care le știu le-am învățat din cărți.

„Toate?!"

– Câte limbi știi?

Ea își miji ochii și se uită în tavan, iar el își dădu seama uimit că număra în gând.

– Opt, spuse după o clipă. Socotind și engleza.

– Opt?! Dumnezeule, și el care se credea educat știind trei.

– Doamna Culpepper spune că am talent la învățarea limbilor străine. Zâmbi autoironic. De fapt, am mult timp liber.

– Ce limbi știi?

– Franceză, germană, italiană, rusă, latină și greacă.

– Cu engleza, sunt șapte.

– A, da, știu greacă modernă și greacă veche.

– Impresionant. Și nu se știe de ce, atrăgător. În mod ciudat, simți nevoia s-o întrebe dacă poate să-i spună ceva în franceză. Ca să se abțină, vorbi în italiană.

– *Non tutti quelli che hanno lettere sono savi.*

Anna se concentră încrețindu-și fruntea.

– Nu toți... ceva. Dădu din cap. Ce înseamnă?

– Credeam că vorbești italiană.

– Pot să citesc la perfecție, dar la nivel conversațional nu mă descurc atât de bine.

Pentru că învățase din cărți, își dădu el seama. Opt limbi străine, învățate exclusiv din cărți. Era o realizare incredibilă.

– E un proverb vechi. Înseamnă că nu toată lumea care este educată este și înțeleaptă, deși nu literal. Zâmbi când îi văzu expresia iritată. Ai mai auzit pe cineva vorbind italiană până acum?

– Câte o frază pe ici, pe colo. Și am auzit-o pe doamna Culpepper în timpul lecțiilor. Nici ea nu vorbește mai fluent. Închise cartea și se uită la el rugător. Poți să spui altceva?

– *Vorrei poterti baciare*, spuse fără să se gândească.

Anna își mușcă buza gânditoare.

– Mi-aș dori... ceva?

„Mi-ar plăcea să te sărut."

– Nu chiar, spuse el și se consideră norocos că ea nu recunoscuse cuvintele. Nu intenționase să le rostească. Poți să vorbești vreuna dintre celelalte limbi? întrebă el, încercând să-i distragă atenția.

– Da, franceză și mai puțin germană. Am avut noroc s-o am pe doamna Culpepper ca guvernantă. Spune-mi ce-ai spus mai înainte.

– Nu, clătină el din cap. Nu încă.

– De ce nu?

„Pentru că un bărbat nu trebuie să rostească tot ce-i trece prin minte."

– Pentru că sunt obsedat de putere.

– Cum vrei, răspunse ea și strânse cartea la piept. Nu am de gând să te implor.

– Ești sigură de asta?

– Da, foarte.

Clătină din cap, prefăcându-se dezamăgit.

– Îmi strici bucuria.

– Așa zice și mama.

Nu era ce voia să audă.

– Dacă vrei să funcționeze această prietenie, va trebui să nu mă mai compari cu mama ta.

– Ai dreptate, încuviință ea și făcu o grimasă.

– De ce nu te-a crescut în altă parte? întrebă el, sperând să o îndepărteze cu totul de subiectul limbii italiene și al sărutului. Scuză-mă că sunt așa direct, dar, dacă nu sunteți atât de apropiate, de ce ai rămas în casa ei?

– Lui *Madame* îi place să aibă o fiică în preajmă, explică ea, ridicând ușor din umeri. Să aibă pe cine îmbrăca în rochii cu diamante și care să defileze în fața prietenilor ei.

Ca o păpușă vie, se gândi el dezgustat.

– Și cu toate astea, n-a avut nici o problemă să te trimită aici după moștenire?

Ea făcu o pauză semnificativă înainte să răspundă.

– E posibil să fi avut.

– A încercat să te oprească?

– Nu. N-am fost rezervată atunci când am spus că e posibil. Voiam să spun că e posibil, dar n-am cum să fiu sigură, pentru că nu am vorbit cu ea înainte de a veni aici.

– Nu știe că ești aici? Ai fugit din casa Anover?

– Bineînțeles că nu. N-aș fi putut să fiu atât de crudă. Am lăsat un bilet.

– Un bilet?!

– Poate că ar fi mai bine să-ți temperezi atitudinea critică. Înainte să plec, mama lua laudanum pentru dureri. Era exclus să purtăm o discuție rațională.

– Și în caz contrar?

– În caz contrar, aș fi... Își strânse buzele pentru o clipă înainte să răspundă. M-aș fi furișat și aș fi lăsat un bilet. De cele mai multe ori este nerezonabilă, chiar irațională.

Max adaugă această informație la tot ce aflase despre doamna Wrayburn în ultimele 24 de ore.

– Atunci mă bucur că am decis să nu o vizitez azi.

– Te-ai gândit să te duci la Londra?

– Nu, chiar am fost la Londra, recunoscu, surprinzându-se și pe el. Nu avusese nici o intenție să-i spună asta, dar descoperi că nu avea nici un chef să continue s-o mintă că fusese în sat.

– Înțeleg. Își înclină capul, cu o expresie răutăcioasă. Și contractul a primit aprobarea ta sau a fost pe măsura așteptărilor tale?

– În ceea ce te privește, a fost pe măsura ambelor. În ceea ce-o privește pe mama ta, am presupus că ea ți-a dat contractul și am suspectat-o că minte, explică el.

– Aha, făcu ea gânditoare. Atunci, călătoria ta are sens. Sinceră să fiu, aș fi făcut același lucru în locul tău. Dar nu e cazul. Eu și doamna Culpepper l-am... l-am descoperit.

– Descoperit, repetă el amuzat. Știu ce înseamnă asta. Nu ești furioasă că am fost la Londra?

– Când ai spus că te duci în sat? Nu, nu în mod deosebit. Ai avut motive solide. Și mi-ai spus acum adevărul, nu?

– Așa e. Spera că nici ea nu mințise când îi spusese că nu se supărase. Erau deja prea multe neînțelegeri între ei. Ar fi trebuit să-ți fi spus de dimineață care-mi sunt intențiile.

– Poate, recunoscu ea. Dar pacea dintre noi e nouă. Cu siguranță vom face mișcări greșite și mă bucur că tu ai fost primul care ai călcat strâmb. Vei fi obligat să mă ierți când voi greși la rândul meu.

– Nu știam că domnișoara Anna Rees face greșeli.

– Se spune că există o prima oară pentru orice.

Faptul că era dispusă să facă glume îi elimina orice îndoială că ar putea să aibă resentimente ascunse.

– Chiar nu te-ai supărat, spuse un pic mirat.

– Ai încercat să-ți protejezi prietenii, răspunse ea. Nu e nimic în neregulă cu asta.

– Uneori sunt prea protector cu Lucien și cu Gideon, recunoscu el.

– Și de ce faci asta?

– Îți povestesc altă dată, schimbă el vorba. Nu avea nimic împotrivă să-i povestească despre istoria lui cu familia Haverston, dar nu în acea noapte. Voia să afle mai multe despre ea. Deci ai dat peste niște documente pe care nu trebuia să le găsești și ai plecat de-acasă fără permisiune și fără să anunți. Să înțeleg că a fost o încercare de a scăpa de mama ta?

– De a scăpa de lumea ei, clarifică Anna. De casa Anover, de lumea demimondenă. O încercare de a scăpa de toate astea.

– O lume este mai cuprinzătoare decât o singură persoană sau un singur loc. Lumea demimondenă are mai multe de oferit decât ceea ce se întâmplă în casa Anover.

Ea nu păru deloc convinsă.

– Te asigur că, dacă există ceva ce oferă lumea demimondenă, se întâmplă deja în casa Anover.

El se întrebă dacă glumea sau dacă era doar destul de naivă încât să creadă asta. Casa Anover, deși un loc destul de rău famat, nu era destinația preferată și nici măcar cea mai interesantă pentru cei mai depravați indivizi din lumea demimondenă. Persoanele de față se excludeau, evident.

– Crezi că toți care își fac veacul acolo sunt la fel?

– Aș spune că sunt destul de asemănători, încât să nu vreau să am nimic de-a face cu ei.

– Ai convingeri de neclintit.

– Sunt sigură de drumul meu, răspunse ea.

Îl deranja să audă asta. Lumea demimondenă fusese alegerea lui, lumea bună era cea în care se născuse. Faptul că ea voia să scape de aceste două lumi îl făcea să fie nervos și puțin defensiv.

Pe de altă parte, își dădu seama mai bine cât de hotărâtă era să obțină mia de lire de la Lucien. Nu doar că își dorea banii aceia sau că se simțea îndreptățită să-i obțină, avea nevoie de ei ca să supraviețuiască.

– Și doamna Culpepper ce rol joacă în toată povestea asta? Se întrebă dacă ea încuraja viziunea aceasta sumbră despre societate a Annei.

– A... este prietena, însoțitoarea mea...

– Cea împreună cu care ai complotat?

– Da, și asta, recunoscu ea chicotind ușor. Ca să fiu sinceră, ea a fost cea care a pus la cale tot planul. Dacă nu era ea, încă mai eram în casa Anover.

– Înseamnă că îi sunt foarte recunoscător.

Nu roșise așa cum ar fi făcut celelalte femei pe care le cunoștea, ci privi pentru o clipă în altă parte înainte de-a se uita din nou la el. Era și ăsta un început, își spuse Max.

Dar își dorea mult mai mult. Își dorea s-o sărute.

Fraza în italiană nu-i venise din senin. Dorința era acolo. Își dorise să o atingă din momentul în care intrase în casă și o văzuse coborând scările.

I se păruse potrivit să o facă în acel moment, când stătea în lumina lumânărilor printre cărțile pe care le iubea. Erau singuri și ascunși

și își dorea s-o tragă lângă el și să-i simtă căldura prin haine, să-i atingă buzele.

Totuși, nu era momentul potrivit. Încrederea nu se recâștiga într-o singură zi și nu ar fi fost înțelept din partea lui să împingă lucrurile prea repede și prea departe. Mai ales că nici el nu știa unde voia să ajungă.

Era mai bine să se retragă.

Era mai bine, dar nu și ușor. Se gândi la o mie de scuze ca să plece brusc, dar nu găsi puterea necesară de a o face.

Rămase pe loc, și o tăcere apăsătoare se prelungi între ei.

Ochii îi căzură pe buzele ei.

Anna se uită în jur, în timp ce se juca cu cotorul unei cărți. El își imagină cum îl atinge pe gât și cum se joacă cu părul lui.

Evident, era conștientă de tensiunea dintre ei. Dar nu fugea. Era promițător. Foarte, foarte promițător.

Însă asta nu schimba lucrurile cu nimic. Avea să pună capăt tensiunii. Imediat. Avea să plece el ca să nu fie ea nevoită să fugă. Avea să...

În cele din urmă, nu trebui să facă nimic. Servitoarea de la etaj, Abigail, îi salvă. După ce bătu la ușă politicos și se scuză la fel de politicos că-i întrerupe, femeia traversă camera și-i dădu Annei un inel de chei.

– Doamna Webster a zis că Excelența Sa i-a poruncit să vă dea astea.

– A, da. Anna acceptă cheile, părând mult mai calmă decât i-ar fi plăcut lui Max. Mulțumesc. Sper că nu am creat nici un fel de neplăcere.

– Doamna Webster se bucură că nu trebuie să mai care atâtea chei după ea. Dar sunteți amabilă că ați întrebat. Să vă arăt care cheie se potrivește la care vitrină?

Anna îi aruncă o privire scurtă.

– Da, cred că ar fi mai bine.

Max încercă să nu aibă resentimente pentru că fuseseră întrerupți (ce naiba, erau niște chei de la niște lacăte, cât de greu putea să fie?), deși recunoscu în același timp că era mai bine așa.

– Te las să te dumirești, spuse înainte ca Anna să o urmeze pe Abigail spre cea mai apropiată vitrină. Făcu o plecăciune. Noapte bună, domnișoară Rees.

– Noapte bună, Lord Dane.

Dacă era dezamăgită de plecarea lui, nu i se văzu pe față. Zâmbi politicos, dar rece. Asta îl irita la maximum.

Tocmai de aceea, când trecu pe lângă ea, îi șopti la ureche:

– Vise plăcute, Anna.

Nu avea cum să știe dacă vorbele lui o făcuseră să aibă vreo reacție vizibilă, dar simți cum i se taie răsuflarea, și asta îi fu de ajuns. Pentru moment.

Capitolul 11

Când zorii se revărsară peste conacul Caldwell, Anna era în camera ei, scuturându-și picioarele bandajate în pantofi.

– Destul de confortabil, murmură ea.

Unguentul doamnei Culpepper și faptul că petrecuse mult timp cu picioarele goale au făcut minuni pentru băsicile ei. Bandajată și cu o pereche potrivită de pantofi, avea încredere că putea face o mică plimbare fără să o doară prea mult picioarele.

Și dacă o vor durea puțin... Ei bine, o să trăiască cu asta. Era o dimineață prea însorită și prea frumoasă ca să rămână în casă, decise ea și coborî scările.

Iar în ceea ce privește ghinioanele din ziua precedentă, dacă știai la ce să fii atent, erau ușor de evitat. Va avea grijă să nu calce în bălegar, să nu intre în vreun pârâu, să ocolească oile și câinii ciobănești și să se plimbe doar pe teren plat.

Din clipa în care ieși pe ușa pe care intrase în brațele lui Max cu o zi în urmă, fața îi fu scăldată în lumina caldă a dimineții. Clipi, să-și limpezească ochii, și dădu peste Max, care stătea sprijinit de balustrada de piatră a terasei, arătând destul de bine în haină neagră și pantaloni din piele.

Arătă și mai bine când îi zâmbi, ochii lui căprui sclipind în lumina dimineții.

– Speram că o să ieși pe-aici.

– Bună dimineața! Era mai mult decât bună, era probabil cea mai frumoasă dimineață pe care o avea din ultimii ani. Cam devreme

pentru tine, nu-i așa? Credeam că demimondenii respectă programul din oraș, chiar și atunci când sunt la țară.

– Eu am programul care îmi convine, răspunse apropiindu-se de ea. Și mi-a convenit să te găsesc aici în această dimineață.

Ea se îndoia că se trezise cu noaptea-n cap și ieșise din casă doar ca s-o întâlnească pe ea, dar aprecie intenția din spatele cuvintelor. Vrei să te duci în sat?

– Nu, vreau să te însoțesc. Mi-am închipuit că orice femeie care este atât de hotărâtă să facă o plimbare de dimineață încât să meargă cu picioarele rănite va fi destul de hotărâtă încât să mai încerce și a doua zi. Și m-am gândit că poate ai nevoie de un ghid. Îți promit că o să evit râurile și bestiile care mănâncă oameni.

Doamne, chiar se trezise de dimineață pentru ea. Ce minunat!

– Mi-ar face mare plăcere.

– Excelent. Dar înainte de toate, cum stai cu picioarele?

Anna se uită la cizmele de postav care-i ieșeau de sub rochie.

– Mult mai bine, mulțumesc, dar, pentru o zi sau două, va trebui să mă limitez la cărările domoale și să evit noroiul.

– Nimic mai ușor, o asigură și cu o mișcare a mâinii o invită să o ia înainte pe terasă.

În următoarea jumătate de oră, păstrară un pas lent și conversația la un nivel minim. Max îi arătă o movilă scundă, formată din pietre care ieșeau din iarbă, tot ce mai rămăsese dintr-o mică fortăreață medievală de dinainte de construirea conacului Engsly. Anna îl întrebă despre câteva acareturi intacte și despre niște păsări cântătoare, dar Max nu putu să o lămurească.

Anna nu simțea nevoia să umple toate golurile din conversație. Se întâmplau atâtea lucruri în jurul lor, încât i se părea stupid să vorbească întruna. Ce rost mai avea o plimbare la țară, dacă nu puteai să te oprești din când în când să privești zborul unui șoim deasupra capului sau să asculți șuierul vântului printre copaci?

Se uită pe furiș la Max. I se părea ciudat că într-un timp atât de scurt trecuseră de la neîncredere reciprocă și furie la a se simți confortabil împreună fără să-și spună nimic. Și i se părea și mai bizar firescul situației. I se părea normal să se plimbe alături de Max în timp ce soarele dimineții îi încălzea spatele. Era mai mult decât normal. Era perfect. Era mai mult decât visase vreodată.

Pentru că totul era bine, căpătă încredere și sparse tăcerea, punând o întrebare care nu-i dădea pace.

– Aseară la cină, ai încercat să mă iei peste picior? Când m-ai întrebat care sunt locurile mele favorite din Londra?

Max o privi ciudat, deși ea nu putu să-și dea seama dacă era luat prin surprindere de întrebarea ei sau de faptul că abordase tocmai acel subiect.

– Nu, deloc. Doar te tachinam. Dacă te-am jignit, îmi cer iertare...

– Nu m-ai jignit. Doar că nu eram sigură. Nu prea mă pricep la prieteni și dată fiind istoria noastră recentă...

– Ai presupus că vreau să te rănesc, adăugă el.

– Nu știam, îl corectă ea. Și asta pentru că e clar că ai fost furios pe mine o lungă perioadă.

– Te-am căutat de multe ori. Așa cum ți-am zis, asta mi-a rănit puțin orgoliul... Se opri dintr-odată, apoi urmă o pauză scurtă, dar apăsătoare. De fapt, mint. A fost mai mult decât atât. Am fost... foarte dezamăgit. Eram sigur că o să vrei să mă vezi. Știam că ai refuzat nenumărați alți bărbați, dar noi doi...

– Stai puțin, alți bărbați?! Care alții?

– Ceilalți bărbați care... Se opri brusc, îi văzu expresia nedumerită și înjură. O, la naiba! Nici de ei nu știai, nu?

– Ei? Au fost mai mulți? Spune-mi ce știi.

El ezită, nedorind să continue.

– Nu am fost singurul bărbat care te-a căutat la casa Anover, spuse în cele din urmă. Au mai fost și...

– Au mai fost și alții, completă ea, simțind cum i se pune un nod în stomac. Nenumărați alții.

– Ei bine, poate nu nenumărați.

Se lăsă o scurtă tăcere.

– Ce bine!

– Anna...

Ea scutură din cap, întrerupându-l. Nu avea chef de platitudini.

– Să înțeleg că acești bărbați care m-au căutat erau prieteni de-ai mamei mele, ca și tine?

– Eu nu sunt un prieten de-ai mamei tale, spuse el mohorât, dar, da, cred că mulți te-au văzut prima oară în casa Anover.

– Nu e ca și cum ar fi putut să mă vadă în altă parte.

– Eu te-am văzut la teatru o dată, spuse cu blândețe. Cu aproximativ un an înainte să ne întâlnim.

Îi luă două secunde să-și dea seama la ce se referea.

– La *Flautul fermecat*.

– Ăă... da, de unde știi?

– Am fost la numai două piese de teatru în viața mea, explică ea plictisită. Cu aproximativ un an înainte de a ne întâlni am văzut *Flautul fermecat*.

– Se pare că nu te ajut cu nimic.

– Ba chiar mă ajuți. Mi-a fost ascuns adevărul atât de mult timp. Sau, mai bine zis, eu am fost ținută departe de adevăr. Oricum, m-ai ajutat să mă lămuresc, și pentru asta îți sunt recunoscătoare.

El se uită în altă parte, evident stânjenit.

Cum ea n-avea nici o idee ce să facă în această situație, pur și simplu împinse lucrurile mai departe.

– Știi cum îl chema pe vreunul dintre cei care au încercat să mă viziteze?

– Îmi amintesc câteva nume, răspunse după ce se gândi puțin. Îi aruncă o privire ciudată. Te interesează cineva în particular?

Întreba dacă se interesa de vreun gentleman anume? Îi plăcea această idee. Păcat că nu avea experiența necesară să-și dea seama.

– Mă întrebam dacă au fost și doamne care au vrut să mă viziteze. Nu doamne adevărate, evident – o doamnă adevărată n-ar vizita niciodată casa Anover, nici măcar să-și recupereze soțul sau fiul nebunatic – dar o femeie...

– Da, înțeleg. Și nu, nu știu. Îmi imaginez că o doamnă nu ar vrea să se știe că nu a fost primită.

– E diferit pentru un gentleman?

– Pentru unii. Este... Se uită în altă parte și tuși. Este diferit în funcție de împrejurări.

Anna așteptă ca el să explice mai mult, apoi preferă să n-o fi făcut, căci el se uită în ochii ei și spuse pe un ton blând, reticent, îngrozitor, tonul pe care îl aveau oamenii când se pregăteau să-ți dea o veste proastă.

– Anna... Hai să găsim un loc unde să ne așezăm!

„Un loc unde să ne așezăm?" Doamne, asta era și mai rău.

– Nu vreau să stau jos. Se îndoia profund că tot ceea ce urma să audă ar fi fost mai puțin dureros după trei sau cinci minute de groază până găseau un loc unde să se așeze.

Max îi luă mâna într-ale lui.

– Nu toți bărbații sunt nemernici. Sper că știi asta.

– Și eu sper să fie adevărat, spuse ea și-și dori ca mănușile ei să nu fi fost atât de groase și ca el s-o fi ținut de mână din alte motive decât alinatul.

– A existat... Îi strânse ușor degetul. Câțiva gentlemeni din Londra au făcut un pariu. Un fel de miză. O provocare.

– Ce fel de provocare?

– Dacă voiau, bărbații puteau să parieze cinci lire înainte de a vizita casa Anover. Câștiga primul care primea o audiență cu tine.

– Înțeleg. Văzu roșu în fața ochilor. Dar își înghiți furia, ca să nu se dea de gol. Și mai există acest pariu?

– S-a renunțat la acest pariu cu câțiva ani în urmă. Participanții puteau să...

– Câți bani se strânseseră înainte să se renunțe? îl întrerupse ea.

– Nu știu.

Ea își miji ochii. Dacă știa despre existența pariului, atunci nu putea să nu știe cât de departe se ajunsese.

– Câți bani se strânseseră?

– N-am urmărit problema îndeaproape. Estimez că s-au strâns cinci, șase sute de lire.

– Șase sute de lire, repetă ea încet, în timp ce furia i se amestecă cu uimirea. Își închipuise că „nenumărați" însemna câțiva bărbați hotărâți, care nu putuseră s-o întâlnească la vreuna dintre petrecerile mamei sale și își propuseseră să-și încerce norocul a doua zi. Am refuzat să mă vad cu mai mult de o sută de gentlemeni?

– Nu, deloc, o asigură el. Puteai să pariezi de mai multe ori. Cei mai mulți au încercat de mai multe ori.

Asta n-o consola deloc. De mai mult de o sută de ori, cineva încercase s-o viziteze și, fără să vrea, ea refuzase.

– Se pare că mi-am meritat porecla, nu-i așa?

– I s-ar potrivi mai bine mamei tale, bombăni el.

Anna nu putu să nege acest lucru. Se întreba dacă *Madame* știuse de pariu și dacă se simțise mândră într-un mod pervers de cât de mare era miza.

– Când a început acest pariu?

– Cu ani în urmă, când aveai... probabil 19 ani. Se încruntă gânditor în timp ce se uită la ea, evaluând-o. Câți ani ai acum?

– Cred că 28. O sută de vizite nu erau atât de multe dacă te gândeai că s-au întins de-a lungul unui deceniu. Majoritatea oamenilor cred că sunt mai tânără, dar...

– Poftim? o întrerupse el. Mi s-a părut mie sau ai spus că tu *crezi* că ai 28 de ani?

Își retrase mâna dintr-a lui, căci se îmbujoră de rușine. Își dorea să se fi abținut. Pentru mulți oameni – cu siguranță pentru bărbații ca Max –, vârsta era o parte importantă a identității, era adesea inseparabilă de momentele esențiale ale vieții. Orice bărbat de viță nobilă își putea aminti că plecase la școală la zece ani, că-și terminase studiile la 21 de ani și că devenise major la 25 de ani. O fată își schimba coafura la 16 ani, își făcea debutul în societate la 18 ani și se mărita înainte să împlinească 20 de ani.

Anna nu trecuse prin nici una dintre aceste etape și nici nu știa exact cu cât timp în urmă ar fi trebuit s-o fi făcut. Era jenant să recunoască deschis că ratase acea parte a identității ei.

Dar era prea târziu să-și ia vorba înapoi, prin urmare continuă, prefăcându-se indiferentă.

– În tinerețe, mi s-a schimbat de mai multe ori vârsta.

– Și nu știi când te-ai născut, ghici el și așteptă confirmarea ei. Presupun că a fost ideea mamei tale?

– Da.

– Nu vrea să-ți spună vârsta reală?

– Cred că mi-ar spune-o, răspunse Anna, evitându-i privirea, dacă și-ar aminti-o.

Max dădu gânditor din cap.

– Nu e așa de surprinzător, dat fiind tot ce am aflat despre caracterul mamei tale.

Era adevărat că nu era surprinzător, dar ceea ce era surprinzător era felul degajat în care Max accepta aceste fapte.

– Nu ești surprins?

– Anglia e plină de oameni care nu-și cunosc data de naștere, explică el. Nu ești prima persoană pe care am cunoscut-o în această situație.

Ar fi pariat că ea era prima persoană în această situație care nu era orfană, dar dacă pe Max nu îl deranja, ea nu avea de gând să insiste.

– Te deranjează că nu știi? întrebă el.

– Puțin, da. Cel puțin mi-aș dori să am aceeași zi de naștere în fiecare an.

– O zi în care să sărbătorești?

Ea aprobă din cap, puțin rușinată că trebuia să-și recunoască dorința copilărească de a avea o petrecere de ziua ei.

– Doamna Culpepper s-a oferit să aleagă o zi pentru mine, dar nu mi s-a părut corect. O pseudo zi de naștere pe an este suficientă.

Max se uită de la expresia rezervată a Annei la fațada de piatră a conacului Caldwell.

Putea pune pariu că undeva în casă exista o scrisoare adresată de doamna Wrayburn răposatului marchiz prin care-i aducea la cunoștință nașterea fiicei sale și, cu siguranță, aceasta includea și data de naștere. Fu tentat să-i ofere Annei această fărâmă de speranță și eventual să-i propună să caute în pod sau în camerele de depozitare. Dar se gândi mai bine și hotărî să păstreze această idee pentru sine. *Majoritatea* femeilor ar trimite o scrisoare tatălui noului lor născut. Dar nu se știe ce făcuse doamna Wrayburn.

În plus, voia să deturneze discuția de la aniversările ratate și de la pariurile răutăcioase.

Doar că nu știa cum să procedeze. Mare parte din viața Annei era un mister pentru el. Nu știa ce subiect ar fi mai puțin riscant.

Avea experiență cu doamne răsfățate, demoazele întreținute, hangițe cu picioarele pe pământ și cu versate curtezane. Anna nu se încadra în nici una dintre aceste categorii. Sau poate că era câte puțin din fiecare. Nu mai cunoscuse în viața lui o femeie ca ea și, deși în general căuta și se bucura de experiențe noi, în acest caz ar fi vrut să profite de înțelepciunea pe care ți-o dă experiența.

Își dorea să o poată face din nou să râdă.

Dar Anna vorbi înainte ca el să aibă ocazia.

– În ceea ce privește pariul... începu ea ezitând, iar el fu cât pe ce să facă un pas înapoi.

Oricât de mult și-ar fi dorit, era stupid din partea lui, și poate chiar puțin egoist, să creadă că ea putea să treacă de la vestea

despre jocul acela rău intenționat la a râde pe parcursul unei singure conversații.

– Ce vrei să spui?

– Ai pus și tu pariu?

– Nu. Slavă Domnului! Niciodată.

Ea ridică din umeri ca și cum nu i-ar fi păsat prea mult, dar privirea i se fixă la ceva din spatele lui.

– Nu ți-aș fi purtat pică dacă ai fi făcut-o.

– Mincinoaso!

Cel puțin spera că minte. Ea avea toate motivele să nu aibă o părere bună despre orice bărbat care făcuse un astfel de pariu. Avea tot dreptul să respecte mai puțin un bărbat care nu se opusese unui astfel de pariu. El însuși se respecta mai puțin pentru că nu-i pusese capăt decât după ce o cunoscuse.

– Păi... Ți-aș fi purtat pică dacă ai fi făcut și tu acest pariu înainte de a ne cunoaște.

– Și dacă aș fi regretat ulterior?

– Asta ar fi ajutat. Dar zici că n-ai făcut-o? În sfârșit, îl privi în ochi. De ce nu?

– N-aș face niciodată un pariu legat de o femeie, îi spuse și așteptă ca ea să afișeze o expresie conciliantă înainte să continue cu un rânjet malițios: natura lor irațională le face mult prea imprevizibile.

Fu bucuros să vadă că această absurditate îi provocă un zâmbet și că pufni ușor:

– Orice nu înțeleg bărbații trebuie să fie greșit.

– Poftim?

– E ceva ce mi-a spus doamna Culpepper, când eram mai tânără. Ea este de părere că bărbații sunt creaturi foarte previzibile.

– Pentru că suntem raționali?

– Pentru că sunteți simpli, îl corectă el. Femeile, crede ea, sunt mai complexe. Prea complexe pentru confortul bărbatului obișnuit...

– Fiind noi așa prostănaci.

– Exact, spuse ea sacadat, arătându-l cu degetul. Și cum reacționează prostănacii, mai ales cei aroganți, pătrunși de propria importanță, la ceva ce nu înțeleg? La ceva ce-i înspăimântă?

– În general, preferăm să-l împușcăm.

– Îl ignoră, continuă ea, ignorându-l. Îl redenumește, îl minimalizează. Îi diminuează importanța ca să-și exagereze propria importanță. Apoi adăugă, zâmbind ușor: Sau îl împușcă.

Nu era râsetul pe care și-l dorea, dar era mai aproape de ce era de așteptat în astfel de circumstanțe.

– Și ești de-acord cu doamna Culpepper?

– Nu în totalitate. Din experiența proprie, oricât de limitată ar fi ea, știu că toată lumea este înclinată să atace ce nu înțelege, dar cred că genul masculin este, în medie, mai previzibil decât cel feminin.

– Măcar în această privință suntem de-acord.

Evident, astea erau fleacuri, dar dacă Anna se simțea mai bine vorbind prostii, el putea să mai aștepte să formuleze un argument serios în această privință.

– Doar că tu consideri asta un compliment. Își încreți buzele gânditoare. În noaptea în care ne-am întâlnit mi-ai spus că, dacă vrei, poți convinge și diavolul să-ți dea coada.

– Așa am făcut? Chicoti el. Dumnezeule, ce aroganță pe capul meu!

– Știi ce părere am avut despre asta?

– Eu nici măcar nu-mi amintesc că am spus așa ceva.

– Am crezut că vei încerca să faci asta. Pentru că ești bărbat, și bărbații se simt în mod inexplicabil obligați să obțină ceea ce nu au. Chiar și atunci când nu le folosește la nimic s-o facă. Scoase un sunet disprețuitor. Auzi, să convingi diavolul să-ți dea coada! Serios, acum, ce să faci cu ea?

– Îți dai seama că nu vorbeam la propriu?

– S-o împuști, probabil, și după aia s-o pui pe perete, ca să-ți admire ceilalți curajul. Dădu din cap dezgustată. Nici eu n-aș fi avut altă soartă.

– Poftim? De ce ar împușca oare cineva o coadă? Și ce legătură avea soarta ei cu asta?

– Bărbații care m-au căutat urmăreau același lucru.

Se întorseseră la asta? Max scutură din cap, uimit, gata să-și reevalueze părerea că bărbații și femeile erau la fel de previzibili.

– Nu cred că...

– Ce-ar fi făcut bărbații aceia dacă i-aș fi primit? Mi-ar fi adus poezii? Cadouri și flori? Ar fi avut intenții onorabile?

– Mă îndoiesc, recunoscu el.

– Asta pentru că puțin le păsa de compania mea. Voiau doar coada.

Se lăsă o tăcere semnificativă înainte ca el să spună:

– Poate ar fi mai bine să faci altă analogie. Aceasta e... problematică. La mai multe niveluri.

Îi aruncă o privire aspră. Se pare că nu-i scăpau conotațiile multiple ale cuvântului.[1]

– Se potrivește la toate nivelurile.

– Dulceață, tu nu ești diavolul.

– Pentru ei, sunt, sau, mă rog, pe-aproape. Se uită în pământ și dădu cu piciorul într-o piatră. Și pentru tine am fost la fel, cu câteva zile în urmă.

– M-am înșelat. Îl va măcina o lungă perioadă de timp cât de mult se înșelase. Și îmi pare rău.

Ea dădu din cap.

– Ce-a fost a fost.

– Poate, dar...

Ea făcu un gest cu mâna.

– Nu, te rog. Să vorbim despre altceva. E o dimineață atât de frumoasă. Nu vreau să mă mai gândesc la toate lucrurile astea neplăcute. Nu vreau să mai insist.

Nu insistase, dar dacă voia să schimbe subiectul, el era foarte bucuros s-o facă.

– Bine. Despre ce vrei să vorbim?

– Vorbește-mi despre moșia Engsly, se decise după o clipă. Cât de mult din ce vedem aparține familiei Haverston?

– Tot ce se află în fața noastră și mai departe, răspunse el și-i oferi brațul că să-și continue plimbarea.

Îi povesti tot ce știa despre marchizat și despre conacul Caldwell, cu un flux constant de informații – și exagerând din când în când pentru efectul dramatic –, până când se întoarseră acasă.

Anna se despărți de el în fața scărilor, iar el, urmărind-o cum dispare după colț, reflectă la evenimentele acelei dimineți.

„Ce-a fost a fost."

Cuvintele acestea îl deranjau. Era de acord cu ele în principiu. Cu siguranță, l-ar fi avantajat să fie adevărate. Nu putea să nu se întrebe dacă ceea ce se întâmplase putea fi reparat cu niște simple scuze.

Cu timpul, putea să-i recâștige încrederea – plimbările de dimineață, conversațiile în bibliotecă, fiecare moment petrecut împreună conta. Dar el își dorea mai mult decât să avanseze încet.

[1] În limba engleză, cuvântul coadă *(tail)* poate fi folosit cu conotații erotice. (n.tr.)

Voia să găsească o modalitate de a o convinge că scuzele lui fuseseră sincere.

Trebuia să facă ceva măreț. Și știa exact ce anume.

Capitolul 12

Max ciocăni la ușa biroului lui Lucien, apoi intră, fără să aștepte să i se răspundă.

– De ce naiba stai închis aici când afară e așa frumos?

Lucien își ridică privirea și clipi. Se uită de la Max la ceasul de pe polița căminului și apoi din nou la Max, cu o expresie mirată, ușor exagerată.

– Poftim?

Max se așeză pe fotoliul lui obișnuit, din fața biroului lui Lucien, și ignoră aluzia că era surprinzător să fie treaz la ora aceea.

– La ce lucrezi?

– A! Lucien se încruntă la hârtia din fața lui. Îi scriu mătușii Gwen, să-i explic că nu o voi aduce imediat pe noua ei nepoată la Londra.

Max se gândi la ceea ce știa despre formidabila mătușă a lui Lucien.

– Baftă!

– Mulțumesc. Ai nevoie de ceva?

– Da. Ai o cățea de vânătoare care tocmai a făcut pui, nu?

– Da, am, și da, a făcut pui, răspunse Lucien, relaxându-se pe spătarul scaunului.

– Poți să-mi vinzi și mie un pui?

– Nu, evident că nu.

– Excele... Max își îndreptă spatele. Poftim?

– Un câine de vânătoare n-are ce căuta într-o casă din oraș, spuse Lucien sfidător.

– A, nu e pentru mine. Este pentru sora ta.

– Vrei să cumperi un câine de la mine ca să i-l dai Annei? Își încruntă sprâncenele negre. De ce?

– Vreau să-i fac un cadou.

– Un gentleman nu face un câine cadou unei doamne cu care nu este însurat. Bătu cu pana în brațul fotoliului. Un gentleman inteligent nu-i oferă așa ceva nici soției lui.

– Chiar trebuie să urmăm eticheta cu privire la cadouri?

– Da, dacă nu-mi dai un motiv întemeiat să n-o urmăm.

Avea o mie de motive, dar din lipsă de timp, Max consideră că poate sintetiza problema mai simplu.

– Pentru că e o tâmpenie.

Lucien nu păru impresionat.

– Multe reguli sunt idioate, dar asta nu înseamnă că nu trebuie să le respectăm.

Dacă putea să facă ceva, această regulă urma să nu fie respectată.

– Anna își dorește un câine. Eu vreau să-i dăruiesc unul. De ce ar trebui ca fericirea noastră, a tuturor, să fie afectată de o regulă stupidă?

– Dar de ce vrei să-i dăruiești un câine? insistă Lucien.

Max se concentră la următoarea lui mișcare. Dacă își alegea bine cuvintele, ar fi putut să evite să menționeze că avea un trecut cu Anna și totuși să-l convingă pe Lucien să-i vândă câinele. Dacă se străduia și mai mult, ar fi putut să se convingă și pe el însuși că nu prelungea o minciună, ci păstra un secret.

Sau ar fi putut să-i spună adevărul lui Lucien.

– Îi datorez niște scuze.

Lucien se întunecă la față și se ridică de pe scaun.

– Pentru ce trebuie să-ți ceri scuze? Ce-ai făcut?

– Nimic care să justifice o ieșire isterică, îl asigură el. Nu e supărată pe mine. „Nu mai este supărată pe mine", completă în gând și așteptă ca Lucien să se calmeze înainte de a continua: Acum patru ani, nu doar am întâlnit-o pe Anna, așa cum am sugerat mai demult. Am încercat să mă împrietenesc cu ea. Am vizitat-o de mai multe ori, i-am și scris de câteva ori. Însă doamna Wrayburn m-a informat că fiica ei nu vrea să aibă nimic de-a face cu mine. Recunosc că întreaga situație m-a amărât și că prima noastră conversație când a ajuns la Caldwell nu a fost foarte prietenoasă. Am fost cam bădăran.

Lucien, fără să arate atât de supărat pe cât se așteptase Max, făcu un semn nerăbdător cu mâna.

– Prostii. Ai fost mai arogant decât de obicei, dar asta era de așteptat. N-ai făcut nimic...

– Nu mă refeream la momentul în care a sosit la conac, îl întrerupse Max. Mă refeream la prima noastră conversație, la care tu nu ai asistat.

– Ce vrei să spui?

– Hai, că nu e nevoie să mă provoci la duel! N-am fost prietenos, dar nu am fost nici cu adevărat ticălos. Mă rog, depinde de ce înțelegi prin „ticălos".

– Unde v-ați întâlnit?

– Pe hol, răspunse Max și se simți doar puțin vinovat pentru jumătatea de adevăr.

La drept vorbind, chiar se întâlniseră pe hol. Era adevărat că mare parte a discuției lor avusese loc în sala de biliard, dar nu acolo se întâlniseră. Dar era mai bine pentru amândoi ca Lucien să nu afle aceste amănunte.

– Și ce i-ai spus mai exact?

– Am pus sub semnul întrebării momentul vizitei ei. Am fost suspicios în ceea ce privește descendența ei.

Lucien scăpă o înjurătură.

– N-aveai nici un drept să faci asta.

– Asta este discutabil. Dar am făcut-o. Mi-am cerut iertare și...

– Ar fi trebuit să-mi spui că ți-a refuzat favorurile cu patru ani în urmă, mormăi Lucien.

– Nu mi le-a refuzat. Doamne, era la fel de bine să rostească aceste cuvinte precum fusese să le audă. A fost vina doamnei Wrayburn. Anna n-a știut nimic despre vizitele mele. Scrisorile mele nu au ajuns la ea. Iar eu... De ce naiba râzi?

Era mai degrabă un chicotit decât un râset adevărat, dar dată fiind starea lui Lucien de mai înainte, era o reacție neașteptată.

– Îți mai aduci aminte că am fost despărțit de Lilly când eram mai tineri? întrebă Lucien.

– S-a băgat mama ta vitregă între voi. Dar ce...?

– Ne-a confiscat scrisorile fără știrea noastră și mi-a spus că Lilly a fugit și s-a măritat cu altcineva. Văd niște asemănări între cele două situații, atâta tot.

– Cu diferența semnificativă că eu nu sunt ca tine, ea nu e ca Lilly, iar noi nu suntem îndrăgostiți unul de altul, contracară Max, stingherit de direcția în care o luase discuția. Toate astea nu au nici o importanță. Încerc să mă împrietenesc cu ea pentru că face parte din

familia Haverston. Și-a dorit dintotdeauna un câine mare de rasă. Iar eu vreau să-i dăruiesc unul. Vrem amândoi s-o facem fericită. Ai de gând să-mi vinzi câinele sau nu?

– Nu...

– La naiba, prietene!

Lucien ridică o mână în aer.

– Mă lași să termin? Poate să-și aleagă ce pui vrea ea. Câinele va fi din partea mea, pentru că este acceptabil ca un frate să-i dăruiască un câine surorii lui. Tu, pe de altă parte, poți să-ți asumi meritul altfel. Spune-i care au fost motivele tale, că reprezintă o expresie a scuzelor tale, că m-ai convins...

– Toate astea sunt ridicole și inutile.

– Nu, sunt ridicole, inutile și deloc negociabile. Lucien își aruncă pana pe birou și rânji. Bine ai revenit în societatea respectabilă, prietene!

Lui Max nu-i plăcea cum suna asta.

– Sunt doar în vizită.

Lucien zâmbi și mai larg.

– Nici nu mă îndoiesc.

Deși era nerăbdător să-i ofere cadoul cu greu obținut, Max nu reuși să fie singur cu Anna în restul zilei. Ea își petrecu prima parte a zilei cu doamna Culpepper, a doua cu Lucien și seara cu toată lumea, iar el nu avu altă opțiune decât să-și amâne surpriza până dimineață.

În zori o aștepta din nou pe terasă și simți un fior de bucurie când o văzu ieșind pe ușă, ridicând privirea și zâmbindu-i.

Te poți obișnui cu un astfel de zâmbet, își spuse, cu o astfel de plăcere. Poți deveni dependent de ambele.

Alungându-și un astfel de gând înspăimântător, Max îi răspunse cu un zâmbet.

– Bună dimineața, Anna! Ești gata de plimbare?

Nu era sigur, dar i se păru că roșește puțin.

– Sunt gata. Putem să ne plimbăm în grădină? Doamna Webster mi-a spus ieri că a înflorit curpenul ei favorit.

– Habar n-am ce e, spuse el, coborând scările alături de ea.

– Nici eu, recunoscu ea chicotind. Dar mi-a vorbit de el cu un asemenea entuziasm, încât trebuie să fie remarcabil.

– Sunt convins, dar am altceva în minte pentru dimineața asta. O surpriză.

De data asta, nu putu să nu-i observe culoarea din obraji.

– Serios? Ce fel de surpriză?

– Una... surprinzătoare.

Ea își dădu ochii peste cap.

– Trebuie să-mi dai măcar un indiciu. E un lucru sau un loc?

– Nu e nici una, nici alta. Dar pot să-ți spun că ne îndreptăm în direcția aceasta, spuse și indică grajdurile aflate la mai puțin de 50 de metri.

Ea se întristă puțin.

– Dacă ai de gând să-mi arăți un cal, îți pierzi timpul. Nu mă pricep deloc la cai.

– Nu e un cal.

– A, nu? Recăpătându-și interesul, își îndreptă privirea spre grajd și-și mușcă buza.

– E vorba de ceva care se află de obicei într-un grajd?

– Nu, nu-ți mai dau nici un indiciu.

– Dar...

– Nu poți să aștepți douăzeci de secunde ca să afli?

– Aș putea, dar e mai amuzant să încerc să ghicesc în timpul ăsta, explică ea, iar el se întrebă ce spunea despre el faptul că nu doar îi înțelegea raționamentul, dar era și de-acord cu el.

– Bine atunci, poți să continui să ghicești.

– Excelent. Surpriza este animată sau neanimată?

– Da.

Ea se strâmbă la el.

– Este comestibilă?

– Poate că da, poate că nu.

– Voi putea să...?

– Răspunsul este trei.

– Vrei să-mi strici bucuria? îl acuză ea, ca un ecou al insultei din ziua precedentă.

– O să-mi mulțumești când vei vedea ce ți-am pregătit, îi promise el ajungând la ușa deschisă a grajdului. Când intrară înăuntru, Max respiră adânc aerul îmbâcsit. Îi plăcea la nebunie mirosul unui grajd bine îngrijit – caii, harnașamentele din piele și fânul. Când era tânăr și locuia în casa McMullin i se părea că ăsta era mirosul libertății.

Își punea repede șaua pe cal și era imediat la Caldwell cu Lucien și Gideon.

– După ce să mă uit? întrebă Anna.

– Uite, spuse el și o conduse în a doua boxă din dreapta.

Acolo, pe un morman de fân, erau cinci pui de câine de vânătoare și mama lor.

Annei i se tăie răsuflarea la vederea lor. Fața i se lumină de o bucurie nereținută.

– O, Doamne!

– Ogari englezești de vânătoare, îi spuse, deschizând ușa de la boxă. Lucien nu vânează, dar îi place rasa. Sunt foarte prietenoși, se împacă bine cu ceilalți câini și..

Se opri din vorbit, căci era clar că nu mai era atentă la ce spunea el.

Nescăpând câinii din ochi, Anna intră în boxă și începu să scoată niște sunete pe care numai o femeie le poate scoate – aaa, ooo, uuu – în timp ce cățeii se îmbulzeau unii peste alții să ajungă la ea. Erau numai picioare, urechi și curiozitate.

Ea îngenunche în fân, se întinse după ei și începu să râdă când puii începură să dea din coadă și să se vânzolească sub mângâierea ei. Sunetul acela îi încânta urechile, dar să o vadă așa de relaxată și de fericită era o priveliște cu adevărat minunată.

– Sunt atât de pufoși și de calzi. Îi mângâie unuia dintre ei burtica și râse din nou.

– Alege-ți unul care îți place!

Ea chicoti când cățelușul se contorsionă încercând să-i lingă mâna fără să se ridice de pe spate.

– O, ce prostuț ești! Ești prostuț și mic... Mâna îi încremeni. Se agăță de privirea lui. Ce-ai spus?

– Alege-ți puiul pe care-l vrei!

– Să fie al meu?

– Ai zis că vrei un câine de vânătoare, îi aminti el.

– Da, dar... Se uită la căței și apoi la el. Îmi faci cadou un câine?

– De dragul etichetei, trebuie să spunem că este un cadou de la fratele tău, dar..

– Dar e de la tine. Îmi faci cadou un câine, spuse ea și în vocea ei se deslușI uimirea.

– Mai mult sau mai puțin. Din motive necunoscute lui însuși, dintr-odată se simți deopotrivă stânjenit și încântat. A fost ideea mea. Tuși și se abținu să nu se fâțâie de pe un picior pe altul. Am vrut să găsesc o altă modalitate de a-mi cere iertare pentru felul cum m-am purtat zilele trecute. M-am gândit că e cazul să apelez la ceva mai concret decât cuvintele. Mi-am adus aminte că-ți doreai un câine de vânătoare. Ceva mai mare decât cățeii mamei tale, corect? Așteptă răspunsul ei și adăugă: Păi, uite, acum ai unul.

– Câinele meu, spuse ea copleșită. Propriul meu câine.

Recunoscu aceeași expresie și același ton pe care le observase în bibliotecă atunci când vorbise despre cărțile ei și-și dădu seama că important pentru ea nu era să aibă un câine de o rasă anume, ci să aibă unul al ei.

Biblioteca mamei ei, hainele mamei ei, câinii mamei ei, trăsura mamei ei, prietenii și petrecerile mamei ei. Nu putea să nu observe scenariul tulburător care se repetase în ultimele două zile. Anna trăise ca un musafir în propria casă.

Max se trezi călcând cu vârful picioarelor fânul împrăștiat pe podea, în timp ce Anna se agita cu cățeii.

– Poți să te mai gândești pe care-l vrei...

– Pe asta o vreau, îl întrerupse ea, ciufulind o cățelușă grasă.

– Păi, bine atunci. Excelent.

Ea afișă o expresie supusă.

– Am greșit? Există o modalitate mai bună de a alege?

– Probabil, dar eu nu știu care e și, oricum, nu cred că se aplică în cazul de față. Oricare dintre acești pui va avea grijă de tine, dacă ai grijă de el. Se lăsă pe vine ca să scarpine spinarea cățelușei. Un astfel de câine presupune efort. Nu o să se mulțumească să se zbenguie prin casă ca un câine de apartament. Are nevoie de mișcare și de companie. I-ar plăcea compania altor câini.

Ea își mușcă buza, vizibil îngrijorată.

– Poate că ar trebui să mă mai gândesc la asta. Pentru moment, nu am o casă a mea. Nu pot să presupun că sora doamnei Culpepper va vrea să primească un câine de vânătoare până îmi găsesc eu o căsuță și...

– Nu ai de ce să-ți faci griji în această privință. Poate sta aici până te muți la casa ta. Mi-ar face plăcere să ți-o aduc eu.

– Nu pot să-ți cer...

– Bine. Fratele tău, care ți-a făcut acest cadou, va fi bucuros să ți-o aducă. Îi zâmbi încurajator. Nu te mai îngrijora și bucură-te de moment, Anna!

Își mușcă din nou buza, dar de data asta din ce în ce mai entuziasmată.

– Chiar e adorabilă.

– Va trebui să-i pui un nume.

– O să mă gândesc, murmură în timp ce se juca cu cățelușa. O, ce drăgălașă ești! Așa ești. O drăgălașă, nu altceva!

Râseră împreună când drăgălașa se bălăbăni, încercând să-i muște cizma cu o ferocitate jucăușă.

– Hermia, spuse Anna. O cheamă Hermia.

Numele îi trezi o amintire.

– „E fioroasă, cât o fi de mică", recită el, încântat de alegerea ei și de el însuși pentru că făcuse legătura cu Shakespeare.

– Ai recunoscut numele! exclamă ea, cu o expresie uluită.

El fu cât pe-aci să facă o remarcă frivolă, spunând că toată lumea văzuse cel puțin o dată *Visul unei nopți de vară*, chiar dacă nu era vorba decât de o reprezentație a unor rude ambițioase și plictisite în salon. Dar își înghiți cuvintele în ultima clipă. Era puțin probabil ca Anna să fi făcut parte din această categorie.

– Mai deschid și eu din când în când o carte, spuse în schimb.

– Ei bine, mă bucur că ți-ai dat seama despre cine e vorba. Mă bucur de ea. O trase cu blândețe de coadă. Ar trebui să o iau cu mine în casă?

– Poți să faci asta dacă vrei, a fost înțărcată de mult. Dar ar fi mai simplu dacă ai lua-o mai încet. Hai să începem cu o mică plimbare!

Ea se încruntă.

– N-o să fugă?

– Nu.

Se uită îngrijorată spre ușa grajdului.

– Ești sigur?

– E prea mică să alerge mai repede decât noi prea mult timp și nici nu mergem departe. Până la marginea pădurii și înapoi.

Nu erau nici treizeci de metri până acolo. Distanța perfectă pentru cățelușă și noua ei stăpână agitată.

– O să fie amuzant pentru amândouă, îți promit.

Capitolul 13

Noul ei animal de companie o făcea pe Anna nu neapărat agitată, cât încântată, fascinată și terifiată.

Când ai un vis, nu contează cât de departe de realitate este și asta este partea lui cea mai bună. În visurile ei, Anna nu se gândise nici la bălegar urât mirositor și nici la câini agresivi, pentru că nu avusese de ce să se gândească la așa ceva. Până la urmă, era doar un vis.

Iar când visase să aibă propriul câine, și-l imaginase dând din coadă și zburdând fericit pe câmp. Nu se gândise că a avea un câine înseamnă să fii responsabil pentru el. Dar acum era nevoită să ia în considerare această idee, și asta o intimida.

Nu fusese niciodată responsabilă pentru o altă creatură. Doamne, Dumnezeule, și dacă dădea greș?

Anna renunță la acest gând. Nu ajuta la nimic dacă se concentra la ce ar putea face greșit în loc să se concentreze la ce putea face corect. Și ce putea să facă în momentul acela era să se bucure de plimbare, alături de câinele ei și de Max.

Înlocuind neliniștea cu entuziasmul, găsi o bucată de sfoară moale pe care voia să o folosească drept lesă. Max nu riscă să sperie cățelușa și o luă în brațe ca s-o ducă afară.

Anna își înăbuși un oftat când ieșiră din grajd. Nu exista o priveliște mai înduioșătoare decât să-l vezi pe Maximilian Dane în lumina soarelui cu o cățelușă agitată în brațe. Și mai mult decât atât, era vorba de cățelușa *ei*. Max Dane alinta cățelușa pe care i-o dăruise ca să-și ceară scuze mai convingător.

Decise că acest gest era mult mai potrivit decât dacă s-ar fi umilit în fața ei.

Aproape că fusese dezamăgită când Max o lăsă jos pe Hermia, pe câmpul de la jumătatea distanței dintre grajd și pădure. Și-și pierdu din încredere când descoperi că Hermia, deși stângace, era destul de rapidă și nu părea deloc interesată să-i acompanieze în pădure.

Hermia mirosi aerul dimprejur, pământul, apoi se întoarse și o luă la fugă spre grajduri. Ei bine, se gândi Anna, cel puțin nu trebuia să-și facă griji că se va pierde.

– Vrea înapoi acasă, râse Max, apoi se uită la ea, rânji și spuse: fugi spre copaci!

Anna își luă ochii de la cățelușa în retragere.

– Ce? De ce să fac asta?

– Ai încredere în mine. Joacă-te cu ea! Arată-i că poate fi distractiv. Și după ce spuse asta, chemă cățelușa, apoi se întoarse și o luă spre pădure fără să fugă prea repede.

Fără să se gândească mai bine, Anna își ridică poalele și îl urmă. Se simți ridicolă și stânjenită și total nechibzuită fugind pe câmp cu Max Dane ca niște copii.

Max se uită peste umăr când îl ajunse din urmă.

– Vezi? strigă el. Funcționează.

Anna nu trebui să se uite în spate, căci Hermia fugea pe lângă ea încercând să-l prindă din urmă pe Max. El rânji către cățelușă, apoi făcu la stânga fără să încetinească de teamă să n-o calce în picioare.

Și apoi, înainte ca ea să-l poată avertiza, Max făcu o piruetă și se lovi de un copac înalt, subțire, dar aparent foarte robust.

Accidentul fu atât de neașteptat și de neplăcut, încât Anna nu putu decât să se oprească și să înlemnească cu gura deschisă, în timp ce Max se clătină pe picioare, își duse mâna la frunte și scoase un șir de înjurături pe jumătate.

– Sfinții... morții... Afurisit... Afurisit... Scoase un geamăt lung și furios și spuse în cele din urmă: La naiba!

Apoi Anna nu mai auzi decât propriul ei râs, care avu ecou în toată pădurea și stârni cățelușa care se afla la picioarele ei să înceapă să latre.

Râse până când o duru burta, și ochii i se umplură cu lacrimi. Pentru că, Dumnezeu s-o ierte, nu mai fusese niciodată martoră la ceva atât de incredibil de amuzant precum spectacolul oferit de citadinul Lord Dane lovindu-se cu fruntea de un pin.

– O... O, Doamne! se aplecă încercând deopotrivă să-i pună câinelui lesa și să-și recapete suflul. Doar prima îi reuși inițial. Mai avu nevoie de două încercări ca să-și stăpânească veselia și să-l poată privi pe Max fără să riște să izbucnească din nou în râs.

El se ținea încă de frunte, dar se uita urât la ea, cu o expresie în care se citea promisiunea unei răzbunări și amuzamentul.

– Îmi pare rău, spuse ea gâfâind. Îmi pare tare rău. Ești bine? Te-ai rănit grav?

Putea să vadă și ea cu ochii ei că nu era grav, căci altfel nu i s-ar fi părut atât de amuzant, dar părea genul de întrebare care se punea în astfel de situații.

– Sunt foarte bine, mormăi el și-și examină mâna. Date fiind circumstanțele.

– Sper că nu sângerezi. Ar fi putut paria că orgoliul îi sângera valuri-valuri.

– Nu.

– Să fug repede la grajduri să cer ajutorul cuiva?

– Nu. Ocărî din nou, dar mai încet. De data asta, era și puțin umor printre obscenități. Nu mi s-a mai întâmplat așa ceva de când eram copil.

Nu era prima dată? Nu știa de ce, dar asta i se păru Annei și mai amuzant.

– Sigur ești bine?

– Da. Se uită la ea și făcu o grimasă. Cât de grav e?

Pielea de deasupra ochiului stâng era puțin roșie, dar nu se umflase. Se îndoia că se va umfla ulterior. Nu alergase atât de repede.

– Te-ai zgâriat puțin, dar nu ți-a dat sângele. Nu cred că o să se învinețească.

– La naiba! Își atinse pielea cu grijă. N-o să scap niciodată de rușinea asta.

– Eu n-o să uit niciodată.

– Nu la tine mă refeream. La restul creștinătății. Se strâmbă și arboră o expresie rugătoare care-i aminti de ce la un moment dat i se păruse adorabil. Aș putea să te conving să spunem o altă poveste despre ce s-a întâmplat?

– Depinde de poveste, răspunse ea, dispusă să coopereze.

– Am putea să spunem că m-am rănit pentru că am încercat să te salvez de un animal?

– Ce animal te zgârie pe față?

– Un cal sălbatic? sugeră el plin de speranță, făcând-o să râdă.

– Vrei să spun oamenilor că ai fost bătut de un cal?

El aruncă o privire dezgustată la copacii dimprejur.

– E îngrozitor cât de lipsită de animale periculoase e Anglia.

– Dar se pare că nu stă la fel de prost în ceea ce privește vegetația periculoasă. Hai să spunem că am fost atacați de tâlhari!

– Nu putem, răspunse Max mâhnit. Ar crea prea multă agitație. Lucien ar trimite oamenii să prindă tâlharii. Sătenii s-ar înarma. Ar urma o vânătoare lungă și inutilă. Ne-am simți foarte vinovați. Sau, cel puțin, tu te-ai simți vinovată. Tăcu și întoarse capul scrutând cu privirea câmpurile de dincolo de copacii rari.

– Știi dacă oile sunt vreodată cuprinse de streche?

Ridicolul situației îi provocă o altă criză de râs, deși mai scurtă.

– M-ai salvat de oi lovite de streche? reuși ea să spună în cele din urmă.

– Și am salvat și cățelușa. Nu trebuie să uiți să menționezi și cățelușa. El zâmbi și își înclină capul în timp ce ea continua să râdă. Ai cel mai neobișnuit râs din câte am auzit.

Schimbarea bruscă de subiect îi mai ostoi veselia.

– M-ai mai auzit râzând.

– Și mi-a plăcut, dar nu te-am auzit niciodată râzând atât de nestingherit. Și nici atât de zgomotos. Râzi ca un copilaș.

Se bâlbâi puțin, consternată de comentariu.

– Poftim?

– Râzi de aici, spuse și făcu câțiva pași înainte, trecându-și degetele peste abdomenul ei și luând-o prin surprindere. Râzi cu toată burta. Poate de aceea e un râs atât de gros.

Atingerea lui îi trimise fiori pe șira spinării. Ignoră conflictul dintre dorința de a se îndepărta și dorința de a se apropia de el.

– Nu e adevărat. Nu e așa gros.

– N-ai de ce să te simți jignită. Nu există un râset mai încântător decât cel al unui copil. Este dezinhibat, lipsit de orice artificiu. Este sunetul nestânjenit și țanțoș al bucuriei pure.

Își strânse buzele, gânditoare.

– Durerea celorlalți nu-mi face de obicei plăcere, dar m-a distrat cum ai dat nas în nas cu pomul acela.

– Hmm. Cred că a fost rezultatul surprizei.

– Dar nu sunt un copil inocent.

– Nu, asta nu. Am spus doar că râsul tău vă face să aveți câteva trăsături în comun. Rânji la ea. Același lucru se poate spune și despre umorul meu, uneori. Nu e nimic în neregulă cu nici unul din aceste lucruri.

Nu se putu abține să nu zâmbească și ea.

– Nu, presupun că nu.

E adevărat că dacă ar fi fost ceva în neregulă, probabil tot ar fi abandonat subiectul. Era prea binedispusă ca să s-o deranjeze imperfecțiunea lucrurilor. De ce să piardă timpul cu ce era în neregulă când se putea concentra asupra a ceea ce era bine?

Și era cum nu se poate mai bine să stea cu Max în iarbă și să se joace cu noua ei cățeluță. Aruncară bețișoare (pe care Hermia mai mult le ignoră), folosiră sfoara ca să se joace de-a odgonul (joc pe care îl câștigă mai mult Hermia) și în general petrecură următoarea jumătate de oră distrându-se.

Ce lucru simplu, să stai la soare și să te joci cu un cățeluș! Simplu, dar nu prea întâlnit, cel puțin nu în viața Annei, și se bucură să vadă că Max, cu toată experiența și sofisticarea lui, părea la fel de încântat.

Când veni timpul să o ducă pe Hermia înapoi la familia ei, Max o luă din nou în brațe până la grajd.

– Data viitoare, putem să aducem niște jumări ca noi s-o putem învăța să prindă o urmă.

Anna încercă să-și ascundă zâmbetul atunci când auzi cuvintele „data viitoare" și „noi" și se uită pe furiș la Max în timp ce intrară în grajdul întunecat. Îi oferise un cadou minunat și o dimineață de neuitat. Nu-și dorea decât să aibă ce să-i ofere în schimb.

Poate că avea ce să-i ofere până la urmă, se gândi când Max o lăsă pe Hermia printre frații ei.

– Știi, dacă vrei, ghinionul tău ar putea rămâne între noi.

Ridică o sprânceană neagră în timp ce ieșea din boxă, închizând ușa în spatele lui.

– E o ofertă foarte generoasă.

Anna văzu cum Hermia face trei pași, apoi cade brusc și adoarme.

– Poate fi... neplăcut să fii în centrul atenției fără să vrei. Sper că nu ți-am rănit sentimentele râzând atât de mult.

– Sentimentele mele sunt mai puternice de atât, dragă. Mândria mea, pe de altă parte, va trebuie să fie oblojită. Spune-mi că sunt chipeș.

Anna râse din nou și se întrebă dacă se mai distrase vreodată atât de mult.

Încuviință de cap la auzul acelui sunet.

– Știam eu.

– Ce? întrebă ea, cu spatele la boxă.

– Ai un minunat simț al umorului, Anna. Și cred că îți plac prostioarele.

Ea evaluă evenimentele din ziua aceea și reacțiile ei de până atunci.

– E posibil să ai dreptate.

Și nu era oare un lucru minunat pe care îl afla despre ea însăși? N-avea nici o legătură cu Fecioara-de-Gheață.

– Presupun că nu prea ai avut parte de așa ceva în casa Anover, comentă Max.

Ea clipi, uimită de intuiția lui.

– Da, nu se întâmpla prea des.

Petrecerile mamei ei erau teribil de neplăcute, iar doamna Culpepper, deși o prietenă minunată, nu era înclinată spre șotii.

Max încuviință pentru că înțelegea.

– Și în casa copilăriei mele a fost la fel. De aceea am preferat moșia Caldwell.

– Ai petrecut mult timp aici?

– Da. Se uită spre casă pe una dintre ferestrele grajdului. Chiar și după ce a murit Lady Engsly, și Caldwell a devenit un loc mai puțin primitor, tot îmi plăcea mai mult decât conacul McMullin.

– Ai fost apropiat de marchiză?

– Cât era posibil pentru un copil. Știam că este o femeie incredibilă, o adevărată lady. M-a învățat să râd de greșelile mele și să nu mă las definit de ele sau să mă îngrijorez prea mult din cauza consecințelor lor. Și m-a învățat cum să găsesc partea amuzantă în orice situație. Cel puțin a încercat, se corectă el. Nu am fost un învățăcel la fel de bun ca Gideon.

– Aș zice că te-ai descurcat destul de bine.

Nu orice nobil ar râde de el însuși după ce se izbise de un copac.

– Marchiza a fost foarte importantă pentru tine, ghici ea.

Max nu răspunse imediat, ci se mulțumi să încuviințeze o dată din cap. Se întoarse cu spatele la boxă și îi făcu un semn cu mâna să-și continue plimbarea. Nu spuse nimic până nu ieși de tot din grajd.

– M-ai întrebat la un moment dat de ce tind să fiu prea protector cu Lucien și cu Gideon.

Anna se uită pe furiș la el, dar nu reuși să-i citească nimic pe față.

– Și tu mi-ai răspuns că o să-mi povestești cu altă ocazie.

El încuviință, tușind.

– I-am promis lui Lady Engsly că voi avea grijă de fiii ei. I-am promis pe patul de moarte.

Era doar un copil pe-atunci.

– A fost foarte altruist din partea ta.

– Mi-a cerut să-i promit.

– Ți-a cerut asta? Nu i se părea corect. Câți ani aveai mai exact?

– Vreo treisprezece ani.

– Doamne!

Cum putuse să pună o astfel de povară pe umerii unui copil? S-o fi ocupat ea de ghivecele frumoase cu flori, dar femeia părea să fi fost o idioată.

– O poți judeca pentru gestul ei, ghici Max și clătină din cap. Nu face asta! Nu mi-a cerut asta pentru ea sau pentru copiii ei, mi-a cerut asta ca să mă ajute pe mine.

– Nu înțeleg.

– Mi-a dat un scop în viață, explică el. M-a făcut să mă simt... demn de încredere, demn de prețuire.

– Altfel nu te-ai fi simțit astfel?

– Am fost al doilea copil al unor părinți care se comportau ca și cum nu ar fi avut nevoie decât de primul.

– S-au înșelat. În orice fel imaginabil se înșelaseră. Îmi pare rău că mama și tatăl tău nu au fost în stare să te prețuiască.

– Ei, asta e. Afișă un zâmbet strâmb. E o poveste care se întâmplă adesea, nu-i așa? Și, retrospectiv, știu că am fost prețuit ca prieten de Lucien și de Gideon și ca frate de Beatrice și chiar de către Reginald din când în când. Dar atunci mă simțeam... neimportant. Unul dintre ultimele gesturi ale lui Lady Engsly a fost să mă facă să mă simt important până la maturitate, când mi-am dobândit singur acest sentiment.

– Ceea ce tu ai făcut cu aplomb, îl tachină ea, dându-și seama că ceea ce-i ceruse Lady Engsly nu fusese chiar așa o idioțenie.

Max rânji.

– Crezi?

Își aminti ceva și chicoti.

– Ți-aduci aminte că mi-ai spus la un moment dat că trebuie să fac ce zici tu pentru că tu ești viconte?

– O, Doamne, nu! Presupun că am scos perla asta la casa Anover. Pufni amuzat. Sunt destul de surprins că ai stat cu mine cât ai stat și că ai vrut să mai ai ceva de-a face cu mine după aceea. Beat cum eram, probabil am fost insuportabil.

– Ca să fiu sinceră... mi s-a părut că ai fost adorabil. Deși mă bucur că ți-ai mai temperat viciul în anii care au urmat. Un astfel de comportament nu ar fi la fel de înduioșător dacă s-ar repeta în mod frecvent.

Max simți că îi fuge pământul de sub picioare.

– Adorabil?

– Da, foarte.

– Înțeleg. Sincer, nu știu cum să reacționez. Repetă cuvântul încet, ca și cum l-ar fi gustat, apoi se strâmbă ca și cum nu i-ar fi plăcut. Sper că n-ai mai spus asta nimănui?

– Doar lui Engsly, îl asigură ea. El este cel care mi-a spus că nu mai bei așa de mult și că...

– Doar lui Engsly?! Doamne, femeie! râse el amar. Între copac și părerile tale despre mine, n-o să mai scap niciodată de gura lumii.

Nu avea de ce să scape, căci ea mințea. Doar că era mai amuzant să-l vadă cum se agită decât să discute despre rugăminți pe patul de moarte și despre părinți cruzi.

– Adorabil? întrebă el din nou, aruncându-i o privire rugătoare. Serios?

– O, da.

– Nu chipeș? Sau elegant? Sau tulburător de fermecător?

„O, da!"

– Îmi pare rău, nu.

– Al naibii de desfrânat?

– Tocmai te-ai izbit de un copac.

– Da, corect. O luă de braț, oprindu-se într-un pâlc de copaci unde nu puteau fi văzuți din casă. O privi în ochi, hotărât și făcu un pas în față. Bine, atunci.

Înainte ca ea să poată scoată vreun cuvânt, o prinse pe după talie și o trase spre el.

– Ce faci? vru ea să știe, întrebarea fiind, evident, retorică. Și un orb și-ar fi dat seama ce voia să facă.

Își înclină capul, cu un zâmbet răutăcios și jucăuș pe buze.

– Remediez o concepție greșită, șopti el.

Și apoi o sărută, gura lui căutând-o cu blândețe pe a ei.

Annei nici nu-i trecu prin cap să protesteze feciorelnic. Poate că era un gest greșit, iresponsabil și necugetat, dar în momentul acela nu-i păsa, surprinzător sau nu, sărutul era bine-venit.

În loc să se dea înapoi, se ridică pe vârful picioarelor și-i răspunse la sărut.

„Ce minunat este!" își spuse ea. Era mai bine decât atunci când se sărutaseră în camera copiilor, pentru că acesta era un sărut despre care nu crezuse că va mai avea parte. Și pentru că, bineînțeles, cei patru ani fără beții și în care se maturizase îl transformaseră pe Max dintr-un băiat care putea să câștige inima unei fete cu farmecul și drăgălășenia lui într-un bărbat care putea să răvășească o femeie cu încredere și pricepere.

Anna îl apucă de haină și-l trase mai aproape. Se simți imorală, liberă și teribil de nerăbdătoare. Oricât de minunat era sărutul acela, își dorea mai mult. Îl dorea mai aproape, voia s-o strângă în brațe mai tare, voia să-l mângâie mai mult. Și crezu că urma să obțină ceea ce-și dorea, de aceea fu surprinsă când Max se îndepărtă brusc. Închise ochii, o apucă strâns de umeri, apoi îi dădu drumul și se retrase câțiva pași.

Anna rămase pe loc, fără răsuflare și năucă, iar Max își puse mâinile în șolduri și lăsă capul în jos, ca și cum și-ar trage sufletul.

Ea își linse buzele și descoperi că erau plăcut de fragede.

– De ce te-ai oprit?

El ridică brusc privirea, aspră și neîncrezătoare.

– Ai fi preferat să nu mă opresc?

„Da. Nu."

– Nu știu.

El afurisi încet.

– Și eu aș fi preferat să nu mă opresc.

Atunci de ce naiba a făcut-o?

– Păi...

– Ar trebui să te întorci în casă.

– Ăăă... Ea clipi rapid, încercând să-și limpezească gândurile. Făcuse ceva greșit? Oare regreta deja că o sărutase? Îți pare rău?

El păru surprins de întrebare.

– Dacă crezi că e necesar, pot să-mi cer scuze...

– Nu în sensul ăsta mă refeream.

– A, nu. Trăsăturile i se îmblânziră puțin. Nu, draga mea. Nu-mi pare rău. Nu-mi pare rău în nici un sens al cuvântului.

– Bine. Își îndreptă spatele și își ridică bărbia. Bine, căci nici mie nu-mi pare rău. Și ca să dovedească acest lucru, făcu un pas înainte și-l sărută blând pe obraz.

Simți că el se încordă. Răsuflarea lui caldă îi mângâia obrazul, și cu fiecare clipă care trecea se crea din nou tensiune între ei.

– E timpul să pleci, Anna.

Retrăgându-se, se uită atent la el. Maxilarele îi erau încleștate, nările umflate, respirația nu i se calmase încă. Își dădu seama că era încă destul de tensionat. Și, Dumnezeu s-o ierte, acest lucru îi făcea plăcere.

Era clar că nu-i părea rău că o sărutase.

Privirea îi zăbovi pe buzele ei.

– Anna, intră în casă acum!

Ea încuviință din cap. Nu voia să plece în mod special, dar dacă Max avea nevoie să fie singur, îi putea face această favoare.

– Ne vedem diseară, murmură ea, se întoarse cu spatele și plecă, nu înainte să-i mai zâmbească o dată.

Max o privi pe Anna îndepărtându-se și se gândi că asta însemna să regreți ceea ce ți-ai dorit.

Era pe cale să obțină încrederea și prietenia Annei, așa cum sperase. Dar se întâmpla mai repede decât se așteptase, ceea ce era o surpriză deopotrivă plăcută și îngrijorătoare. Nu era sigur ce voia de la ea. Și nici nu avea cea mai vagă idee ce spera ea să obțină de la el. Și până nu înțelegea exact ce voiau unul de la altul era o nebunie să continue în ritmul acela.

Nu mai avea 25 de ani, nu mai era beat și furios pe toată lumea, nu mai era dispus să ceară în căsătorie o persoană pe care o cunoscuse cu o jumătate de oră înainte.

Acum avea 29 de ani, era complet treaz și gata să tragă o doamnă în iarbă ca un maniac. Apoi s-o ceară în căsătorie.

Max își trecu mâna prin păr. Aveau amândoi nevoie de timp. N-aveau de ce să se grăbească. Nu era ca și cum urma să plece la război. Și nici ea nu era înconjurată de pretendenți și nici nu era copleșită de cereri în căsătorie.

Iar el nu era un maniac.

Dar să fie al naibii dacă nu îi plăcuse la nebunie gustul gurii ei și căldura ispititoare care îi emanase prin haine. Dorința care năvălise peste el în momentul în care o atinsese îl luase prin surprindere. Dorința transformată în nevoie aproape că îl făcuse să-și piardă controlul.

Își roti umerii ca să se detensioneze. Nu-i plăcea să piardă controlul.

Avea nevoie de puțin timp și de puțin spațiu ca să analizeze situația înainte de a merge înainte. Două sau trei zile în care să-și limpezească mintea și să facă un plan de acțiune cumpătat.

Poate doar două zile, decise el, privind cum Anna își unduia șoldurile în timp ce urca treptele de la terasă. Până la urmă, nu plănuia o campanie militară. Două zile erau suficiente. Mai mult decât suficiente.

Anna se uită peste umăr o singură dată înainte să dispară apoi în casă.

Poate că nu avea nevoie decât de o singură zi. 24 de ore pline. În felul acesta nu va rata decât o cină și două plimbări de dimineață. Era destul timp cât să rezolve situația spre satisfacția lui și, spera el, spre binele tuturor.

În cel mai rău caz, măcar avea timp suficient să se reculeagă.

Capitolul 14

A doua zi dimineață, Anna îl aștepta răbdătoare pe Max afară, până când mândria îi spuse că era momentul să o ia din loc. Apoi mai aștepta puțin. Ceea ce fu o greșeală, pentru că, atunci când plecă în cele din urmă fără el, nu era doar dezamăgită că nu venise, ci și puțin supărată pe sine că pusese atât de mult preț pe prezența lui.

Cât de naivă fusese să presupună că Max va veni! Ce prostie să se simtă atât de dezamăgită! Nu plănuiseră propriu-zis să se întâlnească. Nu-i promisese că se va plimba cu ea în fiecare dimineață. Așa cum nu promisese că va fi prezent la fiecare masă.

Nu fusese prezent la cină seara trecută, iar Lucien nu oferise decât o scuză superficială în numele lui. I se spusese că Max avea treabă. Annei i se păruse teribil de nedrept că un gentleman putea

să scape de orice activitate pretinzând că avea treabă. Dar încercă să nu ia personal absența lui Max și nici explicația dată pentru absența lui.

Dar îi era greu să nu ia personal absența lui din dimineața aceea. Era puțin probabil să nu fie vorba despre o chestiune personală atunci când un bărbat evita o femeie după ce o sărutase.

Asta, bineînțeles, dacă nu era pur și simplu cumpătat. Știau amândoi foarte bine că atracția lor reciprocă nu putea duce la nimic. El era în continuare viconte, iar ea era în continuare fiica unei curtezane. Nu erau mai potriviți unul pentru altul în acel moment decât fuseseră cu patru ani în urmă.

Poate că, păstrând distanța, nu făcea decât să ia în considerare acest fapt și reputația ei (desigur, dubioasă).

Ar fi preferat să n-o facă. Adevărul adevărat era că voia să fie nechibzuită. Măcar puțin. Doar cât era la Caldwell și cât era vorba despre Max. Își petrecuse toată viața fiind Fecioara-de-Gheață și avea tot restul vieții să fie o fată bătrână lipsită de orice speranță. În momentul acela însă voia să... nu voia decât să-l sărute pe Max Dane. Și mai mult decât orice, nu voia decât ca el să-și dorească același lucru.

Cât de ironic era faptul că, după ce își dorise toată viața să cunoască mai mulți bărbați, acum nu-l voia decât pe acela care era o haimana.

Simțindu-se descurajată, dar nu mai puțin hotărâtă să profite de dimineața aceea, se opri la grajduri și-și băgă capul să o vadă pe Hermia care dormea, apoi își începu plimbarea. Nu ajunse prea departe, ci doar traversă câmpul unde se jucase împreună cu Max și cu Hermia cu o zi în urmă, când auzi un râset ciudat și ascuțit venind din pădure.

Anna se opri și își înălță capul ca să-și dea seama de ce i se părea atât de ciudat sunetul. Avea o cadență bizară, sau...

– O, nu! Nu, nu, nu! Nu se auzea un râset, era un plânset întretăiat de copil. Îngrozită, se învârti pe călcâie, își duse mâinile pâlnie la gură și strigă spre grajd: Ajutor! Am nevoie de ajutor în pădure!

Rugându-se să o fi auzit cineva, dar nefiind dispusă să aștepte ca să afle, Anna își ridică poalele și o luă la fugă printre copaci, urmând zgomotul. Tufișurile și crengile i se agățau de piele și de rochie, încetinind-o. Se împiedică de mai multe ori de rădăcini și fu cât

pe ce să cadă. Dar în cele din urmă pădurea se termină, iar în zare se vedea o pășune, iar mai aproape, un iaz mare.

În mijlocul iazului era o fetiță. Nu i se vedeau decât umerii și se agăța cu disperare de o scândură dreptunghiulară și de o sfoară care erau sau nu ceea ce rămăsese dintr-o plută. Doar o parte din ea era la suprafață.

Când Anna se apropie, fetița o zări, cu un amestec dureros de teroare și speranță întipărit pe chip.

– Ajutor! Te rog! Nu știu să înot! Nu știu să înot!

– Da! Da! Vin! O să fie bine!

Anna ajunse la mal și se opri brusc. Fetița era în mijlocul iazului. La naiba, nu știa cât de adâncă era apa. Cu o sudalmă, se răsuci din nou, cercetând pământul din fața copacilor.

– Nu mă lăsa! Vocea fetiței deveni și mai panicată când o văzu pe Anna că îi întoarce spatele. Nu! Ajutor!

– Sosesc! Sosesc, mai ține-te un pic!

– Nu pot!

Anna se uită peste umăr. Din ce vedea, putea. Buclele blonde ale fetiței nu erau ude decât la capete. Dar nu avea prea mult timp la dispoziție. Orice ar fi folosit ca să plutească se scufunda cu rapiditate.

„La naiba, unde...?"

– Da!

Găsi ce căuta la marginea pădurii. O creangă lungă și solidă, dar destul de ușoară cât s-o poată căra. Cărând-o pe jumătate și pe jumătate târând-o, fugi înapoi spre baltă și se aruncă direct în apă.

Nici nu-și dădu seama cât de rece era apa, dar nu reuși să ignore cât de grea era, căci poalele îi erau îmbibate cu apă și o trăgeau în jos. Picioarele i se afundau în noroiul de pe fundul bălții. Își pierdu un pantof, apoi și pe celălalt. Creanga plutea deasupra apei, dar îi era greu să o tragă după ea.

Înainta înnebunitor de încet și cu cât ajungea mai departe, cu atât rezistența exercitată de apă și noroiul o împiedicau mai mult. Apa îi ajunse la talie, apoi la piept, apoi la umeri, apoi la gât și dintr-odată nu mai simți pământul sub picioare.

– Fir-ar al naibii!

După cum se temuse, apa era prea adâncă ca să ajungă la fetiță. Dacă mai făcea un pas, se îneca.

Dar copila nu era departe, poate la trei metri, și Anna văzu că era foarte mică, de șapte sau opt ani. Pluta era scufundată aproape în totalitate și fetița se lupta să rămână agățată de un colț alunecos și să-și țină bărbia deasupra apei.

Anna trase creanga și o împinse în față.

– Te rog, fă s-o ajungă! Te rog, Doamne, te rog, te rog, fă s-o ajungă!

Capătul crengii era la doar câțiva centimetri de fetiță.

– Da! Anna prinse puțină speranță. Prinde-te de creangă!

Panicată, fetița se uita de la creangă la Anna.

– Ajută-mă!

– Prinde-te de creangă, iubito! O să fie bine.

– Nu! Fetița întinse mâna spre Anna. Ajută-mă!

La naiba! Anna încerca să se aplece în față, să împingă creanga mai aproape de fetiță, dar degeaba.

– Nu pot să ajung la tine. Trebuie să apuci creanga. Poți să faci asta. Hai!

Plângând, copilul întinse o mânuță și, disperată, reuși cumva să apuce creanga.

– Am prins-o! Am prins-o!

– Bravo, fetițo! Acum respiră adânc, strânge-o cu ambele mâini și ține-te bine!

Printr-un miracol, fetița făcu exact ce i se spusese. Anna speră ca fata să se țină bine, apoi trase de creangă. În același timp, copilul dădu drumul la plută și greutatea suplimentară o luă pe Anna prin surprindere. Pentru o clipă, fu îngrozită că o să se scufunde, dar reuși să-și schimbe centrul de greutate și să-și găsească echilibrul. Apoi nu trebui decât să tragă de câteva ori de creangă și fetița ajunse lângă ea.

Anna o trase de mână și o luă în brațe. Dacă ar fi putut respira, ar fi urlat de bucurie și de ușurare.

– Am reușit! O, am reușit, drăguțo! Te-am prins.

Niște brațe mlădioase i se încolăciră strâns în jurul gâtului. Dacă fetița spuse ceva, ea nu auzi din cauza bolboroselii și a plânsetului și din cauza faptului că o striga cineva de pe mal.

Anna se întoarse precaut, îndepărtându-se de locul unde apa era adâncă și-l văzu pe Max sărind în apă. Le ajunse la jumătatea drumului, cu părul încâlcit, gâfâind și cu fața lui frumoasă schimonosită.

– Anna...

– I s-a scufundat barca, îi spuse și se întrebă dacă afirmația i se părea și lui la fel de ridicolă ca ei.

Luă în braţe copilul care plângea şi tremura şi o cercetă pe Anna din priviri.

– Eşti bine? Ai păţit ceva?

Anna nu era sigură cui i se adresa, dar clătină din cap, gândindu-se că răspunsul era valabil oricum. Fetiţa nu avea nici o rană vizibilă, iar faptul că plângea atât de tare arăta că nu-i intrase apă în plămâni.

Max continuă să se holbeze la ea.

– Eşti sigură?

– Da. Stătea în picioare în apă. Cum ar fi putut să fie vătămată? E adevărat că se simţea din ce în ce mai ciudat, fiind uşor detaşată de ce se întâmpla în jurul ei, dar asta nu era nimic serios.

– Bine, spuse Max, încuviinţând din cap. Bine atunci. Hai, că ajungem imediat acasă!

Ţinând cu un braţ copilul care se agăţa de şoldul lui, Max o luă strâns pe după umeri cu celălalt şi o conduse spre mal. Anna era recunoscătoare pentru ajutor. Nu se simţea obosită, dar picioarele îi erau slăbite, ca şi cum tocmai alergase la o competiţie. Bineînţeles, neparticipând niciodată la cursă, era posibil ca...

– Anna?

Se uită la Max şi văzu că Max o privea răbdător şi foarte îngrijorat. O întrebase ceva, dar ea nu-l auzise peste pleoscăitul apei, ţiuitul din urechi şi plânsetele fetiţei.

– Sunt bine, spuse ea, ca să-l liniştească.

– Ce-ai spus?

Dacă nu ar fi fost atât de tulburată, ar fi amuzat-o incapacitatea lor de a comunica. În schimb, îl strânse de mână ca să-l liniştească şi aşteptă până ajunseră pe mal ca să-i spună:

– Sunt bine.

Nu era sigură că o auzise (nici ea nu se auzise), până când îi dădu drumul la umăr ca s-o ţină mai bine pe fetiţă în braţe.

– Cum te cheamă, drăguţo? O mângâie pe spate cu blândeţe. Hai! Respiră adânc. N-ai păţit nimic... Bravo! Acum spune-mi cum te cheamă!

Copila tuşi, sughiţă şi după mai multe încercări reuşi să bâiguie:

– Cassandra.

– Cassandra? Max se uită mai bine la faţa copilei. Cassandra Hughs? Eşti nepoata doamnei Webster? Fiica lui Jim Hughs?

Fetiţa îşi trase nasul, sughiţă din nou şi încuviinţă din cap.

Max îi zâmbi ca să-i dea încredere.

– Nu te-am mai văzut de o grămadă de timp. Ai crescut un pic, nu-i așa?

Ea își trase sufletul cu greu și spuse:

– Da, domnule?

– A, nu mă mai ții minte. Ultima oară când ne-am văzut a fost... Se gândi o clipă. Acum doi ani, aș zice. Erai o copiliță pe-atunci. Domnișoară Rees, vrei să ne faci cunoștință cum se cuvine?

– Ce? Anna clipi, în timp ce mintea ei tulbure îi pricepu în cele din urmă cuvintele. A... da, evident. Ăăă, Lord Dane, v-o prezint pe Cassandra Hughs. Domnișoară Hughs, dumnealui este Lord Dane.

Cassandra făcu ochii mari, probabil pentru că-și dădu seama că era purtată în brațe de un nobil.

Max se făcu că nu observă.

– Tatăl Cassandrei face cele mai frumoase dulapuri din Anglia, nu-i așa, iubire?

– Da, milord, aprobă ea repede, mândria fiind mai importantă decât respectul față de nobil. Cele mai bune dulapuri din lume.

– Așa le-am spus și eu prietenilor mei din Londra.

– Din Londra? Serios?

– Serios, o asigură el solemn.

Pentru tot restul drumului spre casă, Max o tachină prietenos pe fetiță. Anna nu asculta decât pe jumătate, căci nu era în stare de mai mult în acel moment. O mie de gânduri haotice îi treceau prin cap, iar corpul îi plesnea de energie, fiind în același timp epuizat.

O dată sau de două ori, îl surprinse pe Max uitându-se la ea peste capul Cassandrei, cu o expresie îngrijorată pe chip. Dar nu își dădu seama cât de îngrijorat era până nu ajunseră la conac.

Un lacheu, care probabil îi observase de departe, îi întâmpină la ușă.

– Milord? Domnișoară? S-a întâmplat ceva?

– Da, i-o trânti Max, surprinzând-o pe Anna. Se pare că se surprinse și pe el însuși. Se dădu un pas înapoi și tuși. Îmi cer scuze, Perkins. Vrei te rog să-l anunți pe Engsly și să chemi doctorul?

– Da, milord.

Anna se uită la Cassandra. Nu părea să aibă nevoie de doctor, dar nu strica să fie examinată.

Se auzi gălăgie și, când se întoarse, Anna o văzu pe doamna Webster venind agitată pe hol, cu trei servitoare după ea. Menajera făcu

ochii mari când îi văzu pe cei doi adulți murdari și pe fetiță în brațele lui Max.

– Dumnezeule, e...? icni ea, grăbi pasul și aproape că-și smulse nepoata din brațele lui Max. Cassie! Copilă, ce-ai pățit?

Spre surprinderea Annei, faptul că văzu o față familiară o făcu pe Cassandra să-și piardă calmul pe care-l dobândise în drum spre casă. Fetița o strânse în brațe pe doamna Webster, își îngropă fața la pieptul femeii și începu să plângă. Din tot sufletul.

– O mică aventură la iaz, explică Max peste zgomotul plânsetului ei.

– La iaz? Dar ea nu știe să înoate.

Anna se întinse și o mângâie pe fetiță pe umăr.

– Cred că avea o plută, dar s-a scufundat...

– O plută? o certă doamna Webster. Prostia aia pe care ți-a construit-o văr-tu din două bețe și o sfoară? Doamne, ce-a fost în capul tău? Puteai să mori, prostuțo!

Cassandra începu să plângă și mai tare. Doamna Webster o mângâie pe spate cu blândețe.

– Să spui mersi dacă n-o să scoată taică-tu cureaua din cui pentru asta.

– Aveți grijă dumnevoastră să ajungă cu bine la părinții ei?

Doamna Webster încuviință din cap și traversă holul cu pași mari, certând-o și consolând-o în același timp pe Cassandra.

Anna își mușcă buza, îngrijorată.

– Tatăl ei n-o s-o...?

– Nu, o asigură Max, apoi se întoarse și i se adresă celei mai apropiate servitoare. Cheam-o pe doamna Culpepper!

– Nu, oprește-te! Te implor, nu-i povesti doamnei Culpepper ce s-a întâmplat! Nu încă. Nu avea cum să-i ascundă așa ceva, dar putea să tragă puțin de timp. Se va agita teribil.

Nu păru prea încântat de cererea ei, dar încuviință din cap, apoi le trimise pe servitoare să aducă prosoape, pături, coniac, haine curate și ceai cald, apoi o conduse pe Anna într-un salon din apropiere.

– Aprinde focul! îi ordonă unei slujnice și o așeză pe Anna într-un scaun. Și să nu uiți să-i spui doctorului să se ducă mai întâi la familia Hughs și apoi să vină direct aici.

– Ai de gând să-l plătești pentru îngrijirea Cassandrei? întrebă Anna. Se foi pe scaun, simțindu-se inconfortabil din cauza hainelor ude. E foarte generos din partea ta.

– Și a ta, răspunse el.

Luă o pătură de la un lacheu și i-o puse pe umeri Annei.

Era generos și cu ea?

– Nu eu m-am gândit la asta.

– Voiam să spun că îl voi plăti ca să te îngrijească și pe tine.

– Poftim? N-am nevoie de doctor.

– Atunci am să-i irosesc timpul și mie o să-mi irosesc banii, dar tu nu vei avea de ce să-ți faci griji. Uite... Îi întinse un pahar mic de coniac. Bea-l!

Strâmbă din nas, dar dădu peste cap conținutul.

– O, icni ea. E îngrozitor. Pur și simplu nu înțeleg de ce le place oamenilor.

Max luă paharul gol și-l puse deoparte.

– Văd că nu ești străină de băutură.

– Nu.

Băutura, ca și relațiile carnale dintre un bărbat și o femeie, făcuse parte din educația pe care i-o făcuse doamna Wrayburn în casa Anover. Când avea în jur de zece ani, i se dăduse să guste niște tărie, precum și instrucțiuni despre cum trebuie servită și băută, apoi i se spusese să se servească singură pe viitor. Fără să fie tentată de curiozitate sau de nevoia de a se răzvrăti și văzând cu ochii ei ce poate face prea multă băutură dintr-un om, Anna se ținuse la distanță de alcool.

– Aș fi preferat să fiu. Se schimonosi și se întinse după ceașca cu ceai pe care cineva i-o adusese foarte rapid. Ce chestie nesuferită!

Dar băutura își făcu treaba, încălzind-o pe dinăuntru și calmându-i nervii.

Se uită la Max, observă că era palid și că avea gura încordată și se întrebă dacă nu i-ar prinde bine și lui un pahar.

Capitolul 15

Lui Max îi venea să bea toată sticla sau cel puțin să dea câteva duști zdravene peste cap.

Dar cum asta l-ar fi făcut și mai inutil în situația dată, rezistă tentației și se strădui să aibă grijă de Anna. Cu ceva timp în urmă se considerase slab și egoist pentru că dăduse curs dorinței

de a o vedea. Acum însă încerca să-și alunge din minte imaginile cu ce s-ar fi putut întâmpla dacă nu ar fi cedat și nu ar fi căutat-o.

Nu că ar fi ajutat-o prea mult după ce-o găsise. Când ajunsese el, Anna deja trăsese copilul spre ea (deși folosise o metodă neconvențională, un băț). Dar el ar fi putut să ajute mai mult. Dacă fetița ar fi fost prea grea sau prea panicată și le-ar fi scufundat pe amândouă, ar fi putut să ajungă la ele la timp și să le ajute. Aceasta era o mică consolare, dar se agăța de ea.

Max mai luă o pătură și o înveli pe Anna.

Ar fi trebuit să fie acolo de la început. Ce-o fi fost în capul lui de-o lăsase să se plimbe singură? Nu fusese obligat s-o salveze de Clover și s-o ducă în brațe până acasă ultima oară când plecase să exploreze singură?

Ea nu era o fetișcană de la țară, obișnuită cu pericolele vieții rurale. Femeia asta nu ieșise niciodată din Londra. La naiba, abia dacă ieșise din propria casă. Cu siguranță, nu avea ce să caute singură...

– Poate că ar trebui totuși s-o chemăm pe doamna Culpepper.

Max clipi când auzi vocea Annei. Uitându-se în jos, văzu că mai avea o pătură în mână.

– Sunt...? Nu-i plăcea deloc întrebarea asta. Sunt prea agitat?

– O, da, încuviință ea cu simpatie. Ca să fiu sinceră, nu mi s-a mai întâmplat asta, nici măcar cu doamna Culpepper. Îți dai seama că afară e cald?

Se uită la pătura pe care o avea în mână, la cele două pături pe care le avea pe ea, la focul din șemineu și la ceașca de ceai aburind pe care o avea în mână.

– Tremurai, spuse el pe un ton defensiv.

– Da?!

Tremurase doar puțin, dar simțise asta când o luase de umeri și-i displăcuse profund sentimentul. Ura ideea că Anna putea fi rănită sau bolnavă, nu în ultimul rând pentru că această idee îl îngrozea.

– Poți să tremuri din cauza șocului, îi spuse.

– Nu mi-e frig. Mă simt... Ei bine, mă simt în toate felurile, dar nu înfrigurată, spuse ea și ridică o mână când el se apropie de ea.

El îi studie chipul cu atenție. Obrajii îi erau îmbujorați și sănătoși. Dar asta nu-l împiedică să-și dorească să o mai învelească cu o pătură.

– Cum adică te simți în toate felurile?

– E... Nu știu... Mă simt... dezorientată, ca și cum totul s-ar mișca mai repede decât mine. Făcu o grimasă și roși. N-are nici un sens ce spun.

– Ba da, are sens, o asigură el.

– Și în același timp, mă simt învigorată... mă simt chiar minunat, ca și cum aș fi urcat un munte fără să gâfâi când ajung în vârf. E destul de ciudat și nu chiar neplăcut.

– E perfect natural. Pe vremea când era soldat, simțise ceva asemănător după fiecare bătălie. Mintea nu putea să convingă întotdeauna corpul că pericolul trecuse. Puse deoparte ultima pătură. O să te simți mai bine după ce te odihnești.

– Să mă odihnesc? Păru stupefiată să audă așa ceva. N-aș putea.

– Poți să încerci. Te ducem sus, unde poți să te schimbi, să te întinzi și... Nu-și termină ideea și-și încleștă pumnii. Doamne, Dumnezeule, ce se întâmpla cu el? Când se transformase într-o dădacă zăpăcită și incompetentă? Da, bineînțeles că nu te poți odihni. Așa cum nici el nu putea să se abțină să nu-i dea de pe umăr o șuviță udă de păr și să nu-i aranjeze păturile. Ai milă de mine și distrage-mi atenția! Spune-mi de ce ai folosit un băț!

– Poftim? Luă o gură de ceai și așteptă răbdătoare ca mintea ei agitată să asimileze sensul cuvintelor. A, creanga? Am folosit-o ca să ajung la Cassandra.

– La doi metri distanță?

– Apa devenise dintr-odată foarte adâncă.

– Și... tu...? I se strânse inima în piept și calmul pe care sperase să-l fi câștigat dispăru. Să nu-mi spui că nu știi să înoți?

– Nu, bineînțeles că nu. Clipi și se uită la el cu o expresie curioasă. E posibil să știu din naștere, precum câinii?

El clătină din cap, uimit și îngrozit.

– Ei bine, atunci nu, nu știu să înot, spuse ea și rânji.

Un șir de sudalme vulgare îi ieșiră involuntar din gură.

– Da, spuse Anna. Așa am reacționat și eu. Însă doar în gând, fiindcă era un copil de față.

– Ai fi putut să te înec. Ai fi putut să mori.

– O, da, știu. Respiră adânc și rânji din nou, ca o femeie tulburată. Mi-a fost foarte frică.

Nu era de mirare că tremura. Nu era de mirare că nu știa exact cum se simțea.

– Și asta... te bucură? La naiba, chiar își dorea să bea niște coniac. Nu, de fapt, ce-și dorea era să o ia pe Anna în brațe și s-o învelească cu multe pături și apoi să bea o sticlă întreagă, în timp ce căldura ei liniștitoare îi descâlcea nodul din piept.

– Pe moment, nu. Dar acum, da. Ridică sfioasă din umeri și explică: Nu există curaj în absența fricii.

Închise strâns ochii pentru o clipă, apoi îi deschise din nou, dar descoperi că era la fel de confuz.

– Nu înțeleg.

– Curajul înseamnă să faci ceva ce trebuie, chiar dacă ți-e frică. Dacă nu ți-e frică e doar... nechibzuință.

Începea să înțeleagă ce voia să spună, ceea ce-i ridică semne de întrebare în legătură cu propria stare de spirit.

– Și asta e important pentru tine, să fii curajoasă?

– Îmi imaginez că e important pentru toată lumea. Dar da, sunt ușurată să văd că nu sunt o lașă.

Se întinse să-i dea o șuviță de păr după ureche și descoperi că era reconfortant să-i simtă căldura pielii pe vârful degetelor. Dacă ar fi ținut-o în brațe, ar fi fost și mai reconfortant, dar ajuta și asta.

– De ce ai crede altceva?

– Nu credeam altceva. Nu tocmai. Pur și simplu... nu știam. Omul se întreabă cum ar reacționa în niște împrejurări groaznice. Eu m-am întrebat asta destul de mult. Dar eu nu prea am ieșit din casa Anover... Clătină din cap și își lăsă ideea neterminată.

Max încuviință și o mângâie pe umăr. Nu-și dădea seama dacă era stânjenită sau dacă era încă în stare de șoc, dar înțelegea ce voia să spună. Mare parte din felul în care o persoană se definește pe sine are legătură cu interacțiunile cu lumea exterioară. Când acea lume este foarte îngustă, probabil că ai sentimentul că și oportunitățile de a te defini sunt foarte limitate.

– Ai fi putut să mă întrebi pe mine, spuse el și, uitându-se repede peste umăr ca să se asigure că erau singuri, se aplecă și o sărută pe frunte. Era o senzație mai plăcută decât să-i atingă obrazul. Ți-aș fi spus cât de curajoasă ești, șopti el.

– Mulțumesc. Oftă și îi oferi un zâmbet pe jumătate de recunoștință și pe jumătate de scuză. Dar nu e același lucru.

– Nu, fu el de acord. Știu că nu e același lucru.

Știa anumite lucruri despre el însuși pe care le considera a fi adevăruri absolute. Îi plăcea să călătorească. Fusese un ofițer bun. Fusese un frate jalnic. Era în mod evident nepriceput la jocurile de noroc. Dacă nu i s-ar fi permis să plece de la conacul McMullin nu ar fi știut toate acestea și multe altele despre el însuși.

Pentru că nu părăsise niciodată casa Anover, existau o mie de lucruri pe care Anna trebuia să le descopere despre ea însăși.

Max își retrase mâna de pe umărul Annei și își făcu de lucru turnându-și o ceașcă de ceai pe care nu o dorea. Pentru prima oară se întrebă dacă ar trebui să o curteze pe Anna cu orice preț sau dacă asta ar echivala cu a se gândi că era o idee bună să răpească o domnișoară din camera copiilor sau să prindă un fluture care tocmai ieșise din cocon.

Următorul lui gând fu că în ultimul timp citise prea multă poezie siropoasă.

Auzi, un fluture!

Anna Rees nu era o curiozitate fragilă și nici un copil care avea nevoie să fie cocoloșit. De fapt, din multe puncte de vedere, era mai capabilă decât multe tinere din lumea bună să exploreze lumea. Era inteligentă, sensibilă și poate cel mai important, bine educată. Viața petrecută în casa Anover nu era o pânză albă. Experiența ei nu era săracă, ci doar neobișnuită.

Nu detaliile îi lipseau. Era clar ce fel de femeie era. Ce-i lipsea era încrederea în sine. Care venea – și uneori dispărea – cu timpul, ca la toată lumea. Cu toții învățăm lucruri noi despre noi înșine, lucruri bune, lucruri rele și tot ce se află între aceste două extreme. Anna nu era singura în această situație.

Ea învățase ceva nou despre ea însăși în ziua aceea și asta îi întări încrederea în sine.

El aflase ceva nou despre el însuși în ziua aceea și asta îl făcu să se simtă stingherit.

Se pare că era capabil să se agite prea mult. În mod evident, era incapabil să stea 24 de ore departe de Anna Rees. În mod clar, era mai puțin motivat de loialitate, cât era motivat de o frică irațională, căci două minute mai târziu, atunci când fu alungat din cameră ca Anna să poată să se schimbe cu niște haine uscate, primul lucru pe care-l făcu fu să se ducă s-o caute pe doamna Culpepper. Apoi pe Lucien.

Nu strica dacă se agita puțin. Cu atât mai bine dacă doamna Culpepper și Lucien se vor agita până o vor convinge pe Anna să petreacă restul zilei odihnindu-se.

Capitolul 16

A doua zi după-amiază, Anna își croi drum pe scara din dos, inventariindu-și suferințele mai mari și mai mici. O dureau picioarele într-un mod plăcut din cauza plimbării de dimineață. O usturau puțin degetele acolo unde, în joacă, Hermia își băgase colții mici, dar ascuțiți. O dureau coastele și obrajii de la atâtea zâmbete și râsete.

Anna era sigură că în ultimele zile zâmbise și râsese mai mult decât într-un an întreg și aproape de fiecare dată se întâmplase în prezența lui Max.

În dimineața aceea o așteptase din nou pe terasă. Numai că de data asta, în loc să-i propună o plimbare, se oferi s-o învețe să înoate. Ceea ce i se păru amuzant, până în momentul în care își dădu seama că el vorbea serios.

Deși era un gest frumos, ea îl refuză. Voia să învețe să înoate, dar nu era dispusă să se dezbrace în fața lui Max (sau în fața oricui se mai nimerea să treacă pe-acolo) și să intre în iaz îmbrăcată doar cu o cămășuță subțire.

De fapt, o imagine destul de intimă îi veni în minte. În mod normal, Max ar fi fost nevoit să se dezbrace și el de o parte din haine, iar ea ar fi putut să vadă cum arăta cu pieptu-i musculos dezgolit și cu pantalonii mulați pe coapsele puternice... Își imagină cum ochii i se vor înnegura văzând-o doar în cămășuța subțire și udă. Dar poate că și Max bănuia că situația ar fi putut deveni problematică, căci nu insistă atunci când ea îl refuză, ci doar îi smulse promisiunea de a-i cere doamnei Culpepper s-o învețe să înoate cât de repede posibil. Anna n-avea nici cea mai vagă idee dacă doamna Culpepper știa sau nu să înoate, dar îi promise oricum s-o întrebe.

Anna aruncă o privire pe fereastră și observă agitație în fața scărilor. Se opri, se uită mai atent și simți că inima i se rostogolește pe podea.

O trăsură și mai mulți călăreți se apropiau de casă.

– O, nu!

Lucien avea musafiri. Mulți musafiri.

După ce se întrebă panicată dacă era mai bine să se ascundă și să afle cine erau oaspeții sau dacă înainte să se ascundă ar trebui să afle cine erau, Anna se repezi spre holul din față, ajungând acolo în momentul în care primii oaspeți intrau în casă.

Doar că ea nu se afla chiar în foaier. Era în pragul unei cămărițe de depozitare, într-un hol mai mic, adiacent foaierului, de unde putea să vadă și să audă tot ce se petrecea acolo fără să fie observată.

Deci se ascundea și spiona. Și din cauza asta se simțea prost, dar nu atât de prost încât să plece de-acolo. Mai ales că Lucien tocmai făcuse câțiva pași și întâmpina o femeie cu părul auriu, îmbrăcată într-un costum de călărie verde și prăfuit.

– Winnefred! Nu credeam c-o să vii!

Annei îi crescu pulsul. Lady Winnefred Haverston. O, Doamne, venise și restul familiei!

Lady Winnefred își sărută prietenește pe obraz cumnatul și făcu un pas în spate.

– Mi-e mai ușor să călăresc decât să stau în nenorocita aia de trăsură. Deși, ca să fiu sinceră, spatele nu mi s-a obișnuit cu statul în șa...

– Freddie, se auzi o altă voce feminină, dă-mi și mie voie să-mi salut soțul înainte să-l pui pe fugă cu glumele tale.

Chipul lui Engsly se lumină vizibil când o a doua femeie intră pe ușă, cu un coș de nuiele în mână.

– Lilly!

Lady Engsly îi înmână coșul lui Winnefred și-și îmbrățișă cu căldură soțul.

Văzând asta, Anna ridică mirată din sprâncene. Deși experiența ei cu cei din lumea bună era limitată, până și ea știa că astfel de manifestări de afecțiune între soț și soție erau neobișnuite.

Lucien îi dădu soției sale o șuviță de păr după ureche și o sărută pe frunte.

– Nu pot să-ți spun cât de ușurat mă simt că ai ajuns în sfârșit.

– Ți-a fost frică că am fost răpită de țigani? întrebă Lady Engsly rânjind. Că am fost atacată de tâlhari? Că m-am pierdut?

– Da, mi-a fost frică de toate astea și de multe altele.

Lady Winnefred pufni într-o manieră nepotrivită pentru o adevărată doamnă.

– Am făcut călătoria asta de foarte multe ori și nu s-a întâmplat nimic.

– Da, dar am făcut-o împreună până acum, îi atrase imediat atenția Lucien.

– Prezența ta ar fi fost inutilă, spuse o voce masculină din ușă. Așa cum se întâmplă în general când sunt eu prin preajmă.

Curioasă, Anna se aplecă în față și văzu intrând în casă singura persoană pe care o aștepta cu adevărat. Lord Gideon Haverston. Celălalt frate al ei.

În timp ce el și Lucien se tachinau reciproc, Anna îl studie în detaliu și observă că are ochii și părul negru, la fel ca fratele său. Nu era cu mult mai înalt decât Lucien, dar era mai bine făcut, cu pieptul și umerii mai largi, și mult mai musculos. Avea baston și mergea cu un ușor șchiopătat, rezultatul, i se spusese, unei răni dobândite într-o bătălie navală. La un moment dat, fratele său fusese căpitanul Haverston.

Era ciudat să se gândească la asta. Ce făcea ea în timpul în care acest bărbat luptase pentru viața lui în iureșul unei bătălii îngrozitoare? Broda? Conjuga verbele unei limbi moarte?

Despre ce naiba aveau să vorbească?

Privi bijuteriile lui Lady Engsly și zâmbetul încrezător al lui Lady Winnefred. Despre ce ar putea să discute cu ele?

Ținându-și soția pe după umeri, Lucien îi făcu un semn cu bărbia lui Lady Winnefred.

– Ce-ai acolo, Freddie?

– Un coș.

Lucien făcu o pauză semnificativă înainte să vorbească din nou.

– Și în coș ce ai?

– A, nimic deosebit.

Era evident că Lady Winnefred nu se pricepea să mintă.

– E o pisică, anunță Lady Engsly. A furat-o de la un han.

Lucien nu păru prea surprins.

– Du-o în grajd, Freddie!

– Ți-am spus eu! o tachină Lady Engsly.

Lady Winnefred se strâmbă la cumnata ei.

– N-am furat-o. Am salvat-o. Și nu e o pisică, e o pisicuță. Nu se poate descurca singură în grajd.

– Nu poți s-o ții în casă, îi spuse Lucien.

– De ce nu?

– Valetul meu are alergie la pisici.

Lord Gideon își întoarse privirea de la majordomul cu care vorbea în șoaptă.

– Cine, Kincaid? Kincaid n-are nici o alergie.

Lucien clătină din cap.

– Kincaid e în vizită la mama lui.

– Ce importanță are? întrebă Lady Winnefred. Doar nu-i cer omului tău s-o țină pe Gwennie în brațe.

– Gwennie? Engsly se uită în tavan și mormăi. Ca pe mătușa Gwen? Credeam că am hotărât să nu mai numim animalele după membrii familiei.

– M-a asigurat că e o onoare, spuse Lord Gideon.

– Chiar așa este, îl asigură Lady Winnefred. Îmi place de mătușa voastră. Și îmi place această pisică.

Lady Engsly râse și-l mângâie pe Lucien pe mână.

– Și sunt convinsă că singura problemă pe care o are valetul tău este să strângă părul de animal de pe hainele de stofă. Freddie, promite că o s-o ții pe Gwennie departe de hainele lui Lucien și de valetul lui!

– Promit să mă străduiesc.

– Freddie! spuse Lady Engsly cu o voce amenințătoare.

– E vorba de o pisică, îi reaminti Lady Winnefred. Pisicile se pricep să se furișeze.

Lord Gideon își miji ochii la soția lui.

– Spune-mi că n-ai de gând să o ții în camera noastră!

– Cum altfel aș putea să stau cu ochii pe ea?

– Bine, bine. Luă coșul din mâna soției lui și-l înmână celui mai apropiat lacheu. Spune-i șefului grăjdarilor să stea cu ochii pe ea!

Lady Winnefred îi aruncă o privire mânioasă, dar chiar și de la distanță Anna putea să vadă că nu era nimic serios.

– În curând, n-o să aibă grijă doar de pisică. Unde ți-e loialitatea de soț?

– Își face de cap undeva cu obediența ta de soție. Se aplecă și-o sărută pe buze. Am înțeles că fac o pereche fericită.

Lady Winnefred râse, dar Anna nu auzi răspunsul ei, căci fu acoperit de vocea lui Max care se apropia pe hol.

– Ce faci aici?

Mai târziu avea să se simtă jenată că fusese prinsă de Max trăgând cu urechea. Dar pe moment, nu se temu decât că familia Haverston îi va remarca prezența. Se uită la Max, la foaier și din nou la Max. Cum părea să nu-i fi auzit, se furișă din pragul ușii cu pași repezi, îl prinse de braț și-l trase după ea într-un salonaș.

– Ce naiba faci? întrebă Max râzând.

– Șșșt! Anna scoase capul afară și descoperi că putea să vadă în foaier dacă stătea pe vârful picioarelor și se uita pe deasupra unei urne imense.

– A venit familia.

– Gideon și Lady Engsly?

– Și Lady Winnefred.

– Serios? Aruncă și el o privire, zâmbi și se întoarse spre ea. Și noi de ce stăm aici șușotind?

– Păi... Își mușcă buza și încercă disperată să răspundă întrebării fără să răspundă cu adevărat, căci nu voia să recunoască în fața lui Max că era o mare nătăfleață. Nu știu de ce șușotim, recunoscu ea. Nu aud ce spun, ceea ce înseamnă că nici ei nu ne aud pe noi, deși poate că te-au auzit pe tine când veneai pe hol. Ai vorbit destul de tare și...

– Dar de ce ne ascundem, dragă? insistă el.

– Ăăă... Își roti privirea prin încăpere, căutându-și inspirația. Așa. Păi... Pentru că... Vezi... Eu...

– Ce e?

Înfrântă, își lasă umerii în jos.

– Nimic. E ridicol.

– Nu e ridicol dacă te supără ceva. Și cred că te supără foarte mult din moment ce până și eu îmi dau seama că te supără. Când ea îl privi confuză, el ridică din umeri. Nu poți să negi că ești greu de citit.

– Asta înseamnă să-ți păstrezi calmul. Pentru doamna Culpepper este foarte important să-ți păstrezi calmul. Își răsuci degetele în fustele rochiei. Ar fi foarte dezamăgită să vadă cum mă comport în acest moment.

– Vino aici! O luă cu blândețe de braț, o trase cu totul în salon și închise ușa. Stai jos!

– Nu vreau să stau jos. Voia să se poată mișca prin cameră dacă o copleșeau emoțiile.

– Atunci, stai în picioare, zise Max. Dar spune-mi care e problema! Nu vrei să cunoști restul familiei?

– Nu știu, răspunse ea fără să se gândească, dar se răzgândi. Bineînțeles că vreau. Nu știu de ce am spus asta. Numai că... Numai că nu am vorbit niciodată cu o doamnă adevărată. Nu cred că știu ce să spun.

– Bineînțeles că știi. Vorbești cu doamna Culpepper în fiecare zi.

– Nu e același lucru. Ea face parte din familie. Își încleștă mâinile, frustrată. Asta e, ea face parte din familia pe care o știu. Și nu este de viță nobilă, ca ei. Poate că la un moment dat a fost și ea nobilă, dar...

– Dar tu ai experiență cu nobilimea, încercă el s-o convingă. Ai vorbit cu mai mulți gentlemeni. Aici și la casa Anover, dacă ești generoasă în ceea ce privește termenul „gentleman".

– Nu e același lucru. Bărbații sunt diferiți. Sunt...

– Adorabili? propuse el.

– Nu, doar tu ești adorabil. Bărbații sunt simpli. Te rog, nu te supăra pe mine, adăugă ea repede când văzu că se încruntă. N-am vrut să spun decât că e mai ușor să discuți cu oamenii pe care nu-i interesează decât două sau trei lucruri... Nici asta nu sună prea bine. Strânse materialul poalelor ca să nu-i tremure mâna. Lord Engsly apreciază cuvântul scris și își adoră familia. Sunt convinsă că e interesat și de alte subiecte, dar pasiunea lui sunt cărțile și familia. Și de aceea discutăm despre asta. E simplu. Mai mult decât atât, dacă uit de mine și vorbesc când nu e cazul, el este un gentleman și nu-mi atrage atenția. Ce fac dacă doamna Engsly vrea să vorbească despre... Încercă să se gândească la un subiect îngrozitor... Despre draperii sau ceva de felul acesta? Dacă uit de mine și spun ceva care o face să leșine? Dacă...

Nu-și termină gândul, nevrând să admită cea mai mare temere a ei.

„Și dacă se holbează la mine și încep să șușotească pentru că sunt Fecioara-de-Gheață a casei Anover?"

Puteau să-i facă viața foarte grea. *Madame* obișnuia să spună că nimeni, dar nimeni pe lumea asta nu putea să te ofenseze mai

profund ca o doamnă adevărată. Cu cât era doamna mai sadea, cu atât putea să te rănească mai profund.

– Mă intimidează foarte mult doamnele, termină ea neconvingător.

Max clătină din cap, părând amuzat.

– Tu ești cea mai intimidantă doamnă pe care o cunosc.

„Eu nu sunt o doamnă."

– Nu au de ce să se teamă de mine, și ele știu asta.

– Iar ție n-are de ce să-ți fie teamă de ele.

– N-ai de unde să știi asta.

Max se apropie de ea și o luă de mână.

– N-am să las pe nimeni să-ți facă rău, spuse el în șoaptă și-o mângâie pe mână. Asta știu sigur.

Căldura cuvintelor lui o învălui, iar nodul din gât se relaxă. Se gândi cum să răspundă acestor cuvinte frumoase, dar el nu-i dădu ocazia.

– În plus, continuă el, ne-am convins deja că nu ești lașă.

– Poți să fii curajos în anumite situații, și în altele...

Îi strânse ușor mâna.

– Nu ești o lașă.

Se întrebă dacă putea să obiecteze în continuare fără să pară într-adevăr o lașă, dar nu-i veni nimic în minte.

– Nu, fu ea de acord în cele din urmă. Nu sunt o lașă.

– Excelent. Îi oferi brațul, așa cum o făcuse de dimineață. Hai să mergem în foaier!

Anna trase adânc aer în piept, apoi îl luă pe Max de braț și-i îngădui să o escorteze afară din cameră.

Pe măsură ce se apropiau, Anna observă că membrii familiei Haverston râdeau și vorbeau unii peste alții așa cum fac rudele între ele. Asta până când o văzură și atunci sporovăiala lor veselă încetă și fu înlocuită cu o tăcere încordată.

Reuniunea de familie se întrerupse brusc. Din cauza ei. Anna nu se mai simțise niciodată atât de mult ca o intrusă.

„Bărbia sus, spatele drept, privirea înainte."

Se concentră asupra materialului moale al hainei lui Max care-i atingea degetele, nu lăsă să i se vadă pe față frica pe care o simțea și-l fixă cu privirea pe Lucien. El, cel puțin, părea realmente încântat să o vadă.

– A, iat-o! Lucien îi făcu un semn cu mâna. Anna, vino! Vino să cunoști pe toată lumea!

Se forță să zâmbească plăcut în timp ce era prezentată.

În mod clar, Max se bucura de afecțiunea lui Lady Engsly, a lordului Gideon și a lui Lady Winnefred, căci îl salutară cu zâmbete sincere și tachinându-l în glumă.

Pe ea n-o întâmpinaseră cu la fel de multă căldură. Lord Gideon îi zâmbi cel mai mult, dar o și studie cu cea mai mare atenție. Lady Engsly păru prietenoasă, dar precaută, iar Lady Winnefred îi păru Annei deopotrivă curioasă și stânjenită.

Ei o întrebară despre șederea ei la moșie. Ea îi întrebă despre călătoria lor. Cuvântul „bine" fu rostit de mai multe ori. Era ca și cum ar fi repetat întâlnirea cu Lucien, doar că stânjeneala și incertitudinea erau amplificate. Și nici nu putea să dea vina pe oboseală și să se retragă în camera ei.

Din fericire, Lady Engsly folosi ea această scuză.

– Îmi pare rău, dar eu și Freddie trebuie să ne retragem pentru o clipă. Suntem pline de praf și nu ne simțim prea bine...

– Nu, nu e adevărat. Lady Winnefred ridică din umeri când toată lumea se uită la ea, care era cea mai prăfuită dintre toți. Vreau să zic că mă simt bine, doar că sunt ruptă de foame.

Lucien făcu un semn spre capătul foaierului.

– Doamna Webster a pregătit o gustare în camera de zi.

– Excelent. Lady Winnefred o privi pe Anna cu ochii ei strălucitori de culoarea chihlimbarului și îi zâmbi larg. Vreți să mă însoțiți, domnișoară Rees?

Invitația o luă pe Anna cu totul prin surprindere. Se părea însă că nu doar pe ea. Toată lumea ridică din sprâncene.

Din fericire, ea înțelese că grupul era doar surprins și curios, dar nu dădea nici un semn de dezaprobare. Din nefericire, asta nu-i oferea nici o scuză să refuze invitația.

– Sunt încântată să vă însoțesc, minți ea.

Se străduí să găsească o modalitate acceptabilă și nesuspicioasă de a-l invita și pe Max, dar înainte să găsească vreo soluție, Lord Gideon îi invită pe Max și pe Lucien să-l urmeze în birou.

Înainte ca Anna să-și dea seama ce se întâmplă, Lady Engsly plecase deja în camera ei, o servitoare fusese trimisă la doamna

Culpepper, Lucien le anunțase că se vor reuni în curând în camera de zi, iar ea o însoțea pe Lady Winnefred.

Anna nici nu știa dacă să considere distanța atât de mică pe care trebuiau s-o parcurgă ca pe o binecuvântare sau nu. Pe de o parte, nu erau nevoite să facă conversație pe drum. Pe de altă parte, nu avu timp să se gândească la un subiect de conversație până să ajungă acolo, așa că, odată intrate în încăpere, fu nevoită să se ducă direct spre bufetul plin de preparate din carne și brânză.

Pe de altă parte, Lady Winnefred părea să aibă alt plan.

De îndată ce păși pe ușă, se aplecă în afară, se uită în ambele direcții, apoi intră înapoi și își dădu o șuviță de păr auriu din ochi.

– I-am promis lui Lilly că o să mă port frumos, dar, sincer, toate astea sunt ridicole. Eu nu înțeleg cum ajung nobilii să se cunoască unul pe altul, dat fiind că neagă ceea este evident. Și după ce termină acest mic discurs, își puse mâinile în șold ca bărbații și întrebă: Chiar ești sora lui Gideon?

Anna lăsă farfuria din mână cu grijă și se întoarse spre cumnata ei.

– Da, sunt.

Winnefred încuviință din cap.

– Gideon a insistat că omul lui Lucien e de încredere, dar câteodată e nevoie să te asiguri. Sper că înțelegi.

Ceea ce Anna înțelese era că tocmai fusese crezută pe cuvânt.

– Păi... Da, înțeleg perfect.

Doar că nu se așteptase la asta.

– Excelent. Acum... Lady Winnefred își scoase din nou capul pe ușă înainte să se alăture Annei. Cum e să crești în casa Anover?

– Poftim?

– Cum e să crești printre femei desfrânate și bărbați imorali? Luă o farfurie și începu să o umple. Nu-i așa că-i teribil de incitant?

– Ăăă... Nu, nu tocmai, răspunse Anna automat, apoi își dori să n-o fi făcut. Nimic din tonul lui Lady Winnefred sau din comportarea ei nu părea să indice că o condamna în vreun fel. Mai degrabă, părea că o invită pe Anna să-i povestească o întâmplare sau două.

Iar acum, părea ușor dezamăgită.

Anna blestemă în gând. Să vorbească despre viața ei în casa Anover nu era ceva de dorit, dar fusese o prostie să respingă o invitație prietenoasă. Căută o modalitate de a-i satisface curiozitatea lui

Lady Winnefred fără s-o dezguste în același timp, dar nu reuși să spună nimic cu adevărat substanțial în afară de:

– Uneori casa era mult prea zgomotoasă.

Din fericire, Lady Winnefred păru mulțumită de acest răspuns. Încuviință din cap.

– Mie întotdeauna mi se pare că e prea mult zgomot la Londra. Prefer mai mult liniștea de la țară.

Auzind aceste cuvinte, Annei îi tresări inima. Aveau totuși ceva în comun.

– Și eu la fel, răspunse ea și luă din nou farfuria în mână. Sunt aici de puțin timp, dar am știut dintotdeauna că îmi va plăcea mai mult la țară decât la oraș.

– Și eu am știut că nu-mi va plăcea la Londra, chiar de dinainte s-o vizitez.

Anna încercă să-și amintească vreo poveste legată de Winnefred, dar nu reuși să spună decât:

– Sunteți din Scoția, nu-i așa?

– Într-un fel, spuse Lady Winnefred. Sunt născută în Anglia. Când tatăl meu a murit, am ajuns în tutela răposatului marchiz de Engsly. Lilly era verișoara celei de-a doua soții a lui și avea și ea nevoie de ajutor. Am fost duse în Scoția și lăsate acolo.

Pe Anna o surprinse această ultimă afirmație și felul degajat în care fusese rostită. Își imagină o trăsură oprindu-se la granița Angliei și abandonând acolo două tinere.

– Ați fost lăsate acolo?

– La casa Murdoch, ferma mea, clarifică Lady Winnefred, alegându-și cu atenție o bucată de carne de vită la cuptor.

Anna nu era sigură dacă asta schimba cu ceva situația.

– Singure?

– Foarte singure. Deși cred că Lilly, fiind responsabilă pentru amândouă, s-a simțit mai singură decât mine.

– Câți ani aveați?

– Eu aveam treisprezece ani. Lilly era cu câțiva ani mai mare. Zâmbi ca un drăcușor. Nu-i place când îi menționez vârsta.

– Doamne, erați niște copile!

– După anumite standarde, da. Lady Winnefred se întoarse și luă o felie groasă de pâine.

Anna rămase perplexă când își dădu seama că avea ceva în comun cu Lady Winnefred și cu Lady Engsly. Și ele știau cum era să fii izolată de restul lumii.

– Trebuie să fi fost... „îngrozitor", continuă ea în gând. La treisprezece ani, toată lumea ar trebuie să te considere un copil. O situație dificilă.

– Da, uneori foarte dificilă. Dar n-aș schimba casa Murdoch cu nimic de pe lumea asta. E locul unde mă simt acasă.

Anna n-avea ce să răspundă. Nu i se păru potrivit să-i spună că dăduse casa Anover pe promisiunea de a primi o mie de lire și un câine prietenos.

Lady Winnefred făcu un gest către farfuria pe care o ținea în mână.

– Nu ți-e foame?

– Poftim? A, ba da.

În loc să se așeze la masă, Lady Winnefred se sprijini de bufet și așteptă ca Anna să-și umple farfuria.

– Mai povestește-mi despre casa Anover! E adevărat că femeile merg prin casă toată ziua cu bustul gol?

Anna aproape că își scăpă furculița din mână.

– De unde ați auzit asta?

– De la Lilly, iar ea știe totul.

– În acest caz, se înșală. Anna văzu expresia ei dezamăgită și riscă. Deși poate că nu se înșală în întregime. Există niște femei care la anumite petreceri nu se rușinează să-și etaleze nurii. Dar nu se întâmplă tot timpul și nu cu toate femeile.

– Înțeleg. Iar dumnevoastră ați...?

– Nu.

Lady Winnefred își lăsă capul în jos, gânditoare.

– Nu-mi imaginez cum e să fii atât de îndrăzneață. Să știi că eu nu fac pe mironosița de obicei, dar să defilezi fără haine... Își înclină capul, dându-i Annei impresia că se imaginează goală la masa de dimineață. Nu... Nu cred că aș putea să fac asta. Dar mi-ar plăcea să văd așa ceva. Probabil e o priveliște ridicolă.

Anna abia dacă zărise așa ceva de câteva ori. Chiar era o priveliște ridicolă.

– Nu e o experiență pe care ai vrea să o repeți.

Lady Winnefred încuviință din cap și aruncă o privire spre ușă.

– Doamne, dacă află Lilly despre conversația asta, o să-mi facă capul calendar, dar trebuie să întreb... Bărbații fac și ei la fel?

Annei nu-i venea să creadă că are această conversație cu o doamnă.

– Nu prea des, dar se mai întâmplă.

– Ați văzut dumneavoastră?

Odată văzuse pe fereastră spatele gol al unui bărbat care o zbughea prin grădina mamei sale în căutarea a nu se știe ce. Dar înainte să-i poată spune povestea lui Lady Winnefred fură întrerupte de o voce din prag.

– Ce să vadă? întrebă Lord Gideon, privindu-le pe amândouă. Lady Winnefred îi zâmbi fără să răspundă, iar Anna își îndreptă atenția spre platoul cu brânză. Oare vreau să știu despre ce discutați?

– Nu, răspunseră femeile la unison.

Anna ridică privirea la timp ca să-l vadă pe Lord Gideon ridicând ușor din umeri.

– Mă gândeam eu. Aveți grijă să nu afle Lilly! Se uită la Anna și-i făcu cu ochiul. Lui Lilly îi place să țină predici.

Lady Winnefred îi zâmbi pe furiș îndreptându-se spre masă, iar Anna simți că era pe punctul de a izbucni în râs. Împărtășeau un secret, își dădu ea seama, minunându-se. Un secret absurd, inocent, chiar neînsemnat, dar un secret.

Poate că nu era atât de nepricepută să discute cu doamnele până la urmă. Și pe măsură ce trecea timpul, se întrebă dacă nu cumva era posibil să se înțeleagă destul de bine cu familia Haverston.

După ce-și umplu farfuria, Lord Gideon se alătură conversației care avea acum drept subiect deliciile vieții la țară. Lady Winnefred preamări beneficiile vieții la țară, iar Gideon o tachină, preamărind beneficiile unei vieți cu o soție fericită, chiar dacă asta însemna timp pierdut când voiai să-ți faci provizii sau să te vezi cu oamenii.

Câteva minute mai târziu, Lucien și Lady Engsly se alăturară conversației, Lady Engsly apărând viața la oraș, iar Lucien abținându-se să-și spună cuvântul, pretextând că nu poate alege între plăcerea de a fi de acord cu soția lui și plăcerea de a-l contrazice pe fratele său.

Când sosi doamna Culpepper, se făcură din nou prezentările și, spre încântarea Annei, conversația fu reluată, iar Gideon o întrebă dacă preferă viața la țară sau viața la oraș.

Și astfel o incluseră pe doamna Culpepper în discuția lor, iar ea se simți ca peștele în apă. Sau ca diplomatul când face compromisuri. Doamna Culpepper fu de acord cu Lord Gideon că ceea ce contează cu adevărat este compania, și nu locul unde te afli.

Când sosi Max, discuția deveni aprinsă.

Dar Anna nu se mai bucură atât de mult de ea.

Max fu foarte vehement spunând că n-ar putea trăi altundeva decât la oraș. Puteai să mergi în vizită la țară, dar viața adevărată era la Londra.

Bineînțeles că această poziție n-o surprindea pe Anna. Fusese clar în ceea ce privește acest subiect și înainte. Dar era descurajator să vadă că avea o viziune despre lume atât de incompatibilă cu a ei.

Când el se retrase în cele din urmă, Anna descoperi cu inima grea că nu era în stare sau pur și simplu nu voia să-l privească.

Abia când doamna Culpepper se aplecă spre ea și-i șopti: „Privirea înainte, draga mea!" își dădu seama că se holba la farfurie. Anna îi zâmbi, pe jumătate mulțumindu-i, pe jumătate cerându-și scuze.

Nu era momentul să fie posacă. Nu avea de gând să-și strice ziua și nici relația cu familia Haverston din cauza unei divergențe de opinie cu Max. Râsetele și tachinările la care fusese martoră în foaier reveniră. Nu contribuia prea mult la discuție, dar nici nu-i împiedica să se bucure de ea, și asta era o mare realizare.

Anna nu era pregătită să spună că fusese primită în sânul familiei Haverston. Dar nici nu fusese respinsă. Și acesta era un început promițător.

Capitolul 17

Anna nu putea să-și aducă aminte de când nu-și mai dorise atât de mult să ațipească.

Era de-a dreptul incredibil cum putuse să se plimbe pe câmp și prin pădure ore întregi fără să obosească, dar o singură oră petrecută cu gălăgiosul clan Haverston o făcuse să nu mai vadă bine.

Epuizată, dar încântată, Anna o luă pe doamna Culpepper de braț și plecară spre camerele lor.

– Ce zi a fost!

– Într-adevăr, spuse doamna Culpepper și o bătu ușor pe mână. Cum ți se pare familia ta?

– De-abia i-am cunoscut, dar par oameni cumsecade. Tu ce crezi?

– Cred că sunt oameni de onoare.

Anna se dădu în spate ca să-i vadă mai bine fața.

– E o opinie cam tranșantă pentru o întâlnire așa scurtă.

– Nu uita că le cunoșteam reputația fraților tăi înainte de a-i întâlni.

– Și îți pasă de reputația lor? întrebă Anna, știind foarte bine că răspunsul va fi negativ.

Doamna Culpepper se opri pe hol, între cele două camere ale lor.

– În acest caz, în ceea ce privește familia ta, da. Reputația lor de oameni onorabili a fost și este foarte importantă pentru mine.

Anna nu prea știu ce să răspundă. Nu se potrivea deloc cu ce știa despre prietena ei. Potrivit doamnei Culpepper reputația unui om era rareori reprezentativă pentru caracterul său.

– De ce ai face o excepție în privința lor?

– Pentru că totul în privința lor are puterea de a te afecta pe tine. Doamna Culpepper făcu un pas spre ușă. Aș vrea să vorbesc ceva cu tine înăuntru.

Anna era cât pe-aci să facă un pas în spate.

– Pari foarte serioasă.

– Vreau să discutăm ceva serios. Hai înăuntru, draga mea!

– Bine.

Numai că nu era deloc bine. Petrecuseră o după-amiază minunată împreună. De unde nevoia unei discuții serioase?

Doamna Culpepper nu pierdu timpul și răspunse imediat acestei întrebări. Intrând în cameră, se așeză în mijlocul camerei, se întoarse și anunță:

– A venit timpul să ies la pensie.

Anna intră în cameră și închise ușa în spatele ei.

– Dar ai ieșit deja la pensie, spuse ea încet. Ai făcut asta când am plecat din casa Anover.

– Lasă-mă să reformulez. E timpul să plec.

– De la conacul Caldwell? Anna clătină din cap, mai mult confuză decât supărată. Dar nu mi-am primit încă mia de lire. Nu pot să plec.

– Nu. Tu nu ar trebui să pleci de la Caldwell, dar asta este o altă discuție. O privi pe Anna în ochi. Eu sunt cea care pleacă, draga mea. Plec la sora mea. Și-a dorit să stăm împreună de acum trei ani, de când a murit soțul ei și a rămas singură; nu mai este atât de puternică precum era odată.

– O! Anna traversă camera și-și luă prietena de mână. O, doamnă Culpepper, îmi pare rău. E bolnavă? De ce nu mi-ai...?

– Nu e bolnavă. Dar avem și noi o vârstă, draga mea.

– O vârstă? Enervată, Anna îi dădu drumul la mână. Ești la vârsta ideală la care poți să te aștepți să trăiești mult și bine.

– Așa voi și face, spuse doamna Culpepper calmă. Împreună cu sora mea. Am făcut-o să mă aștepte destul.

„Trei ani", se gândi Anna. „Și-a amânat destul planurile."

– De ce nu mi-ai spus nimic înainte?

– Nu te-aș fi lăsat niciodată singură în casa Anover și nici nu am vrut să mă cert cu tine pe această temă.

– Dar eu nu m-aș fi...

– Și nici acum nu vreau să mă cert cu tine, spuse doamna Culpepper. Am așteptat să se întoarcă restul familiei ca să pot evalua tot clanul Haverston. După-amiaza asta m-a convins că vei fi în siguranță aici, la Caldwell.

Anna își mușcă limba ca să nu o contrazică și ca să rămână calmă. Problema nu era de ce doamna Culpepper nu spusese nimic până atunci. Problema era că doamna Culpepper era hotărâtă să plece. Era cât pe ce să-i promită că nu va fi nevoită să plece singură. Cu siguranță, Lucien putea fi convins să-i dea mia de lire.

Dar Anna nu putea să-i facă o asemenea promisiune. Nu putea să părăsească moșia Caldwell. Nu încă.

În schimb, se surprinse făcându-i o confesiune copilărească și jenantă:

– Dar am încă nevoie de tine.

Trăsăturile doamnei Culpepper se îndulciră.

– Trebuia să se întâmple și asta la un moment dat, draga mea. Ești prea matură pentru o guvernantă și nu mai ai nevoie ca o persoană plătită să-ți țină companie. Ai o familie acum.

Anna vru să-i spună doamnei Culpepper că-i fusese mai mult decât o guvernantă și o însoțitoare. Îi fusese mai mult decât o prietenă. Fusese familia ei. Dar nu reuși să rostească aceste cuvinte. Doamna

Culpepper era plină de compasiune, inteligentă, înțeleaptă, dar nu se simțea bine când i se ofereau dovezi de afecțiune.

Ar fi fost neiertat de egoist din partea ei să încerce s-o convingă să rămână. Mai mult decât atât, dacă ar fi insistat nu ar fi rezolvat nimic și le-ar fi făcut pe amândouă să fie mult mai nefericite.

Anna tuși și descoperi că îi era greu să înghită din cauza nodului din gât.

– Când pleci?

Poate că se va întâmpla ceva care s-o facă să se răzgândească. Poate că sora ei se va recăsători sau se va muta mai aproape de Londra sau...

– Mâine în zori.

– Mâine?! Nu era nici o șansă ca sora ei să se logodească până mâine. Dar... e în curând. Prea curând. Nu era pregătită.

– N-am vrut să avem parte de o despărțire prelungită.

Anna dădu să spună ceva, apoi tăcu. Nu știa ce să spună și nici ce să facă.

„Nu vreau să ne despărțim. Nu vreau să pleci."

– Am nevoie... O să mă duc să mă plimb, anunță ea și o luă spre ușă. Trebuia să iasă din cameră. Vorbim mai târziu.

Dacă doamna Culpepper răspunse ceva, Anna nu auzi și nici nu văzu nimic. Cât ai clipi din ochi, ieși pe ușă și străbătu holul. Nu avea nevoie decât de câteva minute. Câteva minute în care să-și limpezească mintea și să se calmeze. Sau și mai bine, câteva minute cu Max. Dacă nu putea să discute problema cu doamna Culpepper, atunci ar putea să o discute cu Max. O discuție cu Max ar fi putut să o ajute.

Doar că Max nu era disponibil.

Lord Dane, o informă o servitoare, plecase la Menning și urma să se întoarcă a doua zi dimineață. Anna știa că Menning era un oraș la cinci kilometri depărtare, la jumătatea drumului dintre Caldwell și conacul McMullin. Din nefericire, servitoarea nu știa de ce Excelența Sa găsise de cuviință să plece în grabă într-un alt oraș.

Menning nu era mult mai mare decât Codridgeton. Nu avea niște atracții pe care nu puteai să le găsești la Codridgeton.

Asta dacă nu cumva căuta pe cineva anume.

Anna nu voia să se gândească la asta, la atracția lui Max față de viața demimondenă și la atracția demimondenilor către exces, orice fel de exces.

Dar acum că se gândea la asta, fu obligată să recunoască faptul că fusese naivă să presupună că Max nu avea o amantă. Poate că avea chiar mai multe. N-avea de unde să știe dacă nu cumva avea o armată întreagă de amante, împrăștiate prin satele și prin cartierele Londrei. Până la urmă, doar nu era să fie moderat cu excesele sale?

Își dădu seama că era posibil să aibă și copii. Poate că avea o duzină. Putea să...

Anna se opri pe holul din fața bibliotecii și respiră adânc ca să se calmeze.

Se înfuriase degeaba. Sau destul de probabil degeaba. Oricum, era nechibzuit și nedrept să creadă că avea motive să fie furioasă. Poate că Max fusese chemat de un prieten în suferință. De ce să se gândească la ce era mai rău?

De ce să i se pară că avea vreun drept să-i pese? Nu-și făcuseră nici o promisiune unul altuia.

Anna alungă acest gând.

– Fiecare problemă pe rând.

Și în momentul acela, problema era plecarea iminentă a doamnei Culpepper de la conacul Caldwell.

Și în momentul acela, Anna nu putu decât să petreacă următoarea oră în bibliotecă, simțindu-se foarte singură. Apoi, când simți că poate să-și păstreze stăpânirea de sine, se întoarse în camera doamnei Culpepper ca s-o ajute să-și facă bagajele.

Capitolul 18

Ziua următoare veni mult prea repede și, odată cu ea, o vreme mizerabilă. O burniță sâcâitoare începuse din timpul nopții și continuă până dimineață, când se transformă într-o ploaie torențială.

Anna ascultase răpăitul ploii în fereastra din salon în timp ce doamna Culpepper își luase rămas-bun de la familia Haverston, iar acum stătea sub portic și urmărea cum ploaia îl făcea leoarcă pe lacheul care încărca bagajele doamnei Culpepper în trăsură.

Alături de ea, doamna Culpepper supraveghea întregul proces.

– Servitorii mamei tale ar putea învăța ceva de la acești oameni. Sunt foarte eficienți.

Anna scoase un sunet neconvingător care fu sau nu auzit peste zgomotul ploii.

Doamna Culpepper o bătu pe umăr în semn de susținere.

– Hai, dragă, nu fi supărată! Eu și cu tine suntem la începutul unor noi aventuri. Când ne vom întâlni data viitoare, vom avea multe povești să ne împărtășim.

Anna încuviință din cap, dar nu spuse nimic. Voia să fie perfect calmă pentru doamna Culpepper, ea însăși un exemplu de stăpânire de sine. Ar fi făcut lucrurile mai simple pentru amândouă și, cel mai important, ar fi făcut-o pe doamna Culpepper să fie mândră de ea. Dar abia dacă putea să respire din cauza afurisitului de nod din gât. Sperase că această senzație va dispărea în timpul nopții, dar nu făcu decât să se intensifice.

– Așa, continuă doamna Culpepper, dacă ai nevoie de ajutor pentru orice...

– Da, știu. Anna tuși și fixă cu privirea aleea din față. Și dacă tu ai nevoie de mine...

– Da, bineînțeles. Doamna Culpepper își curăță mânecile rochiei. Și trebuie să-mi promiți că-mi vei scrie în mod constant și că, atunci când nu o vei face, voi ști de ce.

– Promit, dacă promiți și tu că vei avea grijă pe drum. Să te oprești la primul semn de boală și să te odihnești!

– Așa voi face. Iar tu să vii să mă vizitezi de îndată ce poți.

Faptul că i se adusese aminte că nu era vorba de o despărțire definitivă o înveseli puțin pe Anna.

– Mi-ar plăcea foarte mult.

– Nu contează dacă ți-ar plăcea sau nu, rosti doamna Culpepper. Trebuie să vii să mă vizitezi.

– Promit!

– Bine. O mai atinse o dată pe braț. La revedere, draga mea.

– La revedere.

Apoi o văzu pe doamna Culpepper coborând treptele și ieșind în ploaie.

Simțea că nu era bine ceva, chiar deloc bine. Nu era deloc ceea ce își imaginase Anna că se va întâmpla atunci când părăsise casa Anover. Nu era ceva ce-și imaginase că se va întâmpla vreodată. Chiar era ceva în neregulă, își dădu ea seama când doamna Culpepper se sui în trăsură și lacheul închise ușa după ea.

Doamna Culpepper merita mult mai mult decât atât.

– Oprește-te! Așteptă! Anna ridică o mână în aer, o zbughi către trăsură și deschise larg ușa.

Doamna Culpepper icni, iar vântul umed pătrunse înăuntru.

– Dumnezeule, copilă, ce faci?

– Vreau să știi ceva. Anna apucă strâns ușa de la trăsură. Ai fost... ești... Trase repede aer în piept și o privi pe doamna Culpepper în ochi. Ești într-o mai mare măsură mama mea decât ar putea spera vreodată *Madame* să fie. Te iubesc foarte mult.

Doamna Culpepper clipi de două ori și făcu ceva inimaginabil. Se foi pe scaun.

– Și eu te iubesc, draga mea. Ești fiica inimii mele. Se întinse și o mângâie cu blândețe pe braț, apoi își trase nasul și-și retrase mâna, semnalând sfârșitul momentului sentimental. Acum, hai, fugi ca să nu ne omori pe amândouă! Nu se poate să alergi așa prin ploaie ca un copil. Serios. Aș vrea să cred că am crescut o femeie cu mai multă minte.

Anna rânji la doamna Culpepper și la lecția ei improvizată, scoase capul din trăsură și-i făcu semn vizitiului să o ia din loc. Dacă doamna Culpepper ar fi fost o altfel de femeie, Anna s-ar fi întors sub portic în grabă, ca un ultim gest de respect.

Dar doamna Culpepper nu fusese o guvernantă tipică într-o gospodărie obișnuită. Doamna Culpepper o învățase pe Anna să stea dreaptă fără să clipească atunci când musafirii mamei sale o priveau disprețuitor și șușoteau.

O învățase pe Anna cum să aibă parte de educație în lipsa resurselor potrivite și chiar fără permisiune. Îi arătase cum să afle secretele filiației sale, în ciuda minciunilor mamei ei și a ușilor închise, și cum să scape dintr-o lume ce semăna cu o închisoare elegantă.

În esență, doamna Culpepper o învățase ce înseamnă nesubordonarea.

Așa că Anna rămase neclintită pe alee, lăsând ploaia s-o ude până la os. Stăpânindu-și emoția, își ridică bărbia, își îndreptă spatele și privi înainte și, spre marea ei încântare, ultimul lucru pe care îl auzi, înainte ca distanța și ploaia să înăbușe orice zgomot, fu hohotul scurt de râs al doamnei Culpepper.

„Asta este despărțirea pe care o merită", se gândi ea.

Din păcate, starea de bună dispoziție nu dură decât până intră în casă și se schimbă. Când ajunse în bibliotecă, unde se duse să uite de cele întâmplate, simți din nou nodul din gât.

Și îl simți din ce în ce mai tare când, un sfert de oră mai târziu, Max dădu buzna în bibliotecă, cu haina udă de ploaie și cu pălăria în mână.

– Aici erai, spuse el. Te căutam.

N-avea cum să o fi căutat mult. Arăta ca și cum tocmai intrase în casă. Anna se întoarse cu spatele la raftul de cărți pe care-l privise fără prea mult interes.

– A plecat doamna Culpepper, îi spuse, pentru că nu avea chef de flecăreală prietenoasă.

– Da, tocmai am aflat. Își aruncă pălăria pe masă și începu să se dezbrace de haină. Îmi pare rău că nu am fost aici. Am avut treabă la Menning.

– A meritat să călătorești prin ploaie pentru asta? întrebă și imediat își duse mâna la gură îngrozită. Acuzația îi ieșise pe gură înainte să știe ce spune. Îmi pare rău. Nu știu de ce am spus asta. Nu am nici un drept. Îmi cer...

– E în regulă. Îți accept scuzele. Își așeză haina lângă pălărie și își scoase mănușile. Am cumpărat un cal pentru nepoata mea, una din fiicele lui Reginald. O iapă micuță și frumoasă pe nume Iris. Am vrut să o cumpăr de ceva vreme. Am întârziat pentru că doamna Hudson este o văduvă bătrână și plăcută care nu prea are parte de companie.

– Înțeleg. Ei bine, nu vizitase un prieten în suferință, dar tot se simțea prost. Îmi cer sincer iertare. Nu ar fi trebuit să mă grăbesc să te judec și nici să presupun că...

El tăcu un moment, studiind-o.

– Nu am o amantă.

– Aha. Bine. Ce putea să spună? „Foarte bine? Ai face bine să nu ai?"

– Nu mă crezi, spuse el în șoaptă, iar ea observă primele semne ale frustrării din vocea lui.

– Poftim? Ba da, te cred. Emoționată, făcu un pas în față. Bineînțeles că te cred. Doar că... doar că nu știam ce să răspund.

El își mijii puțin ochii, apoi toate semnele iritării dispărură de pe chipul său. Scoase un mic oftat.

– Ești o femeie greu de citit, Anna Rees.

– Nu asta e intenția mea. Nu cu tine. Dar lecțiile pe care le primise de la doamna Culpepper erau greu de ignorat și de aceea spuse fără să se gândească: Mi-a zis că vom avea parte de alte aventuri.

Spre cinstea lui, Max abia dacă clipi la schimbarea bruscă a subiectului, apoi ocoli un șezlong și niște scaune ca să stea lângă ea.

– Doamna Culpepper? Nu mi-a părut o persoană aventuroasă.

– Nici nu e. Asta îmi spunea când eram mai tânără și eram frustrată că nu puteam să părăsesc casa Anover. Se uită la raftul de jos al bibliotecii și murmură: „Fiecare zi poate fi incitantă și îți poate aduce împlinire. Chiar dacă sursa acestei împliniri nu sunt decât visurile despre niște aventuri viitoare".

– Cum ar fi să ai căsuța ta?

Temându-se că o ia peste picior, îl privi cu atenție, dar pe chipul lui nu văzu decât interes și nici o urmă de umor.

– Da, spuse ea șoptit, lăsând din nou ochii în jos. Nodul din gât se mări. Dar nu mi-a trecut prin cap să-mi imaginez căsuța fără ea.

Max întinse mâna și-i atinse bărbia cu degetul.

– Uită-te puțin la mine, draga mea! Își lăsă colțurile gurii în jos. Văd că ești foarte supărată.

– N-am mai... Am fost întotdeauna împreună. De când eram mică, ea a fost... Încercă să înghită, dar nu reuși. Nu prea știu ce să fac fără ea.

– Dar n-ai pierdut-o, Anna.

Se simțea ca și cum ar fi pierdut-o. Nu fusese despărțită de doamna Culpepper mai mult de o noapte sau două. Și acum aveau să stea departe una de alta nu se știe cât. Putea să dureze săptămâni, luni. Singurul element constant și pozitiv din viața ei fusese înlocuit de incertitudine.

Simți cum i se prelinge o lacrimă pribeagă pe obraz. Apoi o alta.

– Anna.

Clătină din cap, i se încețoșă privirea și se dădu un pas în spate. Ce situație umilitoare!

– Aș vrea să fiu singură, spuse ea printre lacrimi. Dacă nu te superi.

– Ba mă supăr. O prinse cu blândețe și o trase mai aproape. Ea îi simți respirația caldă în ureche. Nu vreau să rămâi singură.

Era clar că nici ea nu voia să rămână singură. Se lăsă îmbrățișată, îl strânse de revere și își sprijini fruntea pe materialul rece al hainei.

Pentru câteva minute, își plânse în tăcere durerea la pieptul lui, în timp ce el o ținea în brațe și-i șoptea nimicuri liniștitoare în ureche.

– Gata, îi șopti Max la ureche când se mai liniști. Acum te simți mai bine?

Nu se simțea deloc mai bine. O durea capul, o usturau ochii, nu putea să respire pe nas și probabil nu arăta mai bine decât se simțea.

Dar ea nu voia ca el să creadă că eforturile i-au fost în zadar sau că nu i le aprecia, așa că se desprinse puțin de el, ca să-i arate că se putea ține pe picioare, și încuviință din cap.

– Mincinoaso! o acuză el în glumă. Ținând-o în continuare de talie, o conduse spre divan. Hai, stai jos cu mine!

Max se așeză lângă ea, scoase o batistă și i-o dădu fără să spună nimic.

Anna se șterse pe față cu mâinile tremurânde.

– Îmi pare teribil de rău...

– Nu-ți cere scuze, o întrerupse el. O mângâie pe spate. N-ai de ce. Își luă batista înapoi și cu un colț o șterse ușor pe obraz. Am o soră mai mică. Știai asta?

Ea își trase nasul și clătină din cap.

– Nu eram sigur dacă ți-a spus Engsly. Beatrice Dane. Ți-ar plăcea de ea.

– Semănăm? întrebă ea.

– Deloc, o asigură el și zâmbi. Doar că e deosebit de simpatică. Este energică, fermecătoare, isteață foc... Sau poate că vă asemănați în anumite privințe. Tatăl meu a măritat-o cu un baron de 68 de ani imediat după ce a împlinit 17 ani.

Anna făcu o grimasă, dar nu spuse nimic. Asemenea aranjamente i se păreau foarte nedrepte, dar nu era sigură dacă și Max credea același lucru. Nu era dispusă să discute acest subiect în momentul respectiv, nu voia decât ca el să continue să vorbească.

– M-am opus, continuă Max. Dar când a devenit evident că tatăl meu nu va tolera nici un alt punct de vedere, am lăsat-o baltă. Pentru că asta se aștepta de la mine. Max lăsă deoparte batista. Doi ani mai târziu, a venit la mine acasă cu fiica ei nou-născută în brațe și cu o mulțime de vânătăi pe față.

– O, Doamne! Anna simți cum i se întoarce stomacul pe dos.

– Se aștepta de la ea să nască un moștenitor.

Anna nu știu ce să răspundă la asta. Era îngrozitor și dezgustător, dar în opinia doamnei Culpepper, era ceva ce se întâmpla la fel de des precum căsătoriile aranjate în care cooperarea miresei era discutabilă.

– Îmi pare rău.

– Nu la fel de rău cum îmi pare mie, pentru că nu am făcut nimic să împiedic acest lucru.

– Dar ai ajutat-o când a venit la tine cu nepoata ta, ghici Anna.

– Da, am ajutat-o, spuse el în șoaptă. Nu aveam multe opțiuni. Divorțul ieșea din discuție, fiindcă asta ar fi însemnat ca nepoata mea să rămână cu baronul. Din nou, i-am cerut ajutorul tatălui meu. Din nou, mi s-a spus să nu intervin.

– Dar tu ai făcut ce-ai vrut.

Max rânji.

– Nu tocmai, ce voiam eu era să-l sfârtec pe soțul lui Beatrice cu o sabie boantă și să-i agăț cadavrul putrezit de un copac.

– Înțeleg.

– Beatrice nici n-a vrut să audă. Avusese parte de destulă violență. Așa că am ascuns-o. Am ascuns-o undeva unde nemernicul nu o poate găsi. Deși încearcă.

– Ești sigur?

– Are un nou nume și o viață nouă. O notă nostalgică i se strecură în voce. Iar lumea este destul de încăpătoare.

Lumea? Anna crezuse că fugise în Scoția sau în Irlanda, sau poate pe continent. Nu luase în considerare lumea întreagă.

– N-ai mai putut s-o vezi, nu-i așa?

– N-am mai văzut-o de mulți ani. Max se uită la batista pe care o ținea încă în mână. Nu ar fi o călătorie ușoară și nici nu pot să risc să o dau de gol.

– Îmi pare rău, spuse ea încet, dorindu-și să-i poată oferi mai mult. Presupun că îți este foarte greu.

– E întotdeauna greu să te desparți de o persoană iubită.

Anna încuviință, gândindu-se că era totuși de folos să ai pe cineva care să te asculte și care să înțeleagă.

– Îți mulțumesc că mi-ai povestit despre sora ta.

– Bineînțeles. Se lăsă pe colțul divanului. Adevărul este că îmi face plăcere să vorbesc despre ea.

– Nu te întristează? Pe ea o întrista să se gândească la doamna Culpepper, iar aceasta din urmă nu era la fel de departe ca sora lui Max.

– Mă întristează motivul pentru care s-au întâmplat toate astea. Dar apoi îmi amintesc că soțul ei este un bărbat foarte bătrân devorat de ură. Nu cred că mai are mult de trăit.

Și când va muri, Beatrice va fi liberă să se întoarcă acasă. Anna nu era genul de persoană care să dorească moartea cuiva, dar se gândi că putea face o excepție de dragul lui Max și al lui Beatrice.

– De aceea ți se spunea Dezamăgirea casei McMullin?

– Așa a început. Gândindu-mă mai bine, mi-am dat seama că nu am nici un motiv întemeiat să încerc să le fac pe plac tatălui meu și tagmei lui. N-am reușit niciodată și nici eforturile mele nu au dus la nimic bun. Mi se pare că e mai bine să-ți faci ție pe plac decât să te îngrijorezi că îi vei dezamăgi pe alții.

– Iar ție îți face plăcere să-ți petreci nopțile cu demimondenii.

– Da, așa este.

Deși știa acest lucru despre el, ura să-l audă spunându-l, ceea ce explica probabil de ce vocea îi deveni ascuțită.

– Și să-ți petreci zilele odihnindu-te după excese?

– Nu chiar toate zilele, răspunse Max calm. Cu siguranță, îmi petrec mai puține zile astfel decât atunci când ne-am cunoscut. Atunci voiam să demonstrez ceva și voiam să recuperez oportunitățile ratate odinioară. Dar îmi place în continuare viața lipsită de griji din Londra. Își înclină capul spre ea. Te așteptai să-mi fie rușine de asta?

Ea clătină din cap. Nu se gândise niciodată la lumea mamei ei ca la o lume lipsită de griji.

– Presupun că fiecare om are altă viziune despre acea lume, în funcție de cum a ajuns acolo și dacă poate sau nu să o părăsească.

– Nu înțeleg.

Nu știa dacă va putea să-l facă să înțeleagă, dar putea măcar să încerce.

– Ești ca un client bogat la o tavernă dărăpănată. Ești acolo numai pentru că așa îți dorești și poți pleca oricând. Nu toată lumea poate face asta.

– Tu nu poți face asta.

– Nu, eu nu pot face asta, deși nu mă gândeam neapărat la mine. Tu chiar crezi că fiecare porumbel căzut sau orice văduvă veselă din

lumea demimondenă a părăsit lumea respectabilă din proprie inițiativă? Că fiecare femeie de la petrecerile mamei mele își dorește să fie acolo? Unele au fost obligate să aibă o astfel de viață, nu au avut alte opțiuni decât să-și găsească un protector sau să ajungă la azilul săracilor. Nu își trăiesc viața așa cum își doresc și nici nu încearcă să dea o lecție nobilimii. Nu le mai fac pe plac tatălui tău și tagmei lor, în schimb încearcă să le facă pe plac oamenilor ca tine.

Își dădu seama imediat că mersese prea departe. Max se ridică de pe divan, cu fața încruntată.

– Eu nu aș forța niciodată o femeie să-mi acorde favorurile și nici n-aș sta nepăsător în timp ce altcineva...

– Bineînțeles că nu. N-am vrut să spun asta. Știi că nu asta am vrut să spun.

– Nu sunt sigur de asta, izbucni Max. Doamne, ai crede că sunt un desfrânat, un șacal fără inimă care atacă pe cei răniți și slabi.

– Nu asta a fost intenția mea. Dar acum, dacă se gândea mai bine, chiar lăsase impresia că în opinia ei toți bărbații din lumea demimondenă erau fie niște prădători de femei virtuoase, fie niște saprofagi ai femeilor căzute, iar toate femeile sunt niște victime neajutorate și prizoniere. Nu voiam să spun că toate demimondenele sunt private de libertate. Încercă să găsească o modalitate de a repara gafa, de a putea comunica din nou cu el. Sunt sigură că există multe femei care se bucură de pozițiile lor din lumea demimondenă. Femei precum mama mea. Ridică din umeri, găsi o bucată de ață desprinsă din perna divanului și trase de ea. Nu voiam decât ca tu să privești lucrurile dincolo de aparențe.

– Vrei să-mi spui ce ar trebui să văd în propria mea lume și cum ar trebui să interpretez ceea ce văd?

Ea îl privi în ochi.

– Nu voiam să...

– Nu am nevoie de o guvernantă, Anna. Ai înțeles?

Anna nu spuse nimic. Cumva, situația evoluase într-o direcție greșită cât ai clipi din ochi, și ea bănuia că era în mare parte vina ei.

– Da, înțeleg.

Înțelegea că el era furios și își dorea să poată călători câteva minute în trecut și să dea conversației ó altă turnură. Nu voia să se certe cu el, cu atât mai puțin în momentul acela.

Îl privi cum merge țanțoș până la fereastră, cum se uită în grădină, cum își trece mâna peste față, și apoi se uită la bufet, unde se afla o carafă plină cu coniac.

Nesimțindu-se bine stând jos în timp ce Max lua în considerare ideea de a bea alcool de dimineață din cauza a ceva ce spusese ea, Anna se ridică în picioare și-și atinse talia cu un gest liniștitor.

– Aș vrea...

Max o întrerupse cu un gest și se întoarse spre ea.

– Cred că ai atins un punct sensibil.

– A!

Crezuse că urmează să se enerveze și mai mult, nu să se calmeze. Nu se așteptase la o concesie. Dar acum că o primise, voia s-o înhațe și să ceară mai mult.

„Privește! Privește ce-ai făcut. Privește ce e în jurul tău. Cum ar putea petrecerile nebune din Londra să fie mai bune decât ce se întâmplă într-un loc precum Caldwell?"

Dar asta era ceea ce-și dorea ea, nu el.

– Nu am... Nu sunt obișnuită să fiu ascultată de cineva... de cineva ca tine.

– Poftim? Cineva ca mine?

– Cineva care să aibă influență asupra lumii mele, explică ea. Autoritatea doamnei Culpepper în casa Anover a fost întotdeauna limitată. Controlul lui *Madame* este total, dar ea nu m-a ascultat niciodată, așa ca tine. Am fost exagerat de ambițioasă cu argumentul meu și neglijentă în susținerea lui...

Spre surprinderea ei, Max o întrerupse cu un râset scurt.

– Pentru numele lui Dumnezeu, mormăi el. Încerci să te scuzi, Anna?

– Păi... da? spuse ea, nervoasă.

– Atunci cere-ți scuze, draga mea!

– Îmi cer scuze.

– Se acceptă.

Anna își strânse buzele iritată. Era fericită că nu mai era supărat pe ea, dar nu-i convenea ca întreaga discuție să se termine cu scuzele ei. Se mută de pe un picior pe altul o dată, de două ori, de trei ori. Apoi cedă.

– Înțelegi că nu-mi cer scuze pentru ideea pe care voiam să o transmit. Cred că e important... Nu mai râde!

– Nu pot să mă abțin. Ești incredibil de tenace. Nu pot decât să mi te imaginez contraargumentând. Traversă camera și o luă de mână. Și mă bucur să văd că te simți mai bine în pielea ta.

Anna își cenzură următoarea replică. Chiar se simțea mai bine datorită lui. Poate că nu era cel mai potrivit moment să aibă o altă controversă.

– Mă simt mai bine, fu ea de acord. Aruncă o privire pe fereastră și văzu că ploaia se mai liniștise. Cred că ne-ar prinde bine amândurora dacă i-am face o vizită Hermiei.

– Cred că e o idee bună. Îi dădu la o parte o șuviță de păr de pe tâmplă. Cu timpul, lucrurile vor deveni mai ușoare, Anna, o să vezi.

Capitolul 19

Anna fu fericită să descopere că Max avea dreptate. Deși îi era în continuare dor de doamna Culpepper, pe parcursul săptămânii următoare viața ei se desfășură într-un ritm lent și confortabil. Odată cu plecarea doamnei Culpepper și cu sosirea tuturor membrilor familiei Haverston, se stabili o nouă rutină.

Singurul aspect al acestei noi rutine care-i displăcea Annei era că îl vedea pe Max mai rar ca înainte. Se plimba cu ea în fiecare dimineață, dar lipsea adesea de la masă sau avea o scuză pregătită pentru a nu se alătura familiei când mergeau în sat sau stăteau de vorbă după cină.

La început, Anna se temu că îl înfuriase mai mult decât își dăduse ea seama cu discuția despre văduvele vesele și porumbeii căzuți, dar când erau împreună era relaxat și vesel, ceea ce o făcu să creadă că era încântat de prezența ei, doar că nu-i mai căuta compania în mod constant.

Motivele din spatele acestei schimbări nu-i fuseseră clare până când fură cu toții siliți să rămână în casă din cauza unei furtuni îngrozitoare, iar Lady Engsly propuse să joace mima.

În mijlocul jocului, în timp ce Anna încerca să-și dea seama dacă gesturile haotice ale lui Lady Winnefred erau un indiciu sau doar un semn al unei frustrări amuzate – mima de ceva vreme –, simți cum i se ridică părul pe ceafă.

Întorcând capul, îl descoperi pe Max în pragul ușii. Îi zâmbi și, ca de fiecare dată când li se întâlneau privirile, se îmbujoră, și inima începu să-i bată mai repede. Dar, în loc să li se alăture așa cum se aștepta ea, își plimbă privirea peste grupul care râdea, apoi se întoarse la ea pentru o clipă și ieși în tăcere din cameră.

Atunci fu momentul în care Anna înțelese că el îi oferea timpul și spațiul necesare ca să-și cunoască familia.

I se păru un gest foarte frumos. Ceea ce nu-i atenuă nemulțumirea de a-l vedea mai puțin, dar măcar îi atenuă din impact. În plus, el chiar nu se înșelase: avea nevoie să petreacă mai mult timp cu familia Haverston.

Nu fusese puțin lucru să-și cunoască fratele și cele două cumnate într-un timp atât de scurt. Dar era fezabil. Mai mult decât atât, putea fi distractiv. Anna era bucuroasă să afle că, oricât de diferite le erau originile, aveau multe în comun. Trebuiau doar să caute asemănările.

Îi fusese mai ușor cu Lady Winnefred, cu care încercase să se împrietenească din prima zi. Curajoasă și uneori încăpățânată, femeia nu putea fi șocată cu ușurință.

Lady Engsly avea o fire mai domoală, dar părea sinceră în încercarea ei de a construi o relație cu sora soțului ei și, după orbecăiala inițială, descoperiseră că amândurora le plăcea să brodeze și că aveau o pasiune comună pentru Shakespeare.

Lady Winnefred spuse că ambele sunt cele mai plictisitoare de pe pământ, dar o făcu zâmbind. Genul de zâmbet tachinator rezervat prietenilor și familiei.

Când îi văzu zâmbetul, Annei îi veni să strige de bucurie.

Totuși, cea mai bună parte era faptul că stabilise repede o relație cu noul ei frate, Lord Gideon.

Era și greu să nu îndrăgești un om ca Lord Gideon Haverston. Era bonom, zâmbea des și găsea întotdeauna un cuvânt bun de spus, ca să nu mai vorbim de faptul că era una dintre cele mai amuzante persoane pe care le întâlnise vreodată. Nu cunoscuse ea prea multă lume, dar Gideon Haverston avea, fără îndoială, talent comic.

Talentul său fu pus la treabă într-o după-amiază când îi făcu Annei un alt tur al galeriei cu portrete de familie, însoțit de data asta de povești lungi, amuzante și foarte improbabile despre fiecare dintre ele.

– Tu inventezi toate lucrurile astea pe parcurs, îl acuză Anna după ce Gideon îi povesti despre o stră-strămătușă care fugise în Orientul Îndepărtat cu un negustor cu un singur braț.

– Deloc. Străunchiul Harold chiar punea pe altcineva să pozeze pentru portretele sale. Era obsedat de felul în care urma să rămână în amintirea oamenilor și voia ca ei să-și amintească de el ca fiind înalt și cu păr bogat. Dar noi ne amintim de el ca fiind unchiul care nu are un portret. Se uită critic la tablourile în fața cărora stăteau în acel moment. Dar, ca să fiu sincer, n-am nici cea mai vagă idee cine sunt majoritatea acestor oameni.

– N-ai fost obligat să-i memorezi ca Lucien? întrebă ea râzând.

– Din fericire, nu. Dar, când plouă afară, îmi place să stau aici și să-mi imaginez cum erau. Bineînțeles, în copilărie mi se păreau cu toții cavaleri rătăcitori și domnițe frumoase. Când suntem mici, ne place să credem că suntem descendenții unor eroi. Cu vârsta, am devenit mai creativ. Pentru o vreme, gentlemanul din spatele tău avea 11 degete la picioare. Străbunica Elisabeth era în realitate fiica unui fierar, schimbată în secret la naștere.

Anna și-l imagină ca pe un băiețel care studia tablourile, pierdut în propria imaginație.

– Mi-ar fi plăcut să te ajut să creezi astfel de povești când erai mic.

– Mi-ar fi plăcut și mie.

Îi simți sinceritatea din voce, dar și altceva. O urmă de tristețe care o surprinse.

– Dar i-ai avut pe Lucien și pe Lord Dane.

– Mi-ar fi plăcut să te am și pe tine, răspunse el. Mai ales pentru ceva de felul acesta. Fratele meu și Max nu au fost așa visători când erau mici. E comic că au devenit visători ca adulți.

– Poate că li se părea că nu pot fi.

– Exact, fu el de-acord și-i aruncă o privire ciudată. Iar tu? Ai fost un copil serios sau ți-au plăcut poveștile inventate?

– A, eu am fost foarte serioasă, recunoscu ea. Foarte dedicată studiului.

– Ai fost fericită? întrebă el încet.

Privirea ei fugi de la portretul unui tânăr grăsuț ținând în brațe un prepelicar la fața cinstită a lui Gideon. Îi plăcea mult că împărtășeau o înclinație spre prostioare, deși ei îi plăcea să o considere

un gust rafinat pentru absurd, așa că fu surprinsă când conversația deveni brusc serioasă.

– Poftim?

– Întrebam dacă ai fost fericită în casa Anover când erai mică, explică el. Nici eu n-aș fi putut face mare lucru să te ajut, copil fiind. Dar gândul că sora mea avea nevoie de ajutor...

– Am avut o viață mai confortabilă decât majoritatea oamenilor, îl asigură ea repede.

– Dar nu la fel de confortabilă precum ar fi trebuit, traduse el, dând din cap. Îmi cer scuze în numele tatălui meu.

– Nu este nevoie să-ți ceri scuze, dar, dacă ți se par ție necesare, le accept.

El se încruntă gânditor.

– Nu mi se par necesare, ca să fiu sincer. Nu prea îmi place ideea ca păcatele tatălui nostru să fie iertate atât de ușor.

– Ar trebui să mai fiu furioasă pe el?

De fapt, nu era deloc furioasă. Nu se considera personal trădată, dat fiind că nu-l întâlnise niciodată pe tatăl lor. Dar lui Gideon păru că-i plăcea ideea și că asta fusese rațiunea din spatele scuzelor sale.

– Mi-ai face o favoare personală dacă ai fi furioasă pe el o vreme.

– Genul de favoare pentru care va trebui să plătești pe viitor? îl tachină ea și se minună că putea tachina pe cineva. Avea tot mai des ocazia să priceapă cât de multe lucruri se schimbaseră în viața ei într-un timp atât de scurt.

– Poți să-l asasinezi pe următorul strămoș, propuse Gideon. Ce zici de asta?

– Vrei să spui că pot să inventez o poveste? Nu cred că mă pricep.

– N-ai de unde să știi, dacă nu încerci. Hai, încearcă!

Plăcându-i ideea, Anna se învoi. Se dovedi că nu prea se pricepea la spus povești, dar compensă cu entuziasmul.

Ea și Gideon străbătură holul la pas și făcură prăpăd cu arborele genealogic, când unul, când celălalt. Anna ar fi putut să facă asta ore în șir, dar o servitoare tânără veni în fugă cu o scrisoare în mână și cu obrajii îmbujorați.

– Mă scuzați că vă deranjez, dar a sosit o scrisoare pentru dumneavoastră, cât ați fost plecată cu Lady Winnefred. Trebuia să v-o dau

mai devreme, dar am uitat cu totul. Ochii ei albaștri și rotunzi se uitară la Gideon și apoi din nou la Anna. Îmi pare teribil de rău!

– A, nu-i nimic. Anna luă nerăbdătoare scrisoarea. Te superi dacă o citesc acum? îl întrebă timid pe Gideon. Așteptam îngrijorată vești de la doamna Culpepper.

– Nu mă supăr deloc, o asigură el. Oricum trebuie să plec. Am neglijat-o destul pe minunata mea soție.

Zâmbi mulțumindu-i, apoi rupse grăbită sigiliul și deschise scrisoarea în zgomotul pașilor lui Gideon îndepărtându-se pe hol. Icni când văzu prima frază.

Scrisoarea nu era de la doamna Culpepper.

Era o somație de la mama ei. Și nu fusese trimisă de la Londra. Fusese trimisă de la Bear's Rest, singurul han din Codridgeton.

„Nu. Nu. Nu."

– Sunteți bine, domnișoară?

„Nu!"

– Da, sunt bine. O mică surpriză, atâta tot. Mulțumesc, Mary.

Anna abia dacă o văzu pe servitoare făcând o mică reverență și îndepărtându-se. Ochii și mintea îi rămaseră fixate asupra scrisorii.

Primul ei gând fu să-i scrie un bilet prin care să refuze invitația, dar Anna știa că nu ar ajuta la nimic. *Madame* călătorise până la Codridgeton ca să stea de vorbă cu fiica ei și nu ar fi acceptat să i se răspundă în scris. Probabil își pierduse deja răbdarea că nu dăduse curs invitației imediat. Trecuseră câteva ore de când se plimbase cu Winnefred. De fapt, era de mirare că *Madame* nu bătea deja la ușă.

Anna se cutremură imaginându-și așa ceva. Nu putea să lase lucrurile să ajungă până acolo.

Deopotrivă hotărâtă și temătoare, Anna mototoli scrisoarea și se îndreptă spre camera ei ca să-și ia boneta și mănușile.

Capitolul 20

Bear's Rest era un stabiliment animat și bine întreținut, care avea reputația ciudată de a fi ars din temelii și reconstruit în exact același loc de patru ori în decursul a două sute de ani. Ultima dată fusese

reconstruit cu mai puțin de zece ani în urmă, dar Anna nu observă nici liniile drepte ale scheletului de lemn, nici netezimea podelelor.

Observă, dar ignoră însă privirile curioase ale mușteriilor când intră și ceru să i se arate camera doamnei Wrayburn.

Înainte să bată la ușă, Anna așteptă ca servitoarea care o conduse la etaj să plece. I se deschise aproape imediat, dându-i impresia că mama ei știa deja de sosirea ei.

– Draga mea! Doamna Wrayburn ieși din camera ei, un vârtej de mătase de culoarea bronzului și de bijuterii strălucitoare, cu brațele larg deschise, ca și cum ar fi vrut s-o îmbrățișeze. Dar nu făcu asta, bineînțeles. Ar fi fost un gest mult prea nepotrivit. În schimb, o apucă pe Anna de umeri și sărută aerul de lângă obrajii ei. Începusem să mă întreb dacă mai vii. Hai în cameră, draga mea! Hai, intră!

Anna se lăsă trasă în cameră, dar nu așteptă ca ușa să se închidă în spatele ei înainte să spună:

– Ce cauți aici, *Madame?*

Doamna Wrayburn închise ușa cu mâna ei plină de bijuterii și nu dădu vreun semn că ar băga de seamă purtarea rece a fiicei sale.

– Pentru moment, mă bucur de confortul acestui stabiliment de bună calitate. Este mai modern decât ce găsești de obicei în afara Londrei.

– Da, e minunat. Ce vrei?

Pe fața mamei se citi o urmă de enervare. Nu se pricepuse niciodată să-și păstreze calmul. Nu o avusese pe doamna Culpepper ca profesoară.

– Să înțeleg că trecem cu totul peste amabilități? Foarte bine, vreau să vii imediat acasă.

– În casa Anover? În nici un caz.

– Bineînțeles că în casa Anover. Până la urmă, acolo este casa ta. Iar această – își flutură degetele disprețuitor – aventură a ta ne-a provocat destule neplăceri amândurora.

Anna își ridică bărbia.

– Eu nu mă confrunt cu nici o neplăcere. Nu fac nimic greșit. Am fost invitată la moșia Caldwell de către marchizul însuși.

– Invitată? De marchizul de Engsly? Ești o mincinoasă mică. Cei de teapa lui nu au nici o legătură cu cei de teapa noastră.

„Eu nu sunt de teapa ta. Chiar dacă aș avea o mie de amanți, eu nu voi fi niciodată de teapa ta."

– Crezi că am venit neinvitată?

– Da. Și mai cred că îl șantajezi cu ceva, de te-a ținut atât de mult timp. Cu ce îl șantajezi?

Anna o studie o clipă pe mama ei ca să vadă dacă băuse sau luase laudanum.

– Știi foarte bine de ce mă ține aici. Avem același tată și...

– A, și de ce naiba i-ar păsa lui de asta? E plină lumea de bastarzi ai nobilimii. Nu înseamnă nimic pentru ei.

– Înseamnă ceva pentru el. Pentru familia asta.

– N-ai venit aici în speranța că însemni ceva pentru ei. Până și tu ai mai multă minte decât atât.

Sperând să evite neplăcerile viitoare, Anna nu menționase în scrisoarea pe care o lăsase în urmă cum ajunsese să afle despre legătura ei cu familia Haverston, ci doar că acest lucru se întâmplase. Evident, vremea fățărniciei trecuse.

– Tatăl meu a promis că va avea grijă de copilul pe care îl făcuse cu tine. Actualul marchiz, fratele meu, vrea să onoreze această datorie.

– Ce prostii spui tu acolo?

– Am găsit scrisorile și...

– Scrisorile? Dintre mine și Engsly? Doamna Wrayburn icni dramatic și-și duse mâna la inimă. Scrisorile din camera mea?

Anna aproape că-și dădu ochii peste cap. Mamei sale îi plăcea să joace teatru, dar nu se pricepea la asta.

– Știai deja asta.

– N-am știut nimic, protestă doamna Wrayburn neconvingător. Cum ți-ai permis să scormonești printre lucrurile mele?

Anna își aminti brusc ce-i spusese mama ei la un moment dat sub influența laudanumului.

„Mint dintr-o mie de motive. De cele mai multe ori, ca să mă amuz."

Nu puteai să te contrazici cu o astfel de mentalitate.

– Mi-am permis să găsesc și contractul.

– Contractul? O, pentru numele lui Dumnezeu? Cu asta îl șantajezi pe marchiz? Contractul ăla vechi? Copil idiot! Datoria a fost plătită.

– Ba nu a fost. Am văzut scrisorile. Am văzut contractul. Nu menționă jurnalul. Dacă mama ei avea de gând să se prefacă ultragiată, trebuia să recunoască și că știa că dispăruse.

– Așa îți trebuie dacă ți-ai băgat nasul unde nu trebuie, o mustră *Madame*. Ne-am înțeles printr-un nou contract. În schimbul alocației mi-a oferit opt sute de lire pe loc, iar eu am acceptat. Își frecă cu mâna o mânecă, iar un zâmbet îi flutură pe buze. Mi-a dat toți banii.

– Nu... Anna respiră adânc ca să se calmeze. Nu avea de gând să se lase întărâtată de minciunile mamei ei. Am văzut scrisorile și... te-am auzit. Te-am auzit spunând că nu te-a ajutat la nimic contractul.

– Nu m-a ajutat la nimic în relația cu marchizul. Nu voiam cele opt sute de lire. Îl voiam pe tatăl tău, pe bădăranul ăla fără inimă. M-a părăsit când a aflat că sunt însărcinată. Era un hain.

– Ați fi fost perechea perfectă, atacă Anna. Vreau să văd noul contract.

– A fost o înțelegere neoficială.

– Ai venit până aici ca să-mi spui minciuni?

– Am venit să te iau acasă.

– Nu. Fie că îmi spui adevărul, fie că mă minți, nu mă întorc la Londra. Acum că prinsese gustul libertății, al vieții dincolo de casa Anover, nu putea să se mai întoarcă.

– Dar... Nu fi ridicolă, copilă! Unde crezi că te duci?

– Am prieteni acum, am o familie care...

– Eu sunt familia ta, o repezi mama ei. Tu ești a mea.

Anna își dădu seama că asta era esența problemei. Doamna Wrayburn nu era dispusă să renunțe la una dintre posesiunile sale.

– Eu nu sunt una dintre poșetele sau bijuteriile tale, *Madame*, nu sunt unul dintre cățeii tăi.

– Dar cine a zis asta? Mă rog, nu contează. E absurd. Du-mă la Engsly, o să-i bag mințile în cap!

O, Doamne! O îngrozea ideea că doamna Wrayburn ar putea să se năpustească asupra celor de la conacul Caldwell.

– Nici dacă îmi promiți zece mii de lire.

Madame ridică o sprânceană.

– Nu mai sunt destul de bună pentru tine?

Anna trase din nou aer în piept și își reprimă impulsul de a continua discuția în contradictoriu. Nu avea nimic de câștigat, nu exista posibilitatea unui compromis, a unei înțelegeri sau a unei reconcilieri.

Pe moment, ar fi avut satisfacția să-și confrunte mama cu fiecare minciună, cu fiecare manipulare egoistă și evidentă, dar în cele din urmă tot ea ar fi fost frustrată, când mama ei ar fi negat totul.

Nu și-ar fi cerut niciodată iertare că îl gonise pe Max cu patru ani în urmă. Probabil nici nu ar fi recunoscut că făcuse asta. Ce sens avea să se certe cu ea?

În schimb, Anna afișă fațada rece și calmă pe care o perfecționase toată viața.

– Poți să ai ce părere vrei tu despre mine și să o iei cu tine la Londra. Ce trebuie să fac ca să pleci?

– Ești rece, Anna Rees. La fel de rece și de crudă ca tatăl tău...

– Într-adevăr. Spune-mi ce trebuie să fac, *Madame*.

Doamna Wrayburn își trase nasul, iar nările i se umflară.

– Spre deosebire de tine, eu nu îmi caut familia pentru bani. Fie te întorci la Londra cu mine, fie rămân eu la Codridgeton. Îndrăznesc să spun că marchizul nu va mai fi la fel de încântat de prezența ta, dacă prețioasa lui soție va fi nevoită să-mi facă și mie loc în salonul ei.

– Iar eu îndrăznesc să spun că marchizul te poate exila în Australia dacă el sau soția lui are chef.

Madame alungă această posibilitate cu un gest al mâinii.

– Ar fi prea complicat pentru el. E mai ușor să mi te trimită pachet, ceea ce va face odată ce va afla adevărul.

– Odată ce va afla minciunile tale, vrei să spui?

– Mă gândeam că se va ajunge aici. Foarte bine, dacă ai nevoie de dovezi... *Madame* își lăsă gândul neterminat pentru a produce un efect dramatic și se îndreptă spre pat, de unde scoase un pachet de scrisori dintr-un săculeț de piele. I le dădu Annei cu un rânjet... Iată-le! Toate dovezile de care tu sau familia Haverston aveți nevoie. Scrisorile dintre mine și marchiz în care discutam aranjamentul și în care am căzut de-acord asupra lui.

Anna îi smulse scrisorile din mână și deschise una la întâmplare. Spre marea ei surpriză, descoperi că era o scrisoare trimisă de *Madame* răposatului marchiz.

– Cum naiba ai reușit să pui mâna pe ele?

– Precedenta Lady Engsly a fost bucuroasă să mi le vândă pe o sumă neînsemnată, îi explică *Madame*, ridicând indiferentă un umăr. Relația mea cu marchizul se terminase cu mult timp înainte de căsătoria lor, iar ea avea datorii enorme. Femeia aia consuma opium

pe pâine. Acum... Luă scrisorile, le băgă înapoi în săculeț și i-l dădu Annei. Ai la dispoziție o noapte ca să-i explici situația marchizului. Vreau să ne întoarcem la Londra mâine-dimineață. Și îmbracă-te și tu mai decent! Nu pot fi văzută cutreierând satele cu fiică-mea îmbrăcată cu niște cârpe.

Anna clătină din cap, confuză, îngrozită și dezgustată.

– Tu mi-ai dat rochia asta.

– Nu ți-am dat-o s-o porți în public. Unele lucruri nu sunt pentru ochii lumii. Doar nu mă vezi pe mine îmbrăcată în cămașă de noapte, nu?

Cămașă de noapte? N-avea ce să răspundă la asta, putea doar să se îngrijoreze că, reușind să se țină departe de *Madame* în casa Anover, nu observase semnele că mama ei nu era în toate mințile.

Făcu câțiva pași spre ușă. Mama ei fusese întotdeauna ciudată și egoistă. Dar toate astea întreceau orice măsură.

– O să plec acum.

– Da, bineînțeles. Doar ți-am spus că poți pleca.

Anna se opri când simți că spatele îi atinge ușa de lemn. Cu săculețul în mână, se întoarse și ieși cât de repede putu. Ultimul lucru pe care îl auzi înainte să închidă ușa fu vocea mamei sale.

– Anna, să aduci scrisorile înapoi! Să aduci totul înapoi!

Capitolul 21

Din momentul în care Anna intră în bibliotecă, Max știu că se întâmplase ceva. Nu se ascundea și nu se agita ca atunci când sosise familia Haverston, și nici nu i se citea tristețea în ochi ca atunci când plecase doamna Culpepper. Era țeapănă ca o scândură și mult mai palidă decât o văzuse vreodată.

O frică bolnăvicioasă îl copleși. Din trei pași mari, fu lângă ea și o luă de mână.

– S-a întâmplat ceva. Ce s-a întâmplat? O măsură din cap până-n picioare. Ești bolnavă? Te-ai rănit?

Ea clătină mecanic din cap.

– Nu. E vorba de mama mea. E în Codridgeton.

– Mama ta, repetă el și, după o clipă, îi mai trecu din frică. Nu erau veşti tocmai bune, dar nici la fel de rele precum cele la care se gândise el. Ți-a scris?

– Am vorbit cu ea.

– Te-ai dus să o vezi? La Codridgeton? Singură? Blestemă pe un ton scăzut și încuviință din cap. Spune-mi că nu te-ai dus pe jos!

– Am împrumutat una dintre trăsuri. Nu pe cea mai bună și aș fi cerut permisiunea, dar... nu voiam să spun nimănui unde mă duc. În plus, Lucien și Lilly erau ocupați cu... – făcu un semn cu mâna spre ușă – cu ce sunt ocupați marchizii și marchizele în general. Să judece o dispută, să colecteze chiria sau mai știu eu ce.

– Sunt la un vecin. Draga mea, n-ai greșit cu nimic luând trăsura. Nu era nevoie să ceri permisiunea, doar că nu ar fi trebuit să te duci singură.

– Nu ar fi trebuit să-i las blestematul ăla de bilet, asta n-ar fi trebuit să fac, bombăni ea. Și nici nu ar fi trebuit să iau trăsura mamei. Ar fi trebuit să luăm poștalionul. Așa nu m-ar fi găsit atât de repede.

– Dar de ce a venit? Presupun că nu a venit să-ți ureze în persoană cele bune.

– Nu. Anna își frământă buzele, în același timp dorindu-și și nedorindu-și să spună mai mult.

El îi mângâie degetele.

– Ce s-a întâmplat, Anna?

Ea îl privi, ochii ei cenușii și fermecați căutându-i chipul.

– Pot să-ți spun un secret?

„Poți să-mi spui orice." Aproape că spuse asta cu voce tare. Era o promisiune clară și ușor de făcut, pe care își dorea cu disperare să o respecte, în parte pentru că voia din suflet să o facă fericită și totodată deoarece el însuși își dorea să fie adevărată.

Dar apoi se gândi la Beatrice, în fața ușii lui, după ce fusese bătută, și își aduse aminte că era capabil să-i dezamăgească pe cei mai importanți oameni din viața lui.

Așa că nu spuse decât:

– Da.

Pentru că, în cel mai rău caz, putea să păstreze un secret.

Din fericire, Anna nici nu-i ceruse mai mult.

– *Madame... Madame* spune că familia Haverston nu-mi datorează nimic. Clătină din cap. Nimic. Mi-a dat astea. Cu o mână

tremurândă scoase din săculețul de piele pe care îl avea pe umăr niște scrisori. Sunt scrisorile mamei mele către răposatul marchiz. Cea de-a doua soție a marchizului i le-a vândut mamei. Mi-a spus că ele conțin dovada.

– În regulă, spuse el precaut și îi luă cu blândețe scrisorile din mână. Era ceva în vocea ei care-l speria. Dacă vrei, putem să le citim împreună.

– Nu mi le-ar fi dat, dacă m-ar fi mințit. Se holbă la scrisori cu niște ochi care începură să strălucească. Tatăl meu și-a încheiat socotelile cu mama. Am venit aici cu niște pretenții neîntemeiate, iar acum...

– Nu, ai venit aici având niște informații pe care le-ai crezut corecte. E o diferență.

– Nu e așa o mare diferență. Odată ce Lucien va afla adevărul, va... Dădu să spună ceva, dar se răzgândi.

– Ce-o să facă? insistă Max.

– Nu știu. Nu știu cum va reacționa.

– În mod evident, nu crezi că va reacționa bine, altfel nu ai fi așa îngrijorată. Ar trebui să înveți să ai puțină încredere în fratele tău.

Anna se strâmbă de iritare.

– E ridicol. Cum aș putea să învăț să am încredere. E o contradicție în...

– Ai încredere în Lucien! se corectă el.

Doamne, când era supărată, femeia asta chiar ținea la logica ei.

– Am încredere în el, răspunse ea, dar nu păru prea convinsă, căci făcu câțiva pași timizi în spate. Chiar am încredere în el. Doar că... nu în legătură cu această problemă. Va avea toate motivele să fie furios. Ar fi trebuit să am mai multă grijă.

Max își cântări bine răspunsul. Anna era la fel de tenace când venea vorba de părerile ei greșite, pe cât era de îngrijorată în orice altă privință. Dacă ea considera că descoperirea jurnalului, a scrisorilor și a unui contract semnat însemna că nu avusese destul de multă grijă, era puțin probabil să fie starea în care putea fi convinsă de altceva.

Era clar ca trebuia să abordeze altfel problema.

– Atunci, nu-i spune!

– Poftim?

– Dacă ești atât de îngrijorată de cum va reacționa, păstrează pentru tine aceste noi informații.

Păru indignată de această sugestie.

– N-aș putea să fac așa ceva.

– De ce nu? E cuvântul mamei tale împotriva cuvântului tău, nu? N-a fost prea inspirată că ți-a dat pe mână singura dovadă...

– Sunt sigură că nu e singura dovadă, cu siguranță a păstrat măcar o scrisoare în care este menționat aranjamentul, una care nu se află aici. Își retrase mâna din strânsoarea lui. Nu pot să-l mint pe Lucien.

– Ba poți. Eu îl mint tot timpul. Nu-i spusese detalii relevante ale relației sale trecute cu Anna, ceea ce nu era același lucru cu a-l minți tot timpul, dar de dragul argumentului, era dispus să mintă puțin în acel moment.

– Tot timpul? E cel mai bun prieten al tău. Onestitatea nu înseamnă nimic pentru...?

– Prețuiesc adevărul, o întrerupse el.

Exista o limită până unde era dispus să joace rolul de avocat al diavolului.

– Dar ești dispus să-l ignori atât de ușor.

– Nu, pur și simplu sunt dispus să-l pun în aplicare în mod critic. Și asta era adevărat.

– Te joci cu cuvintele.

– Nu, doar că am simț practic. Toată lumea minte din când în când. *Toată lumea*, accentuă el când ea dădu să spună ceva. Nu ți-ai răni o prietenă spunându-i că noua ei rochie este urâtă, nu-i așa?

– Doamna Culpepper nu are rochii urâte. Ea are un simț estetic impecabil.

Faptul că ea îi interpretă cuvintele în mod literal îl ameți mai puțin decât faptul că își aminti că doamna Culpepper era singura ei prietenă.

– Știi ce vreau să spun.

– Da, recunoscu ea fără tragere de inimă. Dar nu este același lucru. Nu l-aș minți pe Lucien ca să-l protejez, ci ca să mă protejez pe mine. Și l-aș înșela cu o mie de lire.

– Nu te-a invitat aici pentru mia de lire, Anna.

– Deci, dacă aș fura de la el, ar fi și mai grav, murmură ea cu tristețe. Blestemata aia de femeie!

Era de-acord cu ea, dar avea impresia că Anna avea nevoie de mai mult din partea lui decât de o aprobare.

– Pentru că ți-a spus adevărul?

– Pentru că mi-a spus adevărul tocmai acum. M-a mințit tot timpul, de ce...? Doamne, e posibil să mă mintă și acum, nu-i așa? Nu știu de ce nu m-am gândit la asta mai devreme. Se întoarse cu fața la el. Scrisorile ar fi putut fi falsificate, nu?

– Da, ar fi putut fi, încuviință el. Orice poate fi falsificat, dar nu pot să-mi imaginez de ce ar face asta?

– Din același motiv pentru care a venit până aici ca să mi le dea. Ca să se asigure că primește înapoi ceea ce este al ei.

– Nu înțeleg...

– Vrea să mă întorc în casa Anover, explică ea. Mama mea colecționează lucruri pentru ea și doar pentru ea. Cred... cred că a venit să-și ia înapoi o parte din colecție.

– Dar tu nu ești proprietatea ei.

– Eu știu asta. Dar în ceea ce-o privește pe *Madame*, îi aparțin, așa cum îi aparțin caii din grajd. Mama nu împarte cu alții ce are.

El încercă să înțeleagă ce auzea. Ideea de proprietate în cadrul aceleiași familii nu era ceva neobișnuit, mai ales când era vorba despre bărbați și nevestele lor. Deși nu erau căsătoriți, putea să admită că avea un sentiment de proprietate în privința Annei și ar fi putut recunoaște, în privat, că nu l-ar fi deranjat dacă și Anna ar fi avut același sentiment în privința lui. Dar situația aceasta era diferită, mult mai urâtă, iar el nu putea să o înțeleagă până la capăt.

– Dar te-a împărțit cu doamna Culpepper.

Anna clătină din cap.

– *Madame* a plătit-o pe doamna Culpepper ca să aibă grijă de mine. În concepția ei, un copil nu poate aparține guvernantei care are grijă de el mai mult decât aparține argintăria servitoarei care o curăță. Dar tatăl, frații și cumnatele... Astea sunt niște amenințări reale.

– Gândirea de felul ăsta mă pune în încurcătură.

– Da, pentru că nu este nimic rațional. Anna se uită la săculețul de piele și oftă. Adevărul este că nu cred că mă minte de data asta. Mi-aș dori să o facă, dar... a fost prea îngâmfată. De obicei, când minte în legătură cu ceva important, devine teatrală. Excesiv de teatrală, se corectă ea după ce văzu privirea curioasă a lui Max. Face gesturi exagerate cu mâinile, ridică tonul și-și împopoțonează poveștile

cu cele mai improbabile detalii. Știai că țarul îi trimite scrisori de dragoste?

– Nu știam.

– Hmm. Scrisori scrise pe un pergament cu colțuri de aur. Există o moșie cu o sută de iobagi care o așteaptă lângă Sankt Petersburg.

– Minunat.

– Uneori sunt două sute de iobagi. Uneori nu spune povești, ci face promisiuni. Când este bine dispusă și amețită, mama face cele mai incredibile promisiuni. Când eram mică, aveam vreo zece ani, mi-a promis zestre.

– O mie de lire.

– Nu, cinci sute. Clipi și izbucni în râs. Doamne, chiar și când m-a mințit, m-a înșelat.

– Anna...

– Odată mi-a spus că nu vrea să-mi facă rău, iar eu am crezut-o. Credeam că răutatea ei vine din egoism, nu din dorința efectivă de a-mi face rău. Clătină din cap, cu buzele strânse. Nu mai sunt sigură de asta.

– Îmi pare rău, murmură Max, simțind furie și neputință. Îmi doresc ca acum patru ani să nu fi fost așa de repede descurajat. Îmi doresc să fi perseverat și să fi găsit o modalitate de a te vedea, de a te lua din casa Anover. Ar fi trebuit...

– Nu fi prostuț! Nimeni nu e de vină, în afară de mama. Oftă scurt. Și probabil că supraestimez dorința ei de a-mi face rău.

– Nu cred.

– Nu este o mamă bună și nici măcar un om bun, dar nu e nici un monstru.

Lui i se păru că cel mai bun răspuns era un „hmmm" neutru.

– Nu am suferit de foame sau de frig. Nu mi-a fost frică că mă bate sau că voi fi forțată să-i distrez prietenii.

– Faptul că ar fi putut să fie și mai rea n-o face bună din oficiu.

– Dar nici faptul că ar fi putut să fie mai bună nu o face mai rea.

Max se abținu și nu o mai contrazise. Ultimul lucru de care avea nevoie Anna în acel moment era o discuție despre cât de îngrozitoare era mama ei cu adevărat.

– Tu o cunoști cel mai bine, murmură el.

– Nu cred că o cunoaște cineva cu adevărat... Se opri brusc și se întoarse, căci se auzeau niște voci înăbușite și niște pași grăbiți pe coridorul din fața bibliotecii.

– S-a întors Lucien, spuse Max și ar fi putut să jure că o auzise pe Anna înghițind în sec. De obicei, lucrează în birou înainte de cină. E momentul potrivit să vorbești cu el.

Ea încuviință din cap, dar rămase pe loc.

– Vrei să vin cu tine? îi propuse el.

– Da. Nu. Vreau să spun că mi-aș dori foarte mult să vii cu mine. Dar nu ar fi corect.

Se uită la el cu ochii ei cenușii minunați în care se citea îngrijorarea, în vreme ce buzele ei schițară cel mai discret zâmbet.

– Ai știut că nu aș fi fost niciodată de-acord să-l mint.

– Da.

– Și nu-l minți tot timpul, nu-i așa?

– Tu ești cea care a decis să-și dezvăluie secretele, nu eu.

Zâmbi puțin mai larg.

– Mulțumesc, șopti ea. Pentru tot.

Neștiind ce altceva să facă, se apropie de ea, o luă cu un braț de talie, o trase spre el și o sărută ușor.

Bineînțeles, avea de gând să facă și alte lucruri pentru ea în viitor. Nu toate problemele ei vor putea fi rezolvate vorbind cu Lucien. Furia pe care o simțea nu putea fi domolită decât trecând la acțiune.

Dar în acel moment tot ce putea să facă era să-i distragă atenția cu un gest de tandrețe. Hotărât să profite de clipa aceea, îi mângâie încet spatele, ținând-o aproape, îi atinse ușor buzele, gustându-i gura în porții mici și precaute. Cu alte cuvinte, încercă să respecte limita dintre a stârni o pasiune tandră și a provoca o nevoie sălbatică.

În curând însă, simți că sunt în pericol de a da curs celei de-a doua posibilități; se desprinse de ea, o sărută pe frunte și apoi pe obraz.

– O să fiu aici, dacă vei avea nevoie de mine, îi șopti el.

Capitolul 22

Anna se îndreptă, cu inima bătându-i năvalnic, spre biroul lui Lucien.

Își aduse aminte de momentul când aflase prima oară că marchizul de Engsly era fratele ei, în camera de zi din casa Anover,

și de momentul când îl văzuse pentru prima oară pe Lucien stând sub portic, așteptând-o. De ambele ori, simțise o detașare bizară față de el, o incapacitate de a se raporta la el ca la fratele ei.

Dacă ar fi luat-o în râs când sosise la Caldwell, ar fi fost o problemă doar pentru că i-ar fi diminuat șansele să primească mia de lire.

Dar între timp, situația se schimbase drastic.

Perspectiva de a se confrunta cu disprețul lui Lucien, cu blamul lui, îi provoca un rău fizic. Acum părerea lui conta pentru ea. El conta pentru ea.

Inima începu să-i bată mai repede când dădu să deschidă ușa de la birou și văzu că-l prinsese tocmai când se așeza la masa de scris.

– Lucien? Putem vorbi?

El ridică privirea, zâmbi și cu o mână îi făcu semn să intre, iar cu cealaltă își aranjă lavaliera.

– Da, bineînțeles. Ce pot să fac pentru tine?

Anna intră în birou, dar nu se așeză pe scaun, ci în spatele lui. Descoperi că, dacă își încleștează degetele pe spătarul lui, acest lucru o liniștește. Existau probabil, își spuse ea, modalități de a aborda cu tact anumite subiecte, dar ea nu putea să se gândească la nici una în acel moment.

– Mama mea a venit la Codridgeton, se auzi spunând. Stă la The Bear's Rest.

Lucien își lăsă încet capul în jos. Ochii îi deveniră aprigi.

– Da? Presupun că a venit să te viziteze.

– Nu, nu tocmai. A venit... A venit ca să... Înghiți în sec, își ridică bărbia și se strădui să ducă fraza până la capăt. M-a informat că m-am înșelat venind aici. Că am venit aici cu informații false.

– Informații false, repetă Lucien încet. Nu ești sora mea?

– Poftim? A, nu. Adică da, sunt sora ta. Îmi pare rău, ar fi trebuit să clarific asta de la început. Degetele i se înfipseră și mai mult în spătar. Nu ar fi trebuit să vin aici. Tatăl tău și mama mea au avut un contract separat în ceea ce privește îngrijirea mea, iar tatăl tău a respectat acești termeni.

– Tatăl meu a contribuit la îngrijirea ta?

– Așa se pare, da. Am...

– Aha, o întrerupse Engsly surprins. Nu-l credeam în stare de așa ceva. Se uită fix și încruntat într-un colț al biroului și apoi ridică din umeri. Atunci înseamnă că am terminat cu povestea asta.

Îți mulțumesc că mi-ai spus. E bine să afli lucruri bune despre tatăl tău din când în când. Te mai duci mâine la Menning cu Lilly și Winnefred sau preferi să amâni pentru moment și să petreci ziua cu mama ta?

Scuzele elaborate pe care voia să și le ceară i se stinseră pe buze.

– Ăăă... poftim?

– Călătoria la Menning? Lilly și Freddie voiau să-ți arate ruinele fostei abații?

– Păi... Dădu să spună ceva, dar se abținu și clătină din cap fără să spună nimic.

– Credeam că ați vorbit despre asta.

– Am vorbit, reuși ea să rostească în cele din urmă. Doar că... n-am terminat de discutat despre... cealaltă problemă, nu?

Lucien păru confuz de-a binelea.

– Îmi pare rău, credeam că am terminat de discutat. Mai vrei să discutăm ceva?

– Ăăă... nu?

– Să înțeleg că da. Ce te îngrijorează în legătură cu această situație? Își îngustă o clipă ochii înainte de a-i deschide larg și se așeză mai drept în scaun. E vorba de mia de lire? Este a ta, dacă ai nevoie de ea. Sau dacă pur și simplu ți-o dorești.

– Este?

– Ești sora mea, spuse el cu cea mai ușoară urmă de nerăbdare. Dacă ai nevoie de o mie de lire, o să ai.

Pur și simplu? Cu siguranță, nu. Nimic nu era atât de simplu.

– A... bine?

O mai studie un moment, apoi ocărî în barbă.

– Ai avea nevoie de mia de lire, nu-i așa? Îmi cer scuze, ar fi trebuit să mă gândesc la asta mai demult. A trecut mult timp de când n-am mai depins de nimeni financiar. Am uitat ce constrângere reprezintă o astfel de dependență și am considerat că independența financiară este de la sine înțeleasă. Am să vorbesc mâine cu omul meu să-ți scrie un cec bancar. Apoi nu va mai trebui să-ți faci atâtea griji pentru viitor și te vei putea bucura puțin mai mult de șederea la Caldwell. Ce zici?

Nu-i venea să creadă că va avea o mie de lire a doua zi. Venise la el așteptându-se ca el să fie dezamăgit și cu teama că orice se putea întâmpla, și iată că acum el îi oferea o mie de lire.

– Da. Nu. Nu înțeleg. Să înțeleg că vrei să-mi dai niște bani pe care nu mi-i datorezi și, mai mult decât atât, că vrei să rămân la conac?

– N-am mai vorbit despre asta?

– Ba da, dar... Când m-ai invitat, aveai impresia că tatăl tău a murit datorându-mi...

Anna se opri când văzu că Lucien se ridică din scaun încruntat. I se păru că prin ochii lui vorbesc toți nobilii lumii, dar nu genul acela de nobili care frecventau casa Anover, desfrânați și inutili.

– Eu nu-i invit la moșia Caldwell pe cei cărora le datorez bani, o informă Lucien. Ești bine-venită aici pentru că ești sora mea. Nici un contract respectat, anulat sau mai știu eu ce n-ar putea să schimbe asta. Ne-am lămurit?

Ea încuviință din cap, dar abia rosti:

– Da.

– Ești într-adevăr sigură? Pentru că nu vreau să purtăm din nou discuția asta.

– Da, da. Sunt sigură.

El încuviință din cap și își prinse mâinile la spate.

– Bine. Eu nu o cunosc pe mama ta, doar am auzit câte ceva despre ea, însă, date fiind îndoielile tale, bănuiesc că nu a venit la Codridgeton ca să-ți aducă informații noi sau ca să te protejeze. Am înțeles bine?

– Da.

– Mâine nu va mai fi aici.

Anna ocoli scaunul. Se simțea din ce în ce mai ușurată și mai amețită, dar nu îndeajuns încât să nu-i mai fie frică de posibilitatea ca mama ei să fie în aceeași cameră cu vreun membru al familiei Haverston.

– Nu e nevoie. Am să-i spun mâine să plece.

– Anna, nu pot să...

– Te rog. E mama mea. Eu trebuie să fac asta.

– Reprezintă un pericol pentru tine?

– Doar pentru pacea mea interioară.

Cântări cuvintele ei pentru câteva momente.

– Foarte bine, dar vei lua doi lachei cu tine.

– Da, bineînțeles. Doar că nu avea de gând să-i ia cu ea în han. Orice mizerie urma să arunce *Madame* nu avea să cadă pe cineva care avea legătură cu familia Haverston.

– Și îmi vei da de știre dacă îți mai face probleme.

– Da, răspunse ea și se rugă să nu-i ceară să promită nimic anume. Nu prea existau șanse ca doamna Wrayburn să fie de acord să plece fără să creeze probleme, sub forma mai sus menționatei mizerii.

– Bine. Atunci, așa cum ți-am zis mai devreme, cred că am pus capăt acestei povești.

Max luă în considerare și respinse ideea de a o întreba pe Ana dacă avea nevoie de ajutorul lui în confruntarea cu mama ei. Exista o mare probabilitate ca ea să-l refuze, caz în care ar fi fost și mai furioasă pentru că el decisese să o ajute oricum.

Femeia trebuia să învețe că independența nu înseamnă să nu ai încredere în nimeni și nici să faci totul singur. Nimeni nu face totul singur. Un croitor nu-și țese singur materialul, un fierar nu-și extrage singur minereul.

Iar Anna nu își va trimite singură mama la Londra, de aceea imediat ce o văzu ieșind din birou la braț cu Lucien, își luă calul și plecă la Codridgeton.

Mai mult decât atât, în general există mai multe șanse să ai parte de iertare decât să primești permisiunea să faci ceva.

Iar misiunea lui din seara aceea urma să fie un succes.

Află repede și ușor ce cameră închiriase doamna Wrayburn. Proprietarul hanului, Jim Alden, îl știa din copilărie; soția lui o îndrăgise în mod deosebit pe Beatrice.

– N-aveți nevoie de ajutorul meu ca să găsiți camera, mormăi Jim în tavernă. Sunt niște balauri la ușa ei. Domnul Ox și domnul Jones, așa își spun. Nu-mi place de ei. Unde crede 'mneaei că se află, de are nevoie de protecție? La St. Giles? Se va zvoni că Bear's Rest nu e un loc sigur...

– Aș putea să-i fac să plece până mâine.

Sprâncenele hangiului se ridicară de mirare când își dădu seama că Max nu venise pentru o simplă vizită.

– Așa deci? Aruncă o privire spre etaj. Ați putea să faceți asta fără să-mi dărâmați pereții?

Hanul de-abia fusese reconstruit, pereții erau încă solizi.

– Posibil.

– Păi, încercați atunci!

Max nu-l lăsă pe Jim să se răzgândească. Urcă pe scara din spate, câte două trepte deodată, și așa cum i se spusese, identifică imediat camera doamnei Wrayburn după cei doi indivizi intimidanți din fața ușii.

Max îi recunoscu pe bărbați de la vizitele făcute la casa Anover cu patru ani în urmă. Flăcăul mic și îndesat cu brațe de fierar era Ox. Bărbatul înalt și slab cu față de nevăstuică era Jones.

Deși Ox părea mai impunător, Jones era cel cu adevărat periculos. Era în formă, rapid și nerăbdător să scoată cuțitul.

Max își roti umerii ca să se relaxeze. Își încleștă și descleștă mâinile.

Dacă va fi posibil, va încerca să intre în cameră folosindu-se doar de cuvinte. Dacă nu... Nu-l deranja o mică încăierare. Faptul că Anna era îngrijorată și rănită îi făcu sângele să-i clocotească-n vene și, cum nu putea să o lovească pe doamna Wrayburn, va trebui să se mulțumească cu oamenii ei.

– Bună seara, băieți, spuse el și se opri mai aproape de Jones decât de Ox. Spuneți-i stăpânei voastre că a venit lordul Dane s-o vadă.

– Doamna Wrayburn nu primește vizitatori. Ox își îndreptă spatele la perete și pufni zgomotos. Milord.

– O să facă o excepție.

– Nu cred...

Max îi aruncă o privire dură lui Jones.

– Ai face bine să intri și să-i spui că o caut sau o să stau aici și o să urlu destul de tare, încât să mă audă și ea, și hangiul. Ce crezi că preferă stăpâna ta?

Jones făcu un pas înainte, și așa cum era de așteptat, scoase cuțitul.

– N-o s-o deranjați.

Max se uită calm la cuțit. Nu se mai bătuse cu nimeni de ceva vreme, dar tot nu uitase lecțiile de bază, elementul-cheie fiind surpriza.

Iar oamenii ca Ox și Jones, obișnuiți să se apere de ocazionalii musafiri beți și recalcitranți care mai mult amenințau cu violența, erau ușor de surprins. Un dandy beat era ușor de intimidat sau de învins. Nu la fel stăteau lucrurile cu un fost soldat care era dispus să lupte murdar.

Înainte ca Jones să se gândească să ridice cuțitul, Max îl împinse cu umărul, trântindu-l de ușă, ceea ce îi lăsă timpul și spațiul necesare să-i dea lui Ox un pumn în nas, urmat de o lovitură în genunchi; Ox căzu pe podea, urlând de durere.

– Piciorul meu! Nenorocitule! Piciorul meu!

Odată ce Ox fu scos din joc, Max se întoarse și-l înfruntă din nou pe Jones, la timp ca să evite o lovitură cu cuțitul.

Max făcu o fandare, îl apucă de încheietură și i-o răsuci violent, îi luă cuțitul, iar Jones ajunse în genunchi, urlând de durere. Îi răsuci brațul la spate, iar de data asta Jones fu complet imobilizat și nu mai putu să facă altceva decât să urle.

Doamna Wrayburn deschise ușa, aruncă o privire nepăsătoare la scena din fața ei și oftă.

– Te rog să-i dai drumul omului meu. Am nevoie de el pentru drumul înapoi.

Max se uită la Jones și văzu că fruntea omului era plină de sudoare. Apoi studie mânerul cuțitului, sculptat în fildeș cu măiestrie.

– Îți plătești foarte bine oamenii. Te-ai fi gândit că sunt mai greu de înfrânt.

– Sunt mai mult pentru intimidare. De obicei. Îl măsură încet din cap până-n picioare. Văd că ții neapărat să mă vezi.

– Nu sunt aici pentru mine. Puse cuțitul în buzunar și-i dădu drumul lui Jones. Ajută-l pe tovarășul tău să ajungă în odaia voastră și rămâneți acolo!

Spre onoarea lor, atâta câtă era, ambii bărbați se întoarseră spre stăpâna lor și așteptară un semn din partea ei înainte să se îndepărteze, împleticindu-se și ocărând.

Max așteptă până când cei doi dispărură în camera lor înainte s-o urmeze pe doamna Wrayburn înăuntru. Ea străbătu încăperea și se așeză lângă șemineu, cu un aer afectat. Nu părea deloc preocupată că se afla în prezența unui bărbat furios și înarmat și pe care abia îl cunoștea. Max se întrebă dacă atitudinea ei încrezătoare era prefăcută sau dacă se convinsese singură că putea controla orice situație.

– Lord Dane. Îi rosti numele ca și cum ar fi gustat fiecare silabă. Doamne, a trecut ceva timp de când nu ne-am mai văzut. De fapt, de când ai venit s-o adulmeci pe fiica mea. Ce cățeluș sincer și adorabil erai!

– Da, ce amintiri plăcute! spuse cu un ton la fel de amabil și de degajat, stând în mijlocul camerei. Îmi aduc aminte bine zilele acelea. Eram amândoi mult mai tineri, aveam mai puține riduri în jurul ochilor și eram mai naivi.

– Eu nu am fost niciodată naivă.

– Atunci poate că ai fost mioapă.

– Eu n-am...

Max decise că nu era momentul potrivit pentru tachinări. Cele câteva lovituri pe care le împărțise lui Ox și lui Jones nu-i potoliseră furia.

– Ai crezut că poți să o ții închisă în casă toată viața, nu-i așa? Ai crezut că nimeni n-o să afle adevărul.

– Presupun că vorbim despre Anna? Doamna Wrayburn își dădu ochii peste cap. Închisă în casă, ce să spun! Dacă asta crezi, ești la fel de naiv precum erai acum patru ani.

Max decise că nu va avea nici un sens să ocolească motivul vizitei sale.

– Întoarce-te în casa Anover, doamnă Wrayburn!

Ea clipi rapid.

– Doamne, ce direct ești! Stai liniștit, chiar intenționez să mă întorc. Împreună cu fiica mea.

– Asta nu se va întâmpla niciodată.

Buzele ei pline formară un zâmbet batjocoritor.

– Ești încă furios că te-am alungat cu ani în urmă?

– Nu, nu sunt furios, minți el. Furia aceea va persista mulți ani de-acum încolo. Pur și simplu nu-mi place de tine.

– Pentru că te-am refuzat?

– Și dintr-o mie de alte motive, dintre care pe unele nici nu le-am aflat încă.

– Și poate că unele dintre ele sunt întemeiate, fu ea de acord. Dar nu o să-mi cer scuze nici ție și nici celorlalți bărbați care au venit să-mi adulmece fiica. Niște beți și niște libertini care ar fi transformat-o pe Anna într-o târfă. Ea era mai presus de asta. Este mai presus de asta. Am făcut tot ce mi-a stat în putință ca s-o protejez pe Anna de...

– De bărbații pe care chiar tu i-ai invitat în casă? În casa din care nu-i era permis să iasă? întrebă Max disprețuitor.

– Cu mine e in siguranță. Eu sunt mama ei. Cui altcuiva i-ar păsa?

– Ți-ai ratat vocația de actriță, o întrerupse Max. Începu să-și piardă răbdarea. Această discuție s-a terminat. Vei părăsi Codridge-tonul în zori sau vei suporta consecințele.

– Ce...? Doamna Wrayburn deschise gura și izbucni într-un râs dezagreabil. Despre ce consecințe vorbești, băiete? Ești de unul singur. Ești viconte, e adevărat, dar unul nu foarte influent, iar eu am în buzunar vreo șase aristocrați în orice moment. Nu ai ce să-mi faci. Își îndreptă spatele și continuă cu mândrie: Sunt cea mai populară femeie din Anglia.

– Nu, ești cea mai infamă femeie din Londra, o corectă el. Pentru moment. Și ai avut noroc cu concurența. Doamna Fisher? Eliza Tomlison?

Ea își strânse buzele într-o linie subțire.

– Crezi că sunt niște mielușele?

– Cred că nu au nici pe departe la fel de multă influență în societate precum cineva ca... Lady Engsly. Văzu că tresare ușor și-și dădu seama că atinsese un punct sensibil. Femeia asta este adorată în toată Londra. Sunt sigur că până și croitoreasa ta ar vrea să lucreze pentru ea, chiar dacă ar însemna să renunțe la tine. Servitorii tăi s-ar duce să muncească pentru ea cât ai clipi din ochi. Ce gentleman ar mai veni la casa Anover, dacă Lady Engsly s-ar decide în ultimul moment să organizeze o petrecere în aceeași seară?

– Te-ai ascunde după poalele unei femei?

– *Madame,* nu te poți ascunde după o sabie. O sabie se mânuiește.

Doamna Wrayburn avea atât de multe de spus, încât pentru câteva secunde nu-și putu găsi cuvintele din cauza furiei.

– Dar asta este revoltător. Mai bolborosi puțin, apoi reuși să exprime unul dintre gândurile care i se perindau prin minte. Doamne, asta este vina ei! Răzgâiata aia nerecunoscătoare! Seamănă cu taică-su, ia ce-și dorește și nu-i pasă de nimeni altcineva. Și-a făcut de cap ani întregi, în timp ce eu munceam ca să mă asigur că are un acoperiș deasupra capului și mâncare pe masă. Ar fi trebuit s-o pedepsesc cu ani în urmă. Își scutură degetul plin de inele. Dar să știi că tot sunt mama ei. E a mea. Întotdeauna va fi...

– Întotdeauna va fi recunoscută drept sora vitregă a marchizului de Engsly și a lordului Gideon Haverston, și o prietenă respectată

a vicontelui Dane. Dar cel mai important, este o femeie în toată firea care nu mai vrea să aibă nimic de-a face cu tine. Ai pierdut această bătălie, *Madame*. N-ai de ales, trebuie să te retragi.

– Nu mă lua așa, scuipă ea, și privirea i se îndreptă spre peretele care-i separa camera de cea a bărbaților. Tu ai sabia ta. Am și eu armele mele.

Cât ai clipi, i se răci sângele în vene. Voia să creadă că doamna Wrayburn n-ar lovi-o pe Anna la nervi, că era, așa cum sugerase Anna, o femeie care doar arunca vorbe-n vânt. Dar nu era dispus să riște.

– Nu vei avea ocazia să le folosești la Londra. Vei părăsi casa Anover până la sfârșitul lunii. După ce o va convinge pe Anna să se întoarcă cu el la Londra, ultimul lucru de care va avea nevoie ar fi să stea cu frica-n sân din cauza mamei ei nebune. Bath este un oraș prosper. Te vei descurca de minune acolo.

Doamnei Wrayburn aproape că-i ieșiră ochii din orbite.

– Bath? Bath?! Ai înnebunit?

– Chiar ai crezut că poți să rostești o asemenea amenințare, și eu să nu fac nimic? întrebă el rece. Până la sfârșitul lunii, *Madame*, sau mă voi asigura că nu ți se va mai deschide nici o ușă în Marea Britanie, că nici un gentleman din Anglia nu te va mai lua sub aripa lui.

– Nu poți să faci asta. Tu nu...

– Te asigur că, dacă te atingi de Anna, te voi distruge fără nici o remușcare.

– Ai lovi o femeie?

El nu se referise la asta, dar era preferabil ca doamna Wrayburn să creadă că era în stare de violență, decât să descopere Anna că mama ei era în stare de așa ceva.

– Dacă îi vei face vreun rău, *Madame*, vei fi terminată. Putea să interpreteze asta cum voia ea. Ne-am înțeles?

Nu se obosi să aștepte un răspuns. În ceea ce-l privea, discuția se terminase. Doamna Wrayburn se va muta la Bath, ori el se va asigura că avea să fie târâtă acolo. Pentru el nici nu conta ce opțiune va alege.

Bineînțeles că doamna Wrayburn mai avea ceva de spus în această privință.

– Este a mea! Mă auzi? Eu am făcut-o! Nici un bărbat nu-mi va lua ceea ce este al meu.

– Până la sfârșitul lunii, spuse el peste umăr, ieșind pe hol și închizând ușa în urma lui.

Singurul răspuns fu un strigăt strident și zgomotul unui pahar spart.

Capitolul 23

Max se duse din nou la Codridgeton înainte de răsăritul soarelui. De pe partea cealaltă a străzii, urmări cum trăsura doamnei Wrayburn pleca de la han la prima geană de lumină. Apoi se întoarse călare la Caldwell, unde o așteptă pe Anna în foaier.

Zece minute mai târziu, Anna coborî scările, cu o bonetă galbenă cu albastru în mână și cu cearcăne de nesomn în jurul ochilor. Zâmbi când îl văzu, dar nu în felul în care o făcea de obicei.

– Bună dimineața, Anna, mă gândeam că o să te găsesc aici în dimineața asta.

– Mă duc să mă întâlnesc cu mama.

– Despre asta voiam să vorbim... Max o apucă de braț în timp ce cobora ultima treaptă și o conduse spre salonul din față. Nu e la han. A plecat la Londra. Pentru moment.

– A plecat? Anna își trase brațul din mâna lui. De ce ar...?

– Am obligat-o eu.

– Tu...?

El privi, prins între fascinație și îngrijorare, cum orice emoție îi dispare de pe față.

– Ai fost să te întâlnești cu mama?

– Azi-noapte, confirmă el. După discuția noastră. Ți-aș fi împărtășit planul meu, dar după cină te-ai dus direct in camera ta.

– Înțeleg. Păi... Făcu un mare pas în spate. Dacă nu te deranjează, aș vrea să-mi spui cum s-a desfășurat întâlnirea voastră.

– Bine. Se întrebă cât de furioasă era cu adevărat în acel moment. Vrei să stai jos sau...?

– Nu.

În mod evident, era foarte furioasă.

Max îi povesti pe scurt, dar exact ce se întâmplă la Bear's Rest, omițând doar încăierarea de pe hol și amenințările violente ale doamnei Wrayburn. Nu avu curajul să-i spună că acum existau dovezi clare că doamna Wrayburn era un monstru când venea vorba despre relația ei cu Anna. Cei mai mulți oameni își petrec viața având numeroase iluzii referitoare la părinții lor. Anna avea dreptul să-și păstreze măcar una.

Pe de altă parte, Anna ascultă povestea fără să spună nimic, iar când el termină, zise doar:

– Nu ar fi trebuit să te duci. Eu trebuia să fac asta.

– Anna, nu puteam să ignor...

– Sau cel puțin ai fi putut să mă întrebi înainte, îl întrerupse ea.

– Da, ar fi trebuit, fu el de acord, sperând că, dacă își cerea iertare, ea se va îmbuna. Iartă-mă!

– Ce răspuns rapid! Suspicioasă, își miji ochii. Ai știut de la început că nu trebuia să faci asta.

– Nu, deloc. Știuse de la început că ea nu va fi de acord cu planul lui, ceea ce era altă discuție.

– Știai că nu voi fi de acord, i-o reteză ea.

„La naiba!"

– Mi-a trecut prin cap că s-ar putea să nu fii de acord, recunoscu el, ducându-și mâinile la spate. Și îmi cer scuze pentru că am fost arogant, dar nu și pentru că te-am protejat.

– Nu ți-am cerut să mă protejezi. Voiam să mă descurc singură.

– Iar eu trebuia să te ajut.

– De ce?

– Pentru că... așa se fac lucrurile, sugeră el frustrat. Pentru că am vrut s-o fac pur și simplu. Pentru că... Ocărî, se uită în altă parte și apoi din nou la ea. Ura astfel de discuții. Pentru că nu am reușit să fac ceva pentru tine, orice, cu patru ani în urmă. Trebuia să fac asta pentru tine...

Ea îl întrerupse ridicând un deget în aer.

– Să înțeleg că nu ai de gând să-ți ceri scuze pentru că ai greșit deoarece a fost legat de ceva ce ai făcut cu patru ani în urmă care nu era greșit și pentru care nu trebuia să-ți ceri scuze?

– Nu... Poate... Doamne, simți cum începe să i se zbată ochiul stâng. Mai spune o dată, dar mai rar!

Ea își lăsă mâna în jos.

– M-am înșelat când am spus că bărbații sunt mai simpli. Ai complicat situația inutil.

– Eu am complicat-o? Nu eu sunt cel care se așteptă să primească scuze pentru ajutorul primit într-un moment dificil. Nimic mai simplu decât ritualul cavalerului rătăcitor care salvează domnița în pericol. Cavalerul doboară balaurul, domnița este eliberată și-l recompensează pe cavalerul curajos cu...

– Da, și se căsătorește cu aristocratul bogat de la două comitate depărtare, spuse ea tărăgănat. O tradiție veche de când lumea. Dar eu nu sunt o domniță.

– Iar eu nu sunt un cavaler rătăcitor, draga mea. Dar am făcut ce am considerat că trebuie să fac și nu-mi cer scuze pentru asta. De data asta, el ridică un deget în aer, întrerupând-o. Cu toate astea, recunosc că nu am procedat corect nespunându-ți ce vreau să fac. Trebuia să vorbesc cu tine înainte să mă duc la han, nu după aceea. Și cu asta voia să spună că ar fi trebuit să se certe înainte, căci s-ar fi dus la han cu sau fără binecuvântarea ei. Crezi că mă poți ierta?

– Nu e așa de simplu, spuse ea scurt, surprinzându-l. Ai vrea să fie, dar nu e. Balaurul pe care l-ai doborât este mama mea.

El clătină din cap, uimit.

– Crezi că am fost prea dur?

– Nu. Nu e vorba despre asta. E... Scoase un oftat adânc. Tu simți că ar fi trebuit să faci mai mult pentru mine acum patru ani. Mi-e teamă că voi simți întotdeauna că aș fi putut face mai mult astăzi.

– Înțeleg. Și chiar înțelegea – pentru prima oară de când începuseră să se certe înțelegea sursa reală a furiei sale. El nu doar îndepărtase un pericol, ci îi furase șansa de a descoperi altceva despre ea însăși, o cale de a-și da măsura propriei persoane. Îi furase șansa de a se defini și de a-și stabili locul în lume.

„La naiba!"

Se simțea ca un bleg egoist. Și cu toate astea...

– Nu știu ce să spun. Nu puteam să te las să te întorci singură la han. Nu puteam.

– Am fi putut să mergem împreună.

El se gândi o clipă la asta.

– Ai fi fost de-acord să mă aștepți în trăsură?

– Poftim? Bineînțeles că nu aș fi fost de-acord.

– Hmmm.

– Max...

– Și dacă ți se întâmpla ceva? i-o reteză el. Poate că tu ai curajul să-ți înfrunți mama și pe cei de teapa lui Ox și Jones, dar eu nu pot să-ți promit că voi sta nepăsător uitându-mă la tine. Am mai făcut o dată pe prostul pasiv și am pierdut o soră. N-am de gând să repet...

Se opri brusc, jenat de faptul că adusese în discuție acest eșec din trecutul lui.

Pentru prima oară de când intraseră în salon, Anna făcu un pas spre el.

– Situația e diferită față de ce s-a întâmplat cu sora ta, spuse ea. Vocea îi era blândă și grijulie, ceea ce îl făcu să se simtă și mai rău.

– Da, știu. Făcu un semn nepăsător cu mâna. N-are importanță. Nu ar fi trebuit să aduc asta în discuție.

– Nu e...

– Putem să vorbim despre altceva?

Ea nu voia să vorbească despre altceva. Aproape că putu să-i vadă replica pe vârful limbii, dar, spre ușurarea lui, ea încuviință și întrebă:

– Ai spus că mama i-a adus pe Ox și pe Jones cu ea?

El nu intenționase să-i spună nici asta.

– Da.

– Eu nu i-am văzut.

– Cred că au camera lor. Era în interesul doamnei Wrayburn să-i țină ascunși în timpul primei vizite a Annei.

Ea își feri privirea.

– Sunt sigură că i-a adus cu ea ca s-o apere.

Nu era deloc sigură. El își dădu seama de asta văzând-o cum se albește la față. Se gândea la celălalt motiv pentru care doamna Wrayburn ar fi putut să aducă doi bărbați voinici cu ea: ca să se asigure că un pasager posibil necooperant va ajunge la Londra.

Se terminase cu iluziile. Iar contribuția lui la asta îl râcâia. Și totuși, părea cea mai bună opțiune. O opțiune în conformitate cu ceea ce-i ceruse ea: să fie protejată mai puțin și susținută mai mult.

Asta putea să-i ofere. Tot nu avea de gând să-i spună despre existența armelor – era ceva ce va duce cu el în mormânt –, dar putea să facă un efort să-i ofere măcar ceva din ce-și dorea ea.

– Gata, a plecat, spuse el și-și dori să fi avut mai mult de oferit.

Anna oftă, își îndreptă spatele și zâmbi.

– Da, a plecat. Iar noi cred că am pierdut destul timp certându-ne în legătură cu cine ar fi trebuit să o alunge... Mulțumesc pentru că te-ai dus în locul meu la han.

– Cu plăcere. Dacă...

– Dar să nu mai faci niciodată ceva fără să-mi spui.

Dădu să răspundă, dar se răzgândi și îi veni brusc să râdă. Îi oferise o ramură de măslin și o palmă peste față în același timp. Nu mai întâlnise nici un om la fel de încăpățânat ca femeia asta.

N-avea ce să facă, ar fi putut să fugă sau să se certe la infinit, altfel trebuia să capituleze.

– N-o să mai fac ceva fără să-ți spun, fu el de acord și decise că această mică înfrângere era compensată de bucuria de a o vedea zâmbind.

Capitolul 24

Anna se simțise mai bine când ieșise din salon decât atunci când intrase, dar cearta cu Max îi umbrise întreaga zi. Având grijă să pară veselă, nu fu presată să răspundă întrebărilor indiscrete ale familiei Haverston din timpul călătoriei la Menning sau la cină. Dar nu-i fusese deloc ușor să se concentreze asupra familiei ei și să-și păstreze zâmbetul pe buze.

Și mai ales nu-i fusese de ajutor că Max alesese să respecte obiceiul pe care și-l făcuse recent și să dispară toată ziua. Era sigură că, dacă ar fi petrecut timp împreună cu Max făcând lucruri simple și banale, asta ar fi ajutat-o să lase în urmă momentul tensionat, și amândoi s-ar fi relaxat.

Dar Max nu venise la Menning, nici nu luase cina cu ei și nici nu li se alăturase în bibliotecă să joace cărți sau șah. Și nu venise în bibliotecă nici după ce familia Haverston se dusese la culcare, iar Anna rămăsese trează, sperând că Max o va căuta odată ce va rămâne singură.

Nu făcuse nimic din toate astea, iar Anna stătea în camera ei desfăcându-și părul și mustrându-se că sperase așa ceva. Trebuia să nu se mai pună singură în situații în care sfârșea dezamăgită din cauza absenței lui Max. Sincer, dacă avea o nevoie așa de mare să-l vadă

încât era dispusă să-și sacrifice mândria pentru un asemenea privilegiu, ar putea pur și simplu să-l caute. Sau să-i trimită un bilet. Sau cel puțin ar putea să...

– Domnișoară? Se auzi un ciocănit încet la ușă. Domnișoară, sunteți trează?

Recunoscând vocea lui Mary, servitoarea, Anna se duse grăbită să deschidă ușa.

– Ce e? S-a întâmplat ceva?

– Nu, spuse Mary în șoaptă. Lord Dane vă cheamă să veniți pe terasa din spatele casei.

– Serios?

– Da, domnișoară. Vă roagă să vă îmbrăcați și să mă urmați. În tăcere.

Dacă i-ar fi cerut asta vreun bărbat din casa Anover, Anna nici nu s-ar fi gândit de două ori înainte să-l refuze. Acum acceptă după o singură clipă de ezitare și asta numai pentru că îl așteptase o jumătate de oră în bibliotecă.

– Sunt deja îmbrăcată, îi atrase ea atenția și începu să-și prindă la loc părul. Ia-o înainte!

Anna o urmă pe Mary pe scări și ieși afară, unde descoperi că Max o aștepta pe terasă, așa cum promisese. Era însoțit de o duzină de servitori, toți având în mână lanterne, coșuri sau cutii, toți șușotind și zâmbind entuziasmați.

– Ce naiba...?

Max făcu un pas în față și rânji.

– Ai venit.

Ea îi auzi ușurarea din voce. Ceea ce o făcu să se simtă mult mai bine.

– Ce se întâmplă?

– Un picnic la lumina lunii, explică el. M-am gândit că ai nevoie să te binedispui.

– Ah! Ah, era minunat! Apreciez intenția și efortul, chiar apreciez, dar ai trezit toți oamenii ăștia pentru asta?

– Bineînțeles că nu. Erau deja treji.

– La cererea ta?

– Nu, la ordinul meu. I-am amenințat că-i dau afară și că-i alung de pe moșie.

Ea îi aruncă o privire aspră.

– Nu e amuzant.

– E puțin amuzant, răspunse el. Înaintă și o luă cu blândețe de braț. Nu te mai agita atâta și hai să mergem! I-am recompensat bine pe cei care au fost dispuși să mă ajute. Și le-am oferit și lor un picnic.

– Ah! Și din nou, *minunat*. Nu era de mirare că servitorii erau atât de veseli și de entuziasmați, era o aventură pentru toată lumea. Anna se uită peste umăr în timp ce ea și Max o luară înainte și se întrebă dacă doar pentru ea era primul picnic la lumina lunii. Din cât de bine și de repede plănuise Max întreaga poveste putu să ghicească că nu era primul lui picnic.

– Nu este primul tău picnic la miezul nopții.

– Nu e nici zece și jumătate, îi atrase el atenția și nu mai comentă nimic altceva.

La care ea răspunse:

– Ai fost însoțit întotdeauna de o femeie?

El ridică din umeri.

– Nu e foarte amuzant să ieși singur la picnic.

– Da, presupun că ai dreptate, fu ea de acord și o lăsă baltă. Femeile din trecutul lui Max nu o interesau în mod deosebit. Nu cu ele era în acel moment.

Grupul nu se îndepărtă prea mult de conac, se duse doar într-un luminiș de pe un deal, care nu putea fi văzut dinăuntru din cauza copacilor și a acareturilor. Nu făcuseră mai mult de cinci minute, dar odată ce nu mai văzură casă, i se păru că vede o altă lume. Peisajul era învăluit în întuneric, și privirea îi fu atrasă de cerul plin de stele. Era ceva aproape magic să fie acolo, pe pajiștea scăldată de lumina lunii, împreună cu Max. Chiar dacă era puțin probabil, dat fiind că nu erau singuri, Anna își îngădui pentru o clipă să viseze că Max va găsi o cale de a profita de momentul acela magic și că o va săruta înainte ca seara să se termine.

La indicațiile lui Max, servitorii aranjaseră picnicul pe vârful dealului și, la ceva distanță, aranjaseră un altul pentru ei. Îndeajuns de aproape încât să le poată sări în ajutor dacă aveau nevoie de ceva, dar destul de departe, încât să nu-și audă unii altora conversația.

După ce i se refuză ajutorul, Anna se așeză confortabil pe pătură, înconjurată de diferitele coșuri cu bunătăți. Aveau vin, brânză și fructe, farfurii și tacâmuri, până și niște pături în plus.

– Te-ai gândit la toate, comentă ea.

Max se aşeză în faţa ei, cu genunchiul la un fir de păr distanţă de locul unde se afla mâna ei. Era o senzaţie bizară – că aproape se atingeau. Îi venea să întindă mâna şi să elimine distanţa aceea minusculă dintre ei. Dar ea îşi mişcă mâna ca să înlăture tentaţia. Atracţia e atracţie, dar nu se cuvenea să atingă genunchiul unui bărbat doar pentru că aşa i se năzărise. Mai ales că erau priviţi de o mulţime de oameni.

– Mai am o surpriză pentru tine, îi spuse el. Scoase din coşul din spatele lui un tub lung de alamă.

– Un telescop! exclamă ea entuziasmată.

– Mă tem că nu e foarte puternic, e folosit de marinari, dar luna se vede foarte bine prin el. Îi înmână telescopul, iar el se apucă să pună farfuriile şi să toarne vinul. Când aveam vreo unsprezece ani şi veneam în vizită, mie şi lui Gideon ne plăcea să ne furişăm afară şi să ne uităm la stele. Îi făcu un semn cu paharul. Vezi, nu toate incursiunile mele nocturne au avut de-a face cu femeile.

– Doar cele pe care le-ai făcut după vârsta de unsprezece ani. Zâmbi la acest gând şi examină telescopul întorcându-l pe toate părţile. Când erai copil, cred că ai înnebunit-o pe mama ta cu furişatul din casă.

– Totul o înnebunea pe mama mea. Am văzut-o odată plângând din cauza unei mâncări de mazăre prost gătite. Era foarte emotivă. Dar escapadele mele nocturne au rămas neobservate.

– Pentru că erai viclean, ghici ea.

– Da. Şi înainte de a mă certa cu tatăl meu, eram dispus să fac oricui pe plac. În secret, i-am cerut voie lui Lady Engsly.

– Gideon ştia?

– N-am putut să-i spun aşa ceva. Nu se întâmpla prea des să nu-şi asculte părinţii. Ciocăni un capăt al telescopului. Hai, încearcă-l! Într-o noapte senină, e cel mai bun loc de observat luna şi stelele.

Anna privi prin telescop. La început nu văzu nimic, dar apoi...

– Şi nici un loc mai bun pentru a privi în casa unei femei.

– Poftim?

Îi înmână telescopul.

– Uită-te şi tu! La stânga, printre copaci.

El îndreptă telescopul spre direcţia indicată de ea şi se uită prin el.

– Se presupune că nu te uiți în față. Trebuie... Dumnezeule, aia e căsuța doamnei Mitchell. Poți să vezi prin fereastră.

– Da, am observat.

– Hm. Lăsă telescopul în jos. Am petrecut atâtea nopți aici și n-am observat-o niciodată. Doamna Mitchell e o femeie norocoasă.

Ea făcu ochii mari, îngrozită.

– Ați spionat-o?

– Eram niște băieți de unsprezece ani. Bineînțeles că am spionat-o. Mai ales că era vorba despre doamna Mitchell, care e un mister pentru cei din Codridgeton. S-a măritat la 17 ani, a rămas văduvă și fără copii la 19 ani, iar la 46 de ani a rămas o femeie foarte drăguță, energică și amabilă. Dar nu a manifestat nici cel mai mic interes pentru vreunul dintre bărbații care au curtat-o. Și au fost destui.

– De unde știi asta?

– Un bărbat știe astfel de lucruri.

Îi luă din nou telescopul din mână și de data asta îl îndreptă spre cer înainte să se uite prin ocular. După ce-l ajustă puțin, zări luna mare și strălucitoare, deși încețoșată.

– Incredibil! șopti ea și-și propuse să-l roage pe Lucien să-i împrumute telescopul și altă dată.

Dar, oricât de spectaculoasă arăta luna când era mărită, nu putu să-i capteze interesul la fel de mult ca bărbatul de lângă ea. Lăsă jos telescopul și îl puse deoparte.

– Poate că doamna Mitchell a fost foarte îndrăgostită de soțul ei și nu a putut să accepte pe nimeni altcineva în casa și în inima ei.

– A fost o căsătorie aranjată, iar soțul ei era cu treizeci de ani mai în vârstă decât ea.

Această informație nu elimina cu totul posibilitatea iubirii, dar o făcea mai puțin probabilă.

– Poate că bărbații care au curtat-o nu au fost pe gustul ei sau poate că-i e fidelă unui alt bărbat care este departe, vreun soldat din altă țară sau vreun diplomat. Poate că povestea lor de dragoste continuă prin intermediul poștei.

– Săracul de el!

– Mie mi se pare înduioșător. Zâmbi la acest gând și ridică din umeri când îi veni o altă idee. Sau poate că preferă compania femeilor.

– Are multe prietene, e adevărat, dar...

– Nu la asta mă refeream. Mă refeream la relațiile carnale. Își inhibă impulsul de a se fâstâci când el ridică o sprânceană fără să spună nimic. Oare n-ar fi trebuit să sugereze așa ceva? Îmi cer scuze, n-am vrut să te ofensez. Am presupus că, fiind un vizitator al casei Anover, ești conștient că există și astfel de înclinații. Nu ar fi trebuit să...

– O, sunt conștient și nu m-ai ofensat. Sunt doar surprins. Mi se pare că ești mereu surprinzătoare.

– Am fost crescută în casa aia, îi reaminti ea.

Max îi așeză farfuria în față, pe pătură.

– Am crezut că nu aveai prea mare legătură cu ce se întâmpla pe acolo.

– N-am avut legătură cu invitații, dar știam ce se întâmpla între ei, ce se întâmplă încă. Mama m-a ținut la distanță, dar am fost bine informată. E de părere că ignoranța atrage curiozitatea, și curiozitatea atrage dezastrul.

– Nu-mi vine să cred că voi spune asta, dar sunt de acord cu mama ta. Bineînțeles, ar fi fost mai înțelept din partea ei să te crească altundeva, unde nu ar fi trebuit să te învețe ce fac craii și libertinii...

– Ca tine?

El clătină ușor din cap.

– Eu nu sunt un crai, draga mea.

– Bineînțeles că ești. Ea îi aruncă o privire jucăușă. Nu-i așa? Mi-ai spus că nu ești un gentleman.

– După standardele unora, nu, nu sunt, fu el repede de acord. Dar faptul că există anumite reguli pe care nu le urmez nu înseamnă că nu există reguli pe care să le respect. Nu mă deranjează să-i dezamăgesc pe cei de teapa prietenilor tatălui meu, dar asta nu înseamnă că încerc din răsputeri să devin un căpcăun. Nu vânez fecioare, nu seduc femei căsătorite și nici nu mă joc cu domnișoare respectabile...

– Doar cu femei ca mine?

Max clipi, dar nu spuse nimic o vreme, iar ea își dădu seama că-și alegea cu grijă cuvintele.

– Am cel mai mare respect pentru tine, cel mai mare respect, spuse în cele din urmă. Nu știu ce faci tu, dar în ceea ce mă privește pe mine, te asigur că... nu mă joc.

„Ce cuvinte romantice", se gândi ea și începu să-i bată inima mai repede. Dacă nu ar fi fost în văzul lumii, l-ar fi sărutat pe loc. Îi stătea pe vârful limbii să-i spună că nici ea nu se juca, dar se abținu.

Își petrecuse fiecare dimineață plimbându-se cu el. Voia mereu să fie cu el și să stea de vorbă cu el. Îl sărutase de două ori și spera să o mai facă. Chiar în momentul acela era cu el la un picnic la lumina stelelor.

Și făcuse toate acestea știind că nu vor ajunge nicăieri. Ea nu era o lady, iar acesta nu era un ritual de curtare. În cele din urmă, își va obține mia de lire și va sosi timpul să plece.

Atunci ce făcea, dacă nu se juca cu bărbatul acesta?

Ce făceau amândoi aici?

– Nu intenționam să te întristez, murmură Max.

Anna clătină din cap. Nu voia și nu avea nici un rost să fie tristă. Dacă tot nu avea prea mult timp la dispoziție cu Max, era cu atât mai important să profite de orice moment petrecut împreună.

– Nu sunt tristă, răspunse ea și aproape că se convinse pe sine. Sunt doar gânditoare.

Mințea.

Max știa că Anna nu va fi niciodată o femeie ușor de citit, dar îi plăcea să creadă că începea să recunoască semnele anumitor stări de spirit. Cu siguranță, existau anumite lucruri pe care ea nu mai putea să i le ascundă pe deplin. Iar el știa că în acel moment mințea.

Ar fi preferat să știe de ce. De ce naiba o mărturisire sentimentală din partea lui ar face o femeie să plângă?

Nu era tocmai un lucru de care să se simtă flatat. Și nici promițător, dat fiind că plănuise pentru seara aceea și alte confesiuni sentimentale.

– La ce te gândești? o întrebă el, sperând că o va convinge să vorbească.

– Mă gândeam la... tot felul de lucruri. La doamna Culpepper, la mama mea. Au fost niște zile dificile.

Își murmură acordul și încercă să-și dea seama dacă ea mințea sau nu și ce ar fi putut el să facă în ambele cazuri.

– Ia o felie de măr, sugeră el și se simți ca un idiot. Pentru că în acel moment ar fi trebuit să recurgă la ceva mai util decât la un fruct.

Dar ea păru că apreciază efortul. Zâmbi, acceptă o felie de măr și luă o mică îmbucătură din ea.

– Hai să vorbim despre ceva mai vesel! Spune-mi ceva nou despre tine. Povestește-mi despre nepoatele tale!

Fiind în continuare confuz, el ezită, dar în cele din urmă decise că era în interesul lui să o binedispună în orice fel ar fi preferat ea.

– Trebuie să mărturisesc că nu le cunosc la fel de bine precum ar trebui. Cumnatei mele nu prea îi place de mine și am descoperit că toată lumea este mai fericită dacă nu mă implic prea mult în treburile familiei.

– Dar i-ai cumpărat nepoatei tale un cal?

El ridică un umăr.

– Sunt ținut la curent în legătură cu interesele lor.

– De către văduva vicontelui?

– Nu, de către cel mai bun viconte care a existat vreodată.

– Poftim?

– Vărul meu, domnul William Dane. Se ocupă de moșie cât sunt eu plecat, ceea ce înseamnă că se ocupă tot timpul. Acum trei ani a venit la mine sperând să-i împrumut niște bani cu care să-și cumpere o funcție – din păcate, așa se întâmplă în general când ești al treilea fiu al celui de-al doilea fiu. Îl cunosc pe William din copilărie. E un om bun, un bun conducător care se pricepe la afaceri și care are talent diplomatic. I-am cerut să mă ajute cu domeniul familiei Dane, și el a acceptat bucuros. Luă o boabă de strugure în gură și vorbi cu ea în gură. Implicarea mea a devenit inutilă cu ceva vreme în urmă.

– Pare a fi un om competent.

Max încuviință.

– Familiei Dane nu i-a mers niciodată mai bine. Cei care locuiesc la moșie și slujitorii nu au fost niciodată mai fericiți. Nici măcar dificila mea cumnată nu are ce să-i reproșeze și, crede-mă, Lady Dane găsește mereu nod în papură. William ar fi trebuit să moștenească titlul de viconte.

– Iar tu ce-ai fi făcut în această situație? întrebă ea, întinzându-se după paharul de vin.

O privi cum atinse cu buzele marginea paharului și luă o înghițitură. Era un gest simplu și neînsemnat, dar care lui i se părea incredibil de senzual.

– Ce vrei să spui?

– Dacă nu ai avea responsabilitățile unui viconte, ce ai face cu viața ta?

– Exact ce fac acum, doar că mai des. Să beau, să trândăvesc și să seduc femei frumoase, spuse el făcându-i cu ochiul.

– Ești un mincinos, îl acuză ea râzând. Nu ești nici pe departe la fel de imoral pe cât ai vrea să creadă oamenii. Mi-ai spus deja că nu ești nici crai, nici libertin. Cu siguranță, nu ești nici leneș.

– Crezi că mă cunoști atât de bine, nu? îi spuse el și se întrebă cum ar reacționa dacă i-ar spune că, deși nu seducea femei la întâmplare, era foarte nerăbdător să o seducă pe ea.

Ar putea să-i arate ce însemna să fii imoral. De-abia aștepta să-i arate ce distractiv era să fie indecentă, complet și fără remușcări.

Tocmai de aceea, se gândi el, aruncând o privire spre grupul de pe cealaltă pătură, adusese cu el jumătate din servitorii de la Caldwell ca să-i păzească.

– Cred că te știu destul de bine încât să am o părere rezonabilă despre ce-ai face dacă nu ai avea parte de nici o constrângere, spuse Anna. Mai luă o gură de vin și apoi lăsă paharul jos. Nu cred că te-ai întoarce la viața de soldat. Ai renunțat la funcție înainte să devii Lord Dane. Nu ai răbdarea necesară să faci politică. Ești incompatibil cu viața clericală. Mă întreb... Își înclină capul. Ce faci tu când nu strâmbi din nas la nobilime? Când nu te vede nimeni?

Lui Max îi apăru un zâmbet larg pe față și apoi își mișcă sprâncenele în cel mai sugestiv și mai ridicol mod cu putință.

Anna icni, oscilând între oroare și amuzament.

– Nu la asta mă referem.

– Știu, spuse el râzând. Dar apreciez faptul că ai înțeles la ce mă refer. Chiar ai avut parte de o educație neobișnuită. Mama ta te-a învățat chiar totul?

– Cum aș putea să știu dacă m-a învățat totul, dacă știu doar ce mi-a pus ea la dispoziție?

Avea dreptate.

– Poate că ai învățat tu din proprie inițiativă? Îmi imaginez că biblioteca din casa Anover nu duce lipsă de materiale... să spunem de natură explicită.

– Ei bine, dacă tot ce poate fi cunoscut în această privință poate fi găsit în cărțile pe care le are mama, atunci da, m-a învățat totul.

– Are multe cărți legate de acest subiect?

– O, da, îl asigură ea. Teancuri peste teancuri.

– Ar fi trebuit să petrec mai mult timp în bibliotecă.

Ea râse și clătină din cap.

– Cele mai bune dintre ele erau ținute separat, în colecția privată a mamei.

– Pot să îndrăznesc să întreb ce înseamnă în acest caz cele mai bune cărți?

– Aspectul lor grafic, spuse ea succint.

El reflectă la asta.

– În ceea ce privește calitatea sau în ceea ce privește caracterul explicit?

– Păi, calitatea este o chestiune atât de subiectivă...

– Într-adevăr. Cum se numește cartea ta favorită?

Nu putea să fie sigur din cauza întunericului, dar Max avu impresia că Anna, auzindu-i sugestia, roși puțin.

– N-am de gând să-ți spun asta.

– De ce nu?

– Nu știu, recunoscu ea râzând. Pur și simplu nu-mi place ideea. Să te uiți la o asemenea carte știind că și eu m-am uitat la ea.

– Dar eu știu deja că te-ai uitat la ea, îi atrase el atenția.

– Da, dar nu știi la ce anume.

Ei bine, acum devenea interesant de-a binelea.

– Vorbim de ceva specific? O ilustrație favorită din cartea preferată?

– N-am spus asta.

– Dar ai fost pe-aproape. Ce descria? El râse când ea pufni și întoarse capul într-o parte. Sigur avea un nume, făcând parte dintr-o carte. Cum se numea? Hai, spune-mi!

– Nici dacă îmi oferi în schimb toate ilustrațiile deocheate din Anglia, milord.

– Dar ce spui despre cele din Franța? Francezii au creat niște....

– Da, spuse ea timid. Știu.

Desenul la care se gândea Anna nu era deosebit de vulgar, cel puțin comparativ cu cele pe care le puteai găsi în casa Anover. Era o schiță colorată înfățișând doi tineri îmbrățișați într-o grădină scăldată de razele soarelui.

Nu era rușinată din cauza nudității sau nu doar din cauza ei, ci din pricina sentimentului pe care i-l trezea scena. Cei doi stăteau îmbrățișați, uitându-se unul în ochii celuilalt și părând că nu le pasă de lumea exterioară.

Pentru Anna, imaginea era simbolul creat din cerneală și din imaginație a ceea ce însemna pentru ea a fi îndrăgostit. Partea romantică și naivă a acestei idei era sursa rușinii ei. Întotdeauna este jenant să recunoști că vrei ceva ce știi că nu poți avea.

– Cred că ar trebui să ne întoarcem la subiectul inițial, spuse ea. Ce ți-ar plăcea să faci, dacă ai fi liber să faci ce vrei? Aș zice că...

– Poți să încerci să ghicești toată ziua și nu vei găsi răspunsul, o întrerupse Max. Deci, hai să ajungem la o înțelegere! Eu îți voi spune ce aș face dacă aș fi absolut liber, iar tu îmi vei spune numele cărții cu...

– Nu.

El suspină teatral.

– Foarte bine. Eu îți voi spune ce aș face eu, iar tu îmi vei spune ce ai face tu.

Nu era un târg echitabil, căci el știa deja că ce ar face și ce urma să facă erau unul și același lucru: să-și cumpere o căsuță. Dar dacă Max nu se gândise deja la asta, ea nu avea de gând să-i atragă atenția.

– Foarte bine, începe tu!

– La mine e foarte simplu. Aș fi un om de afaceri.

Ea îi aruncă o privire lipsită de expresie în timp ce se întinse după o bucată de pâine.

– Hai, fii serios!

– Te asigur că vorbesc serios.

Se uită la trăsăturile lui și văzu că nu era nici o urmă de tachinare sau de amuzament pe chipul său. Doamne, chiar vorbea serios!

– Dar dacă ești interesat de afaceri, atunci de ce ai lăsat domeniul familiei Dane pe mâna vărului tău?

– Pentru ca nu sunt genul de afaceri care mă interesează pe mine: recolte, chirii și politică. Clătină din cap. Aș face altceva. M-aș ocupa de comerț.

– De comerț?

– Ești surprinsă?

– Da, destul de surprinsă.

– Pentru că este o meserie rușinoasă pentru cineva ca mine?

I se păru că aude o tonalitate defensivă în voce, dar nu putea fi sigură.

– Nu, pentru că presupune un anume grad de devotament, nu doar să nu fii leneș. Mi-ai spus când ne-am întâlnit prima oară că nu te dedici nici unui lucru pentru că ar presupune prea mult efort.

– Mințeam, recunoscu el. Doar nu era să recunosc în fața unei doamne pe care voiam s-o impresionez că vreau să fiu om de afaceri. Nu eram chiar atât de beat.

Anna fu sigură că atât cât va trăi nu va putea înțelege cum își ierarhizau bețivii prioritățile. Fusese îndeajuns de beat încât să o ceară în căsătorie, dar destul de treaz cât să păstreze acest secret? Era o chestiune uimitoare pentru ea.

– De ce îți dorești asta? întrebă ea.

– Pentru că un om de afaceri nu are decât ceea ce a câștigat, explică el. Și pentru că ce aș câștiga ar fi al meu, nu ar fi legat de averea familiei. Și pentru că mă pricep.

– Te ocupi de negoț în prezent?

– Promiți că nu vei spune nimănui?

– Da, bineînțeles.

El încuviință din cap și se întinse după vin.

– În ultimii șase ani, am strâns o sumă considerabilă de bani. Și asta sub numele de Jeremiah Blackwater.

– Ai un nume fals? Serios? Ea izbucni în râs când el îi confirmă. O, dar asta este minunat. N-am mai cunoscut pe nimeni care să pretindă că este altcineva.

El îi făcu un semn cu paharul.

– De unde știi?

– Da, ai dreptate, încuviință ea. Dar de ce ai nevoie de un nume fals? Nu ți-a păsat niciodată de părerea nobilimii, de ce ți-ar păsa în acest caz despre ce cred ei?

– Nu-mi pasă în mod deosebit. Dar nepoatele mele ar putea avea de suferit din cauza asta. Ridică din umeri, ca și cum ar fi fost rușinat de faptul că fusese prins păsându-i de ceva. Ea își dădu seama că nu era o discuție atât de ușoară pentru el precum pretindea. Una e să te autoexcluzi din societatea respectabilă, și alta e să târăști patru fete după tine. Cea mai mare dintre ele își va face debutul peste câțiva ani.

Anna cântări toate astea: un unchi care avea o reputație pentru exces nu-i diminua prea mult șansele nepoatei sale la o căsătorie

bună. Un unchi care și-ar murdări mâinile cu negoțul nu ar transforma-o într-o paria, dar ar exista zvonuri și ridiculizări. Unele uși ar fi închise pentru ea, anumiți bărbați ar deveni inaccesibili.

Ea îi zâmbi lui Max, pentru că era încântată de el dintr-o mie de motive.

– Vezi? Nu ești chiar așa de imoral.

– Mă bucur că spui asta. Va fi mai ușor să te conving când te voi cere în căsătorie.

Surprinsă de cuvintele lui ușuratice și destul de rănită, Anna îl fixă cu privirea.

– Nu glumi cu asemenea lucruri! Nu e...

– De ce aș glumi?

– Ești... Îi studie fața, dar nu reuși să i-o citească. Vorbești serios?

– Poate. Luă o gură de vin și o privi peste marginea cupei. Și dacă aș vorbi serios? Și dacă te-aș cere în căsătorie în seara asta?

– Te-aș refuza, evident, îl întrerupse ea, cu inima bubuindu-i în piept. Nu-mi vine să cred că avem o asemenea conversație.

– Nu poți să fii atât de surprinsă, murmură el, lăsând paharul din mână. Nu e prima oară când te cer în căsătorie.

Era prima oară când aborda subiectul fiind treaz.

– Iar motivele pentru care te-am refuzat nu s-au schimbat.

El își înclină capul, încercând să-și aducă aminte conversația.

– M-ai refuzat pentru că îți doreai căsuța și câinele.

– Da, și pentru că nu voiam să fac parte nici din lumea bună, nici din lumea demimondenă.

– De ce nu? El își lăsă paharul din mână, vizibil iritat. De ce părerea celorlalți contează atât de mult?

– Nu...

– De ce te legi de definiția lor îngustă a onoarei și a respectabilității? Ce importanță are pentru tine?

Pentru ea nu era important să o considere ceilalți onorabilă sau respectabilă, își dorea doar să nu o bage deloc în seamă. Dar în afară de asta, o chinuia să-l audă vorbind atât de degajat despre respectabilitate și onoare, ca și cum o femeie le-ar putea arunca la gunoi ca pe un cotor de măr.

– Ție ți-e ușor să spui așa ceva, răspunse ea. Ție nu trebuie să-ți pese de onoarea ta. Tu ești viconte. În ochii societății, te-ai născut onorabil. Tu ai ce să arunci la gunoi. Ai din plin.

– Asta nu e chiar...

– Și mai mult decât atât, dacă vrei, poți să le redobândești. Te porți iar cuviincios, spui câteva cuvinte pline de remușcare, și brusc toate poznele tale nu sunt altceva decât greșelile tinereții. Ea făcu un semn cu mâna care începuse să-i tremure. Băieții și năzbâtiile lor. Acum ești reformat, ești izbăvit, primit înapoi în societate cu brațele deschise.

– Cu siguranță nu e chiar...

– Crezi că o femeie ca mine ar fi tratată cu aceeași amabilitate? insistă ea. Crezi că i s-ar permite vreunei femei să se elibereze total de originile ei rușinoase sau că i s-ar permite vreunei femei să se izbăvească după ce a greșit?

El nu răspunse, deși nu era clar dacă nu o făcuse pentru că nu avea ce să spună sau pentru că se săturase să tot fie întrerupt.

– Nu, răspunse ea în numele lui. Nu există izbăvire pentru o femeie căzută și nici acceptare pentru fiica unei curtezane notorii. Toată viața ei va fi un spectacol.

– Un spectacol, repetă el încet. Asta este problema ta, nu? Are mai puțină legătură cu ce spun ceilalți despre tine și mai degrabă cu faptul că vorbesc despre tine. Nu-ți place atenția pe care o primești.

– Da, asta e, confirmă ea cu înverșunare. Își dorea cu disperare ca el s-o înțeleagă. Mi-a displăcut profund să merg la petrecerile mamei mele. Am urât să fiu privită, să aud șușotindu-se în jurul meu, să fiu subiectul speculațiilor și al pariurilor și, cu siguranță, al glumelor. Nu vreau să fiu un spectacol. Vreau să fiu ca toți ceilalți.

– Nimeni nu e ca toți ceilalți...

– Încetează! îl întrerupse ea. Nu te juca cu cuvintele mele. Ăsta nu e un joc.

– Nu vreau să mă joc. Anna, uită-te la mine! Aștepta până când ea își ridică privirea spre el. Nu vreau să fii ca toți ceilalți. Nu vreau să fii ca nimeni altcineva. Ești perfectă așa cum ești.

Starea de iritare se topea pe măsură ce plăcerea o încălzea pe dinăuntru și se extindea spre exterior.

– Max...

– Căsătorește-te cu mine, Anna!

Anna își înăbuși un geamăt în timp ce plăcerea fu înlocuită de o năzuință goală. O, cât de mult își dorea să-și petreacă restul vieții

cu Max! Dar cât de mult disprețuia ideea de a fi vicontesă. Numai când se gândi la posibilitatea de a juca rolul lui Lady Dane la Londra, că i se întoarse stomacul pe dos și palmele începură să-i transpire. N-ar mai fi un spectacol doar pentru lumea demimondenă, ci și pentru înalta societate. Fecioara-de-Gheață a casei Anover ar deveni Târfa Hrăpărețată a conacului McMullin.

– Nu putem să ne căsătorim, Max, și tu știi asta. Nu pot să mă întorc la Londra. Nu vreau.

– Tu... Max strânse din buze. Se uită la ea, blestemă, se ridică în picioare și făcu câțiva pași să se uite la ceva în depărtare.

Dorindu-și să poată face ceva ca lucrurile să fie mai bune, Anna îl privi cum își trece mâna prin păr, se întoarce și stă în fața ei cu picioarele depărtate și cu o sclipire fermă în ochi.

– Bine. Fie, o căsuță atunci!

– Ce...?

– Dar ceva mai aproape de Caldwell și de McMullin decât de doamna Culpepper, mormăi el. Nu am de gând să-mi petrec viața într-o trăsură vizitându-i pe singurii gentlemeni pe care îi cunosc la țară.

Anna se holbă uimită la el. Vorbea serios. Vorbea cu adevărat serios. Ar fi renunțat la Londra și ar fi locuit la țară pentru ea.

Era o ofertă incredibil de altruistă și minunat de romantică. A, nu era nici pe departe atât de imoral, se gândi ea, și-i stătu pe limbă să spună: „Da, da, de o mie de ori da". O viață petrecută la țară cu Max. O viață petrecută plimbându-se împreună, luând masa împreună, citind în bibliotecă sau poate jucând șah. Ar fi fost un vis devenit realitate... Pentru ea.

Dar ar fi un coșmar pentru el.

– Ai muri de plictiseală într-un an, spuse ea încet.

Și înainte ca anul acela să se termine, el ar avea resentimente față de ea din cauza alegerii făcute, iar ea s-ar simți vinovată că îi acceptase oferta. Știa ce înseamnă să fii prizonier. Era ultima persoană căreia îi dorea o astfel de soartă.

– Nu e adevărat. Aș... Nu-și termină ideea și se uită în depărtare. Amândoi știau că așa se va întâmpla sau cel puțin știau îndeajuns, încât să se teamă că s-ar putea întâmpla.

În ciuda acestui fapt, Anna era dezamăgită. O parte din ea, o mică, irațională și deznădăjduit de romantică parte din ea, sperase că el va avea un contraargument convingător.

„Nu o să mă plictisesc niciodată, nu de tine. Întotdeauna îmi vei fi îndeajuns."

În schimb, el își feri privirea, iar Anna își dori să se poată face ghem, ca să-și aline durerea din piept.

Următoarea întrebare a lui Max o sperie atât de tare, încât, pentru o clipă, nu mai simți nimic altceva.

– Te joci cu mine?

– Poftim? Nu. Negase automat pentru că ideea că ea ar fi cea care s-ar juca cu el era de-a dreptul absurdă. Dar după clipă, își dădu seama că răspunsese prea repede. Nu cred.

– Nu crezi?!

– Nu asta este intenția mea. Eu... Acum ea fu cea care își feri privirea. Țin la tine. Vreau să fiu cu tine mai mult decât o zi sau două, dar nu pot să-mi imaginez cum anume. Dacă asta înseamnă că mă joc...

– Vrei să fii cu mine? o întrerupse Max.

– Da.

– Atunci... Max se relaxă vizibil. Ei bine, atunci se schimbă lucrurile.

– Da?

Asta nu schimba nimic.

Spre uimirea ei, el începu să zâmbească.

– Vrei să fii cu mine.

– Păi, da, dar...

– Atunci vei fi cu mine, declară el. Și după ce spuse asta, își reluă locul pe pătură.

Anna se holbă la el, pe de o parte îngrozită, pe de alta, admirându-i aroganța.

– Max, lucrurile nu merg așa.

– Le facem noi să meargă. Găsim noi o soluție.

Să găsească o soluție? Nu asta încercaseră să facă până în acel moment? Nu tocmai eșuaseră?

– Nu sunt sigură că...

Max îi luă mâna și i-o strânse cu blândețe.

– Vreau să fiu cu tine aici și acum, pe această pătură, sub aceste stele. Vrei și tu același lucru?

– Da.

–Atunci hai să facem asta și să nu mai irosim nici un minut din această noapte frumoasă îngrijorându-ne în legătură cu ziua de mâine.

Anna cântări propunerea. Era mai mult decât bucuroasă să încheie o conversație pe care nu dorise să o înceapă. Și nu-i cerea să facă nimic din ce nu făcuseră deja de la prima lor plimbare, adică să ignore faptul că nu puteau avea un viitor comun. Așa că atunci când Max îi zâmbi încurajator, ea nu găsi nici un motiv să nu-i zâmbească înapoi.

Doar că nu-i venea să zâmbească. O făcu pentru el și în speranța că puteau recâștiga bucuria și camaraderia de mai devreme. Dar în realitate, Anna știa că lucrurile nu vor mai fi niciodată la fel. Nu în seara aceea. Și probabil nici altă dată.

Capitolul 25

Anna se întoarse în camera ei când ceasul de pe polița căminului anunță ora unu. Oftând, se lăsă în fotoliul de lângă șemineu și se aplecă să-și dezlege șireturile de la ghete.

Doamne, ce zi! Se întâmplaseră atât de multe de când se trezise și până în acel moment, încât nu știa cât de mult să-și limpezească gândurile și să ajungă la vreun fel de...

Se auzi o bătaie ușoară în geamul de la ușa balconului. Îi îngheță mâna și își întoarse capul într-o parte. Nu putea să fie...

Și iată că se întâmpla din nou.

–Pietricele, șopti ea, îndreptându-și spatele. Cineva arunca pietricele în ușile balconului ei.

Cu un mic și mirat chicotit, se ridică de pe scaun și deschise ușile balconului, lăsând să intre o boare de aer proaspăt. Ieși afară din cameră, se uită peste balustrada din fier și, deloc surprinsă, îl descoperi pe Max stând dedesubt.

Rânji la ea și spuse:

–Bună dimineața, Anna, cu același ton cu care spusese „Noapte bună, Anna" cu câteva minute în urmă.

Ea clătină din cap, râzând.

–Ce, Doamne, iartă-mă, faci acolo?

– Încerc să fiu romantic. Aruncă restul de pietricele într-o parte. Spune-mi că pot să urc la tine.

– Să urci? Vrei să spui să te cațări? În nici un caz. Îți vei rupe gâtul. Intră în casă și folosește scările! Ne întâlnim în hol.

– Ăsta nu e romantism, e doar șiretenie.

– E mai practic.

– Practic? repetă el cu dispreț. La naiba cu toate astea, vin sus!

– Max, nu, eu... O, pentru numele lui... Deopotrivă amuzată, iritată și temătoare pentru siguranța lui, privi cum se urcă pe fațada din piatră neregulată a casei. Dacă o să cazi cumva și-ți rupi gâtul, să nu crezi că eu voi... Doamne, tu chiar ești agil!

El escaladă fațada casei cu o viteză remarcabilă. În câteva momente, era în dreptul balconului. Apoi nu trebui decât să se prindă de balustradă și să o încalece, ceea ce și făcu cu grația unei feline.

Anna nu putu să nu remarce că abilitățile fizice remarcabile ale lui Max o făcură să fie conștientă de propriul corp. Mai exact, de fiorul pe care-l simțea din cap până-n picioare. Atracția era un lucru ciudat și minunat, își spuse ea.

Dar era mai bine dacă ținea această atracție sub control. Făcând abstracție de admirația pentru felul în care reușise să se cațăre, îl mustră:

– Ai fi putut să pățești ceva.

Max își scutură praful de pe mâini și de pe haine.

– Nu aș fi căzut de la o distanță prea mare.

– Destul de mare, dat fiind faptul că există o ușă la camera asta. Chiar era absolut necesar să riști?

– Da. Se mai scutură o dată pe haină și se apropie de ea. Nu-mi place că ne-am certat. Zâmbi cu tristețe. Din nou. Dar îmi plac gesturile mărețe.

– Da, am observat, spuse ea și-i întoarse zâmbetul. Încep să-mi placă și mie.

– Și nu-mi place că din cauza faptului că ne-am certat și după aceea am încercat să trecem peste asta, și pentru că era atâta lume în jurul nostru... Îi cuprinse fața în mâini. N-am apucat să te sărut la lumina lunii.

– Nici mie nu-mi place asta, șopti ea, chiar înainte să o sărute.

Fu un sărut dulce, blând și romantic. Genul acela de sărut pe care Anna și-l imagina împărtășit de cuplul din grădină.

Max o cuprinse cu brațul pe după talie. Ea își împleti brațele pe după gâtul lui și pentru un lung și minunat moment existară doar ei doi pe lume. Nu mai existau decât căldura trupului lui, gustul lui și mirosul lui de cafea și săpun.

Nu mai exista decât Max care o săruta.

Dar treptat, sărutul acela deveni altceva. Fiorul pe care îl simțise Anna se transformă într-o senzație dureroasă de nerăbdare. Dintr-odată, simplul sărut nu mai era de-ajuns. Voia mai mult.

El o trase mai aproape, iar degetele ei îi alunecară pe gât și ajunseră în păr. Max tremură și începu să-și miște mâinile posesiv pe brațe, pe talie, pe spate. Își dezlipi gura de a ei și o sărută pe obraji, îi mușcă ușor urechea.

Anna își auzi respirația sacadată și apoi un geamăt în timp ce Max îi săruta pielea sensibilă a gâtului.

Apoi îi trecu prin minte că tot ce i se întâmpla în acel moment explica mult mai bine decât orice carte de ce existau atâtea femei căzute pe lume.

Nerăbdătoare să-l guste din nou, îi întoarse fața spre ea și-l sărută cu un sărut care nu mai era la fel de dulce. Era o confruntare hotărâtă, arzătoare, chiar disperată a limbilor și a buzelor, iar Anna își dori ca sărutul acela să continue la nesfârșit.

Max se îndepărtă de ea cu respirația întretăiată.

– Destul.

Anna clătină din cap. Nu era destul. Voia mult mai mult. Tot ce putea primi de la el, toate lucrurile pe care nu ar fi trebuit să le accepte. Își strecură mâinile între ei, îl apucă de haină și-l trase spre ea.

– Hai înăuntru! șopti ea.

El o apucă de mâini și i le prinse la piept.

– Nu de asta am venit.

– Știu. Asta făcea ca lucrurile să fie și mai simple. Hai totuși înăuntru!

Se părea că el nici nu avu nevoie să audă altceva. O cuprinse din nou în brațe și o sărută. Și încă o dată, lumea Annei fu alcătuită doar din ei doi și pasiunea care creștea între ei.

Niciodată nu va putea să-și amintească exact cum ajunseseră din balcon în cameră, cum reușise ea să-l descalțe, să-l dezbrace de haine sau care fusese momentul exact când el îi scosese acele din păr și-i descheiase nasturii de la rochie.

O parte din ea știa că ceea ce făceau era greșit. Mă rog, toată ființa ei știa că era greșit, doar că exista o voce firavă pe care o auzea peste vuietul sângelui din urechi.

Nu-i fu prea greu să reducă acea voce la tăcere. Își spuse că acel moment nu era foarte diferit de cel în care se sărutaseră în camera copiilor, era doar ceva mai mult. Nu urma să mai aibă parte de alți pretendenți, de alte săruturi la lumina lunii. Nu va mai exista un alt Max. Așa că va avea parte de această experiență unică. Va profita de prezența lui în noaptea aceea. Își va asuma acest risc.

Încercă să grăbească lucrurile scoțându-și pantofii și ajutându-l s-o dezbrace de rochie și de ciorapi.

Îl auzi cum șoptește:

– Mai încet, draga mea!

Dar ea clătină din cap și-l conduse spre pat.

Probabil că nu se făcea ca o femeie să fie atât de agresivă. Cu siguranță, nimeni nu se aștepta la așa ceva de la o femeie virgină. Dar la naiba cu așteptările! Îl dorea pe Max și îl dorea în acel moment, înainte ca vreunul din ei să se răzgândească.

Max se aplecă și o luă pe Anna în brațe.

Doamne cât îi plăcea să-i simtă greutatea în mâini!

O așeză pe pat, își scoase cămașa și se tortură ridicându-i Annei cămășuța, dezvăluindu-i pielea înfierbântată centimetru cu centimetru.

– Ce frumos, șopti el și o mângâie încet, cu un scop, în contrast cu mișcările agitate ale Annei și cu propriul lui instinct nebun de a se bucura de cât mai mult cât mai repede.

Trebuiau ca amândoi să se potolească, mai ales ea. Mâinile Annei erau peste tot, mângâindu-i spatele și brațele. Degetele-i iscoditoare îi treceau prin păr și pe piept. Dădea dovadă mai degrabă de entuziasm decât de tehnică. Și acest lucru era devastator. Totul în legătură cu femeia aceasta îl devasta.

Nu mai dorise niciodată o femeie așa cum o dorea pe Anna. Nici o doamnă elegantă, nici o domnișoară inocentă, nici o văduvă veselă și nici o curtezană experimentată nu-l tentase așa cum îl tenta ea. Dar dacă continuau în același ritm, totul s-ar fi terminat prea repede pentru amândoi.

O prinse de încheieturi și i le țintui în saltea, apoi o sărută încet și blând ca să se liniștească amândoi.

Asta era Anna. Asta era femeia visurilor lui, obiectul fanteziilor lui, femeia cu care voia să se căsătorească. Voia ca noaptea să dureze dacă nu pentru totdeauna, cel puțin destul de mult încât ea să nu mai aibă nici o îndoială cât însemna pentru el. Cât de multă nevoie avea de ea.

Ceea ce nu putea să se întâmple dacă urma o zbenguială de zece minute deasupra cuverturii.

Anna se arcui sub el, trăgându-și mâinile.

– Dă-mi drumul!

– Așa o să fac. O mușcă ușor de buza de jos. Ai răbdare!

– Dar...

– Ai încredere în mine, șopti el, știind că nu-i cere puțin lucru. Te rog!

Când ea oftă și se relaxă, o sărută din nou, încet și apoi porni să-i câștige încrederea. Îi exploră fiecare centimetru al corpului, gustând și atingând, căutând gestul care-i provoca plăcere, care o făcea să geamă și să tremure.

Își trecu palma peste sânii ei și o privi cum se arcuiește și se înfioară. Își aplecă apoi capul și-i atinse sfârcul încordat cu vârful limbii și-i ascultă geamătul dulce, îi simți degetele înfigându-i-se în umeri.

Încet și perseverent creă mai multă tensiune între ei, îndepărtând ultimele bariere dintre ei, ultimele haine și inhibiții, până când nu mai rămase decât pielea alunecând pe piele, iar ea se răsuci sub el cuprinsă de dorință.

– Max.

Când își auzi numele pe buzele ei fu mai mult decât putu îndura. Acum, își spuse el și-i încolăci picioarele în jurul șoldurilor. Gemând și el, pătrunse în umezeala ei caldă, îndepărtând orice rezistență cu o apăsare lungă și fermă. Își încleștă degetele în cearșafuri în timp ce plăcerea acută de a o pătrunde îl învăluia.

Se simțea în al nouălea cer.

Dar, în mod evident, nu la fel se simțea și Anna. Scoase un mic țipăt de durere și deveni complet rigidă, mai puțin mâna cu care îl lovi peste cap.

El abia dacă simți lovitura, dar deveni foarte conștient de disconfortul ei. La naiba, ar fi trebuit să aibă mai multă grijă!

Disperat să-i aline durerea, căută o modalitate de a-și cere scuze, de a îndrepta lucrurile.

– Îmi pare rău, iubito. Ar fi trebuit să... Nu era tocmai sigur ce ar fi putut face diferit. Nu se mai culcase niciodată cu o virgină. Ar fi trebuit să te previn. Să-ți spun la ce să te aștepți.

Ea respiră puțin sacadat și îl mângâie pe păr.

– Nu-i nimic. O să treacă.

– Eu...

Dacă ar fi fost în stare, ar fi izbucnit în râs. Ea îl consola pe el. Pentru că bineînțeles că știa la ce să se aștepte. Era fiica doamnei Wrayburn. Experiența în sine era nouă, și partea aceasta era neplăcută pentru ea, dar nimic din toate acestea nu o surprindeau.

Anna îi dădu o șuviță de păr de pe frunte.

– Îmi pare rău că te-am lovit. N-am vrut. Am stricat totul?

– Nu, iubito. Se aplecă și o sărută pe frunte. Nu.

– Mă săruți din nou? șopti ea.

– Draga mea, nici nu trebuie să mă întrebi. Buzele lui erau la o suflare distanță de ale ei. Ia ce-ți dorești!

În acel moment, Max era dispus să-i ofere orice își dorea, orice i-ar fi cerut sau ar fi luat cu de la sine putere.

În timp ce Anna îi cuprinse fața în mâini și îl sărută, Max spuse o rugăciune scurtă, dar din inimă ca tot ce își dorea ea să fie el. Tot ce însemna el. Partea bună din el, partea păcătoasă, gentlemanul și ticălosul.

Numai Dumnezeu știa că și el își dorea fiecare parte din ea. Dar va începe cu asta, cu formele ei catifelate, cu senzația de a o avea sub el și cu ușurarea delicioasă pe care o simți când ea începu să se relaxeze.

Se mișcă precaut, observându-i reacția cu precizie – respirația reținută, mișcarea spasmodică a genelor, gemetele scurte de plăcere. Încurajat, adoptă un ritm domol și observă cum se îmbujorează de dorință.

Când fu sigur, absolut sigur că ea simte doar plăcere, se abandonă extazului de a se mișca înăuntrul ei. Nu mai exista decât Anna, calda, frumoasa și incredibila Anna, și sentimentul copleșitor de a o vedea abandonată plăcerii și căutându-și punctul culminant.

Gemetele i se transformară în țipete din ce în ce mai înalte și mai ascuțite. Și când în cele din urmă explodă în brațele lui, Max se încolăci mai strâns în jurul ei, își ascunse capul la pieptul ei și cedă în fața propriei plăceri.

Capitolul 26

Anna se trezi singură, își întoarse fața către raza de lumină care pătrundea printre draperii și zâmbi. Max plecase înainte de răsărit, trezind-o cu un sărut pe frunte și șoptindu-i ceva în ureche ce ea nu putuse deslușI, dar care cu siguranță fusese ceva drăgăstos. Ce păcat că nu putuse să rămână și să i-l șoptească din nou când se trezise de-a binelea!

Oftând, se ridică din pat și începu să se spele și să se îmbrace, observând o mulțime de dureri și înțepături nefamiliare. Tocmai terminase să-și strângă părul când privirea îi căzu pe săculețul de piele pe care i-l dăduse mama ei, așezat pe măsuța de toaletă. Anna îl atinse cu degetele, reflectând. Acum ar putea să ardă scrisorile și probabil că așa și trebuia, din respect pentru răposata Lady Engsly.

Dar înaintă să facă asta... Anna luă săculețul și îl răsturnă. Voia să știe ce altceva mai conțineau scrisorile acelea.

Luă una la întâmplare, dar un ciocănit îi distrase atenția înainte să poată deschide scrisoarea.

– Intră! strigă, crezând că era vreo servitoare.

Dar era Max.

– Ar fi trebuit să întrebi mai întâi cine este. Dacă erau și alți musafiri în casă?

– Max, ce faci...? Traversă camera grăbită, îl apucă de braț și îl trase înăuntru, închizând ușa în urma ei. Ce faci aici? Dacă te vede cineva?

– Dacă ar fi fost cineva prin preajmă, nu aș fi ciocănit la ușă. O apucă de talie și o trase mai aproape. Vino aici! îi ceru el zâmbind înainte să o sărute scurt, dar teribil de dulce pe buze. Se dădu un pas înapoi și o sărută pe vârful nasului. Am așteptat să fac asta de când am plecat.

Anna simți că roșește și își dori ca educația ei sexuală să fi cuprins și vreo sugestie despre ce ar trebui să spună o femeie unui bărbat după ce tot ceea ce se întâmplase între ei.

– Bună dimineața, spuse ea.

Era mai bine decât nimic.

Din fericire, Max părea mulțumit. Ochii lui căprui erau veseli și plini de afecțiune.

– Bună dimineața. M-am gândit să... Nu-și termină gândul și se încruntă când văzu ce avea în mână, apoi observă dezordinea de pe măsuță. Citești scrisorile?

– Eram pe punctul de a le citi. M-am gândit că poate conțin informații utile. Cum ar fi ziua mea de naștere.

El o privi în ochi când menționă ziua ei de naștere și imediat încruntarea îi dispăru.

– Corect. Da, bineînțeles. Întinse mâna și-i făcu un semn cu degetul arătător. Dă-mi-le mie! Le citesc eu pentru tine.

– Pe toate?

– Nu, doar cinci dintre ele și după aia sigur voi avea ceva mai bun de făcut.

Anna își dădu ochii peste cap și își mușcă limba ca să nu izbucnească în râs.

– Putem să le citim împreună. Dar nu aici. Dacă vine vreo servitoare sau vreunul dintre membrii familiei Haverston...

– Atunci ne întâlnim în bibliotecă. În cinci minute.

Nu-i oferi șansa de a protesta. O sărută din nou repede pe buze, apoi îi dădu drumul și ieși din cameră.

Iar Anna nu-i oferi șansa de a se lua cu alte treburi. După ce el ieși din cameră, băgă scrisorile în săculeț, numără până la treizeci, apoi până la zece, ca să nu pară prea nerăbdătoare, și se îndreptă spre bibliotecă, unde Max o aștepta deja.

Ce minunat!

Se așezară fiecare la un capăt al divanului, împrăștiară scrisorile pe pernele dintre ei și începură să le citească. Anna nu putu să nu observe ce bine se simțea stând alături de Max în tăcere și citind în timp ce o adiere blândă vălurea draperiile. Și se simțiră bine până când unul dintre ei își aduse aminte ce anume citeau și de ce erau nevoiți să facă asta. Apoi totul deveni ciudat, puțin demoralizator...

– Ai 29 de ani.

– Poftim? Anna se uită la Max. Un fior de entuziasm îi făcu inima să bată mai repede. Ai găsit? Ești sigur?

Părea foarte sigur pe el și deosebit de încântat de el însuși.

– Sunt sigur doar de vârstă, deocamdată, dar e un început. Ascultă: „Dragul meu Engsly, sunt bucuroasă să te anunț că s-a născut fiica noastră, Anna Rees". El examină cu atenție foaia, apoi o privi resemnat. Din păcate, nu menționează o dată anume, dar scrisoarea a fost trimisă la numai câteva săptămâni după propria mea zi de naștere.

– Pot să..? Întinse mâna, luă scrisoarea care conținea mai multe pagini și citi pasajul care o interesa. Am 29 de ani. Va trebui să mă obișnuiesc cu această idee.

– Nu e așa o mare schimbare. Te vei obișnui repede cu aparatul auditiv pentru surzi.

– Ești un nesimțit.

– Uneori, atunci când cred că pot să te fac să zâmbești.

– Nu, spuse ea fără reținere. Nu doar atunci. Parcurse restul scrisorii râzând, citind următoarea pagină, apoi ultima. Am pierdut mai mult de un an din viață. Ce ciudat! Mă simt de parcă... Se opri brusc când ajunse la un pasaj anume din scrisoare. Există o dată... Doamne, scrisoarea asta a fost trimisă mult după nașterea mea!

– Poftim?

– Este menționată o dată de naștere. O dată de naștere reală și care este cu săptămâni înaintea scrierii acestei scrisori. Întoarse paginile pe partea cealaltă, verificând de două ori data scrisă la începutul paginii înainte să se concentreze asupra restului scrisorii. Conținutul ei nu era foarte lămuritor. Mama mea își cere scuze marchizului pentru întârzierea cu care îi scrie, se justifică – boală și alte motive. Oare ce a avut de câștigat așteptând? Presupun că... Își ridică brusc capul, în timp ce-și dădu seama de ceva. Doamne, Dumnezeule, sunt mai bătrână decât tine!

– Nu, nu ești, o contrazise Max, cu o voce suspect de defensivă. Îi luă scrisoarea din mâini și o citi. Hm, chiar ești mai bătrână.

Anna își întinse gâtul și se holbă, puțin amuzată, la scrisoare. Peste câteva săptămâni urma să împlinească treizeci de ani, iar el va avea tot 29 de ani. Foarte ciudat!

– Sunt cu aproape două luni mai în vârstă decât tine, murmură ea și se uită în sus în tăcerea lungă care urmă și descoperi că Max era ușor iritat. Văd că îți displace asta.

– N-am spus că...

– Ei bine, te vei obișnui. Își trecu limba peste dinți și rânji. O să-ți găsim o pereche de pantalonași cât te duci să-mi cumperi aparatul auditiv.

El se uită urât la ea.

– Ce amuzant!

– Așa ziceam și eu. Ea clipi văzându-l încruntat. Chiar te deranjează?

Ar fi trebuit să ia în considerare această posibilitate înainte să înceapă să facă glume. Auzise că bărbații sunt iritați de cele mai absurde lucruri.

El chicoti puțin, și Anna avu impresia că se amuza pe seama lui.

– Nu, draga mea. Sunt bucuros pentru tine. Acum știi când ești născută.

– Da, nu-i așa? Se holbă la scrisoare, deosebit de încântată. După toți acești ani, avea și ea ziua ei de naștere. De-abia aștept să-i povestesc doamnei Culpepper. Se uită la Max, cerându-și scuze. Te superi dacă...?

– Du-te și scrie-i prietenei tale! o invită el, ridicându-se să o ajute să pună scrisorile la loc în săculeț. Am niște treabă între timp.

Nu mai așteptă să o invite încă o dată. Rânjind, înșfăcă săculețul, dovada zilei ei de naștere și ieși pe ușă.

Max nu avea nimic de făcut în dimineața aceea, dar era mult mai bine să spună asta decât să sugereze că n-avea altceva de făcut decât să o aștepte pe Anna să-și termine treaba.

Pe scurt, minți ca să-și protejeze orgoliul.

Și acum trebuia să găsească ceva de făcut. De aceea se duse să-l caute pe Lucien în biroul lui și fu încântat când acesta îi spuse:

– Chiar voiam să te caut. Dar nu părea foarte încântat să îl vadă.

Se pare că tocmai aflase despre picnic. Mulțumit de coordonarea lor spontană, Max se așeză pe fotoliul lui obișnuit, de partea cealaltă a biroului. Va clarifica orice neînțelegere, va elucida orice informație greșită pe care o putea primi Lucien și când vor fi terminat de discutat, probabil va fi terminat și Anna.

– Îmi imaginez că vrei să vorbim despre noaptea trecută? Îngăduie-mi să...

Apoi Lucien, neavând chef de nici o îngăduință, lovi cu palma în birou.

– Ai scos-o pe Anna din casă în mijlocul nopții fără permisiunea mea. Ce dracu' a fost în capul tău?

– Nu a fost atât de târziu, răspunse Max și simți că se enervează. Și n-am nevoie de permisiunea ta, și nici ea nu are.

– La naiba, prietene, credeam că prezența ta va face mai ușoară trecerea de la lumea ei la lumea mea, nu că o vei atrage din nou în lumea demimondenă.

– N-o atrag nicăieri, „doar către mine", adăugă în gând Max. Am avut o armată de servitori cu noi. Nu s-a întâmplat...

– Trebuia să fie supravegheată cum se cuvine.

Enervarea se transformă în iritare. O armată de oameni se putea considera supraveghere.

– Care e problema ta mai exact? Că nu i-am spus să le aducă pe Lilly și pe Winnefred?

– Da. Sau pe mine, sau pe Gideon. Ar fi trebuit să mai fie cineva prezent acolo. Numai așa ar fi fost acceptabilă mica ta ieșire. Am niște servitori de calitate, Max, știi asta...

– Cei mai buni, fu el de-acord.

– Dar sunt și ei oameni. Vorbesc. Un picnic la miezul nopții nu este o ieșire potrivită pentru o tânără nemăritată.

– Anna este o femeie în toată firea, nu o domnișorică prostuță la primul ei bal. De ce n-o lăsăm pe ea să hotărască ce e mai potrivit petru ea și...?

– Nimeni nu stabilește singur standardele bunei-cuviințe.

– Asta face înalta societate, nu? Max pufni și clătină din cap. Ea este fiica nelegitimă a unei curtezane, crescută într-o casă care mai avea puțin și era un bordel. Nobilimea nu o va accepta niciodată ca pe una de-a lor. Știi și tu asta.

– Dar nici nu trebuie să continue să fie obiectul zvonurilor și al scandalurilor, contracară Lucien.

– Mama ei e faimoasă. Întotdeauna vor exista zvonuri despre ea. Nici unul dintre noi nu poate schimba asta. Măcar las-o să profite de avantajele care vin odată cu asta.

– Ce avantaje?

– Libertate.

Lucien clatină din cap.

– Max, ea nu e ca tine.

– Chiar nu e ca mine. Eu aș putea să obțin părerea bună a nobilimii dacă mi-aș dori. Dar nu-mi doresc.

– Și Anna poate să...

– Nu, nu poate, îl întrerupse el. La naiba, prietene, știi foarte bine că nu poate. Și tu nu îi vei face promisiuni false și nici nu o vei intimida să cerșească ceva ce nu va avea niciodată. Nu îți voi permite.

Lucien se lasă pe spătarul fotoliului.

– Tu nu îmi vei permite mie?

– Corect. Nu fusese nevoit să se opună lui Lucien în nici o privință până atunci și nici nu visase că i se va opune în chestiuni de familie, dar n-avea de gând s-o vadă pe Anna curtând buna părere a unor oameni care mai degrabă ar trage-o în țeapă. Las-o pe Anna să-și aleagă singură calea! Nici măcar n-ar trebui să avem discuția asta în lipsa ei.

– N-ar trebui să... Furia de pe fața lui Lucien dispăru, și el se așeză încet jos. Îți pasă de ea, Max?

Ce fel de întrebare era asta?

– De ce altceva aș petrece timp cu ea?

– Pentru că te-am rugat să o ajuți să se familiarizeze cu viața la moșia Caldwell. Lucien lovi cu degetul brațul fotoliului și se uită gânditor la el. Cât timp mai exact ai petrecut cu Anna, cât de mult îți la ea și de ce nu mi-ai spus nimic despre asta până acum?

Pierzându-și răbdarea, Max vorbi fără să se gândească:

– N-am numărat minutele petrecute cu ea, nu e treaba ta cât țin la ea și nu te-am informat pentru că nu e treaba ta.

– Sunt fratele ei.

Max dădu să spună ceva, se răzgândi și respiră adânc. Nu era nici o îndoială că era treaba lui Lucien, dar nu avea de gând să capituleze așa ușor.

– Ai vrea să-ți cer voie să o curtez pe sora ta? Bine, pot să o curtez pe sora ta?

– Nu.

– Poftim? De ce dracu' nu?

– Vrei să te las s-o curtezi pe sora mea ca să-ți devină amantă? Ești nebun?

Insulta trecu la fel de repede precum veni.

– A, nu, nu ca să-mi devină amantă, ci soție.

Lucien digeră informația cât ai clipi.

– Ai permisiunea mea.

Dar lui Max îi luă mai mult să digere răspunsul lui Max.

– Ăăă... bine. Te-ai răzgândit repede.

– Cel mai bun prieten al meu vrea să o facă pe sora mea vicontesă. Aș fi nebun dacă m-aș opune. Presupun că te-ai gândit la consecințele alegerii tale?

– La acelea puține care mă interesează.

– Corect. Spune-mi cum pot să te ajut.

– Bine, spuse Max încet. Nimic din felul cum se desfășura această întâlnire nu era cum se așteptase. Dă-mi permisiunea să o curtez pe Anna așa cum vreau eu!

Lucien blestemă și își trecu mâna prin păr înainte să se uite cu asprime la Max.

– Îți dai seama ce-mi ceri?

– Îți cer să ai încredere în mine. Brusc jenat, începu să tragă de o ață desprinsă din perna fotoliului. Știi că n-aș face... Știi ce înseamnă familia asta pentru mine.

– Da, știu. Lucien, la fel de stânjenit, aprobă din cap și se uită la sugativa de pe birou. Foarte bine, fă cum crezi de cuviință! Se opri și îi flutură un deget în față. Dar să știi că, dacă aud o singură plângere de la ea, nu voi ezita să te provoc la duel.

Umerii lui Max se relaxară când auzi amenințarea cu violența, mult prea masculină și deci mai confortabilă.

– Disprețuiești duelul.

Lucien ridică din umeri.

– Nu mi-am mai dorit până acum să omor pe cineva.

– Așa cum am mai spus, ești un frate nesuferit.

– Spune ce vrei, dar amintește-ți cine trage mai bine.

Capitolul 27

Max nu uită de avertismentul lui Lucien când o curtă pe Anna în următoarele zile. Nu crezu nici o clipă că Lucien l-ar fi provocat la duel, oricare ar fi fost circumstanțele. Dar nici Lucien și nici Gideon n-ar ezita să-i tragă o bătaie soră cu moartea și să-l alunge

de la Caldwell. Max ar fi putut îndura o bătaie (iar faptul de a o ține pe Anna în brațe merita riscul), dar exilul nu era o pedeapsă care putea fi ignorată la fel de ușor.

Ar fi ratat cu totul șansa de a o curta pe Anna. Și i-ar pierde pe Lucien, pe Gideon, pe doamna Webster și pe... ei bine, pe toată lumea care însemna ceva pentru el.

Așa că se purtă prudent. Mult mai prudent decât fusese în noaptea cu picnicul. Fu obligat să se bucure de plăcerea pe care i-o ofereau lucrurile mărunte – atingerea mâinii, atingerea genunchilor când stăteau pe aceeași bancă, atingerea brațelor când se întâlneau pe hol. Și descoperi că, dacă le acordai atenție, aceste atingeri îți puteau oferi o plăcere considerabilă.

Bineînțeles, nu orice moment petrecut împreună fu inocent. Max nu se sfii să fure un sărut sau două (sau mai multe) în timpul plimbărilor lor sau pe vreun hol întunecat – doar o întâlnire pasageră a buzelor, o scuză să-i ia fața în mâini și să se tortureze singur cu gustul ei.

Lucien n-ar fi fost de-acord, dar nici nu ar fi fost foarte ofensat. Și dacă ar fi fost, ei bine, Max se gândi că-i va putea aduce aminte de curtea pe care i-o făcuse lui Lilly. Nici unui om nu-i place să fie ipocrit.

Călare pe drumul de la Codridgeton spre Caldwell, Max zâmbi. Una peste alta, situația evolua mulțumitor. Cu ceva timp și răbdare, va putea să o cucerească pe Anna și să...

Max nu văzu ce-l răsturnă din șa. Văzu ca prin ceață o mișcare în copacii de pe marginea drumului, și ceva dur îl izbi într-o parte. Din cauza loviturii își pierdu echilibrul și calul viră, iar în clipa următoare Max se trezi pe jos.

Forța impactului îi goli aerul din plămâni, dar cu puțin noroc și reflexe rapide, reuși să-și protejeze capul și să se rostogolească când atinse pământul, evitând astfel genul de coliziune abruptă care-ți rupe oasele.

Cu toate astea, este neplăcut să cazi de pe un cal în mișcare. Chiar și când reuși să se ridice în picioare, totul se învârtea în jurul lui dându-i o senzație de greață.

O formă întunecată se grăbi spre el dintr-o parte, cu o gheată imensă țintindu-i mijlocul. Max se feri în ultima clipă, apoi se ridică clătinându-se, și atunci primi un pumn în falcă de la un al doilea

atacator. Se clătină în spate, ridică brațul ca să blocheze următoarea lovitură și evaluă repede cu ce se confrunta. Avea de-a face cu doi bărbați și, deși mascați, erau ușor de recunoscut.

Ox și Jones. La dracu'!

Max evită o lovitură cu o bucată de lemn din partea lui Ox și reuși să-i tragă un cot în șale în timp ce se dădea înapoi, apoi făcu o piruetă și se aplecă pentru a-l evita pe Jones care se năpustea spre capul lui. Aruncându-și un pumn în față, fu răsplătit când încheieturile de la degete nimeriră nasul lui Jones, și acesta urlă de durere. Făcu un pas în față ca să atace din nou, dar fu lovit într-o parte de pumnul cât o șuncă al lui Ox, ceea ce îl făcu să-și aducă aminte că asta era o bătălie pe două fronturi.

Încercă din răsputeri să le facă față amândurora, dând lovitură după lovitură, dar primi la fel de multe înapoi. Când ochiul stâng începu să i se închidă din cauza unei coliziuni nefericite cu cotul drept al lui Ox, Max pricepu că, dacă voia să aibă vreo șansă să învingă, trebuia să încheie repede lupta. Se feri de cuțitul lui Jones și se întoarse repede, profită de faptul că bărbatul își pierduse echilibrul și cu o lovitură de picior îl aruncă la pământ. Cuțitul căzu pe pietrele de pe drum și Jones se târî după el, ceea ce îi permise lui Max să se concentreze asupra lui Ox.

Îi făcu un semn cu capul uriașului, tachinându-l și nu fu surprins când adversarul său își lăsă capul în jos și se repezi înainte ca un taur. Domnul Ox învăța greu. Dar de data asta, în loc să se ferească, Max se lasă pe vine și-l apucă de unul din brațele-i îndreptate spre gâtul lui. Îi răsuci cu putere mâna, și din cauza propriei greutăți și a propriului avânt, Ox se prăbuși la pământ. Se auzi un pocnet puternic și un urlet de durere.

– Ah, brațul! Nenorocitu' ăsta mi-a rupt brațul!

Abandonând căutarea cuțitului, Jones se grăbi să-l apuce pe Ox de celălalt braț și să-l tragă în spate.

– Taci din gură!

Max fu tentat să-i tachineze, să-i anunțe că îi recunoscuse înainte ca Ox să deschidă gura. Dar era mai inteligent din partea lui să nu spună nimic.

Cu atât mai mult cu cât părea că accidentarea lui Ox amânase orice alt act de violență. Se retraseră, Ox clătinându-și brațul, apoi

se întoarseră și o luară la goană spre copaci, unde probabil încălecară caii care-i așteptau.

După ce ambii bărbați plecară, Max rămase pe loc o vreme, încercând să-și recapete vederea. După ce trecu intensitatea momentului și odată cu ea și amețeala, fu în stare în cele din urmă să ajungă la cal și să se ridice în șa.

Drumul spre casă îl făcu ca prin ceață, singura lui preocupare fiind să rămână călare. Și drumul de la aleea principală până în salon fu tot ca prin ceață din cauza zgomotelor și a agitației din jurul lui. Un lacheu îl zări urcând scările și, când ajunse să se așeze pe divan, o duzină de servitori roiau deja ca muștele în jurul lui.

Max respiră ușurat când îl văzu pe Lucien dând buzna în cameră și preluând controlul, trimițând majoritatea servitorilor la treaba lor. Apoi îi turnă lui Max un pahar de coniac, își trase un scaun lângă divan și se așeză.

– Crezi că ți-ai rupt ceva?

Max dădu băutura peste cap, ignorând înțepăturile din buza crăpată.

– A, acum e mai bine! Lăsă paharul din mână și își cercetă cu atenție locul cel mai dureros de pe coșul pieptului, acolo unde Ox îi dăduse o lovitură deosebit de brutală. Nu, nu mi-am rupt nimic.

– Spune-mi ce s-a întâmplat!

– Oamenii doamnei Wrayburn.

Lucien rămase nemișcat.

– Ești sigur?

Max încuviință din cap, apoi regretă că o făcuse.

– Măiculiță, ce doare!

– Nu mi-am dat seama că e capabilă de așa ceva. Lucien afurisi grosolan. Am lăsat-o pe Anna singură cu ea la han. Mi-a spus că se va duce la ea și...

– Nu, m-am dus eu în locul ei.

– Da? Lucien se lăsă în fotoliu și oftă adânc. Mulțumesc. Mulțumesc că ai făcut asta. Își trecu mâna peste față. Crezi că e disperată, proastă sau nebună?

– Nu e proastă. Dar disperată și nebună e posibil. Trebuia să-și închipuie că probabilitatea ca oamenii ei să fie descoperiți era mare, dacă nu chiar o chestiune inevitabilă.

– Îi spunem Annei?

– Ce să-mi spuneți? Se auzi vocea Annei din hol, veselă și ușoară. Ce faceți voi aici? Doamna Webster mi-a spus că aveți nevoie... Se întrerupse și se albi brusc când Lucien se dădu la o parte și-i văzu fața lui Max. O, Doamne! O, Doamne! Ce ți s-a întâmplat?

– Am avut niște necazuri.

Se îndreptă în pas grăbit spre divan și se așeză lângă el.

– Necazuri? Ce fel de necazuri cauzează așa ceva?

– Nu e atât de grav precum pare.

– Ai trimis pe cineva să cheme doctorul? întrebă ea, răsucindu-se spre Lucien. Ar trebui să fie consultat de un doctor.

– N-am nevoie de doctor. M-am învinețit puțin, atâta tot. Îi luă mâna cu blândețe. Sunt bine, Anna.

– Ba nu ești bine, se răsti ea, iar el nu știu ce-l surprinse mai mult: furia ei subită sau tremurul din vocea ei. Arăți îngrozitor și vreau să știu de ce. Chiar acum.

Max decise că era o situație mai degrabă agreabilă. Anna era sincer îngrijorată de bunăstarea lui sau mai zis de starea lui proastă. Se agita.

Lucien se uită la Max, apoi la Anna și din nou la Max, după care se ridică de pe scaun.

– Este clar că ești pe mâini bune. Mă duc să văd de ce întârzie doctorul.

Max și-ar fi dat ochii peste cap dacă ar fi fost sigur că nu observă Anna. Doctorul nu venise pentru că nu fusese chemat. Nu avea nici un rost să-l cheme, dacă nu-și rupsese nimic.

– Ai căzut de pe cal? întrebă Anna. Asta s-a întâmplat?

– Iubito, în primul rând, doar bețivii cad de pe cal, restul sunt aruncați. Și nu, nu am fost aruncat de pe cal. Fusese doborât, cel mai probabil de un lemn sau de o piatră, dar consideră că nu era nevoie ca ea să afle acest detaliu. Am dat nas în nas cu doi bărbați dezgustători pe drum la întoarcerea din sat.

– Cineva ți-a făcut asta? șopti ea uimită.

– Doi bărbați mi-au făcut asta, o corectă el. A fost nevoie de amândoi. Și te asigur că ei au pățit-o și mai rău. Își încleștă mâna dreaptă și simți o plăcere sumbră din cauza durerii și a înțepăturilor din articulațiile degetelor umflate. Am spart cel puțin un nas astăzi.

– Ai spart un...? Se holbă la el, evident îngrozită. Ar fi putut să te omoare. Trebuia să le dai ce voiau și să termini toată povestea.

A meritat să pățești asta pentru câteva monede sau pentru un ac de lavalieră? Și ce făceai dacă aveau o armă, prostuțule? Sau un cuțit?

– Chiar au avut un cuțit.

Își dădu seama prea târziu că nu ar fi trebuit să menționeze cuțitul. Anna făcu ochii mari cât cepele și se albi și mai mult la față.

– Nu ar fi trebuit să te lupți cu ei. Trebuia să le dai punga. Ar fi...

– Nu voiau să-mi ia punga.

– Sau calul sau ce voiau ei să-ți ia.

– Iubito, nu înțelegi. Îi luă mâinile între ale lui. Nu erau tâlhari la drumul mare, Anna. Nu voiau să-mi ia punga cu bani sau calul. Voiau să mă bată. Îi mângâie degetele. Erau Ox și Jones.

– Ox și...? Oamenii mamei mele? Își retrase încet mâinile dintr-ale lui. Mama mea ți-a făcut asta?

Max nu-și mai dorise niciodată în viața lui să mintă cu atâta disperare.

– Așa cred, da.

– O, nu! Știam că poate să fie... Dar nu am crezut vreodată... Niciodată... Clătină din cap, cu ochii scăpărându-i. E vina mea. Nu ar fi trebuit să...

– Oprește-te! Nu vreau să aud așa ceva. Dimineața aceea fusese îngrozitoare și nu mai voia să o vadă și pe Anna pedepsindu-se pentru nelegiuirile mamei sale. N-ai făcut nimic din ce n-ar fi trebuit să faci. Este vina doamnei Wrayburn.

– Dar...

– Doar vina ei.

– Și a oamenilor ei.

– Păi... Ar fi râs puțin dacă ar putut să o facă fără să-l doară. Da, bine, e și vina oamenilor ei. Trebuie să ai întotdeauna dreptate, nu?

– Nu-mi place că pierdem timpul certându-ne.

– Anna mea cea practică, murmură el. Se întinse și o mângâie pe obraz, ignorând zvâcnirea și usturimea din degete.

Când vru să-și lase mâna în jos, ea i-o prinse de încheietură și i-o lipi de obraz.

– De ce-a făcut asta?

Max își alese cuvintele cu atenție.

– Pentru că și-a imaginat că o poate face fără să fie pedepsită.

O făcuse din răzbunare. Deși nu era apropiată de fiica ei, doamna Wrayburn o cunoștea destul de bine pe Anna, încât să știe că se va simți oarecum responsabilă pentru cele întâmplate.

Asta, bineînțeles, cu condiția ca toate cele întâmplate să fie legate de mama Annei, ceea ce se putea face cu ușurință când te bazai pe doi idioți ca Ox și Jones.

Nu, doamna Wrayburn nu era proastă. Dar era posibil să fie totuși disperată și nebună.

– Cred că, spuse el, este inutil să găsești rațiunea din spatele unui act irațional, nu?

– Da, s-ar putea să ai dreptate, murmură Anna, în mod evident și deloc nesurprinzător, reticentă. Lăsă mâinile lor împreunate în poală. Și acum ce vei face? O vei da în judecată?

– Voi face asta dacă vrei tu, dar aș prefera să evit un proces public de lungă durată. Și orice procedură penală care-i implica nu doar pe infama doamnă Wrayburn și un viconte, ci și pe fiica nelegitimă a doamnei Wrayburn, noua soră vitregă a marchizului de Engsly, ar fi fost un subiect de senzație pe buzele tuturor, atât a celor din lumea demimondenă, cât și a celor din lumea bună.

Max ar fi putut să trăiască cu toate acestea, dar ar fi fost un inconvenient major pentru cei din familia Haverston și, cel mai important, un coșmar pentru Anna.

– Ce zici dacă am exila-o într-un ținut îndepărtat?

Anna îi privi fața bătută.

– Ar trebui să se ducă la închisoare.

I se strânse inima când auzi aceste cuvinte. Nimeni nu ar trebui să fie în situația de a-și dori așa ceva pentru propria mamă. Și el nu avea de gând să o lase pe Anna să devină din fiica doamnei Wrayburn fiica *acelei* doamne Wrayburn – femeia nebună din închisoare. Ceea ce probabil oricum nu avea nici o importanță.

– Adevărul este că, în cazul în care nu a părăsit deja țara, o va face când va afla că l-am identificat pe Ox.

– Nu putem s-o pedepsim deloc? întrebă Anna furioasă. Ți-a făcut asta și...

– Va plăti pentru asta, îi promise el. Fie va fi obligată să-și petreacă restul vieții ascunzându-se în vreun loc obscur de pe continent...

– Doamne, ce mult ar urî asta!

– Exact. Fie, și asta cred că va fi un deznodământ mai probabil, se va muta la Paris sau la Roma sau în vreun alt oraș mare, așteptându-se ca noi să nu facem efortul de a o căuta acolo.

– Eu voi face acest efort.

Văzu pe fața ei că era hotărâtă să încerce, iar el fu impresionat și puțin amuzat de intenția ei. Nu orice bărbat avea parte de propriul cavaler rătăcitor.

– Mulțumesc, iubito! Te voi însoți în această aventură. Împreună o vom exila într-un loc mai puțin plăcut.

– Poate să fie undeva unde e frig? Urăște frigul. Poate în Groenlanda. Sau în Terranova.

– În Kabelvåg, Norvegia.

Ea clipi de două ori.

– Asta e o sugestie foarte precisă.

– E un minunat sat de pescari, unde am niște afaceri, și gentlemanul care se ocupă de ele ar putea fi convins să stea cu ochii pe doamna Wrayburn, odată ajunsă acolo.

– Atunci, să o exilăm în Norvegia! Încuviință de două ori din cap, ca și cum ar fi vrut să se convingă singură de ceva.

– Povestește-mi despre afacerile tale în timp ce așteptăm doctorul.

– Apropo de asta...

– Of, pentru numele lui... Își lăsă umerii în jos și îi aruncă o privire iritată și ușor condescendentă. N-ai chemat doctorul, nu?

– N-am decât niște tăieturi și zgârieturi. N-am nevoie... Nu termină ce avea de spus, pentru că ea se ridică brusc în picioare și se grăbi să tragă de șnurul clopoțelului.

– Ce faci? Oprește-te!

Ea trase din nou de șnur.

– Tu m-ai obligat pe mine să chem doctorul pentru că stătusem un pic în apă. După ce ți s-a întâmplat, ai face bine să te conformezi.

Deși doamna Webster și toți membrii familiei Haverston se oferiră să aibă grijă de Max până la sosirea doctorului, Anna refuză să plece de lângă el.

Adevărul era că ea nu prea avea ce să facă, chiar dacă avea parte de suficient ajutor. Reuși doar să-l forțeze să se întindă pe divan și s-o lase să-i pună o compresă rece peste ochii umflați.

Ea îi examină fața bătută, dorindu-și să-i poată vindeca rănile prin simpla ei voință. Ar fi vrut să-i mângâie fiecare părticică de piele zgâriată și tăiată și să o poată vindeca cu simpla ei atingere. Cât de mult își dorea să o lase să-și ceară scuze! Era adevărat că nu ea îi trimisese pe bărbații care-l atacaseră, dar ea era motivul pentru care veniseră.

Viața ei căpătase o rutină atât de plăcută, încât aproape că uitase că moșia Caldwell nu era casa ei și că numele ei de familie nu era Haverston. Începuse să se gândească mai puțin la trecut și mai mult la viitor și, făcând asta, nu mai fu atât de atentă la consecințele faptelor ei, trecute și viitoare.

Ar fi trebuit să știe că va plăti un preț pentru că părăsise casa Anover și un preț și mai mare pentru că o sfidase pe mama ei, neîntorcându-se cu ea acasă.

Ziua aceea era un semn că există întotdeauna un preț ascuns al alegerilor pe care le faci. Puteau să treacă săptămâni, luni și chiar ani înainte ca acestea să iasă la iveală, dar în cele din urmă tot ieșeau. Și existau și alte consecințe care nu erau tocmai secrete, dar de care puteai să nu ții seama sau pe care puteai să le ignori cu totul până în ultimul moment.

Cei din familia Haverston urmau probabil să aibă copii în curând. Ce va însemna pentru viitorul lor prezența ei în viețile lor? Recunoașterea existenței unei mătuși sau a unui unchi nelegitim nu era un lucru atât de rar, dar existența unei mătuși nelegitime, care mai era și fiica unei curtezane notorii, care dispăruse în mod misterios din țară în apogeul carierei ei și imediat după ce i se descoperiseră legăturile cu marchizul de Engsly... asta cu siguranță era ceva de luat în seamă.

Și dacă *Madame* era hotărâtă să creeze și alte probleme înainte să o poată opri cineva? Și dacă era destul de furioasă sau destul de nebună, încât să-și îndrepte veninul spre Lilly sau spre Winnefred? Și dacă va da vina pe ....

– O, Doamne! Doamna Culpepper!

Max își luă compresa de pe ochi.

– Poftim?

– Dacă trimite pe cineva după doamna Culpepper? Știe că am plecat amândouă. Știe...

Max se ridică cu greu de pe divan.

– Știe unde a plecat doamna Culpepper?

– Nu știu. Anna nu știa nici măcar dacă mama ei aflase că doamna Culpepper avea o soră. Dar ar putea cu siguranță să afle.

– Maggie, strigă el către una dintre servitoare. Cheamă-l pe Excelența Sa, te rog! Vocea lui era calmă și fermă, dar se simțea în ea o tonalitate ciudată. Mă îndoiesc sincer că mama ta va trimite niște bătăuși la ea, dar, ca să ne convingem, vom trimite pe cineva să vadă dacă doamna Culpepper este în siguranță.

Capitolul 28

Dură două zile până primiră vești de la doamna Culpepper.

Anna citi scrisoarea de la prietena ei la început cu ușurare, apoi cu interes și spre sfârșit cu inima grea, dar cu hotărâre.

Doamna Culpepper era bucuroasă să o anunțe că atât ea, cât și sora ei erau tefere și nevătămate și că nici una dintre ele nu o văzuseră și nici nu primiseră vreo veste de la doamna Wrayburn. Iar în ceea ce privește cealaltă întrebare... da, exista o căsuță de vânzare în zonă care ar putea să fie pe măsura nevoilor ei.

Doamna Culpepper o încurajă insistent să se gândească bine care-i erau nevoile înainte să-și ia vreun angajament.

Dar Anna se gândise bine și se hotărâse deja. Tot ce mai avea de făcut era să-l anunțe pe Max că urma să părăsească moșia Caldwell.

Doctorul promisese că Max se va recupera complet, fiindcă nu avea nici un organ vital vătămat și existau semne că rănile începeau să i se vindece. Fața i se dezumflase considerabil și putea să se miște prin casă fără să se strâmbe de durere sau să-și ascundă suferința, așa cum se așteptase Anna.

Cu toate astea, îi făcea rău să-l vadă plin de tăieturi și de vânătăi, știind că ea era cel puțin parțial responsabilă pentru ele, și, în seara aceea, când jucau șah în bibliotecă, descoperi că îi era mai ușor să se uite la tabla de șah decât la el.

– În seara asta ești iar foarte tăcută, comentă Max. În ultimele două zile observase același lucru. Anna îi oferise niște scuze vagi spunându-i că era obosită și asigurându-l că se simțea bine.

Dar în acel moment... Se uită la fața lui desfigurată și apoi își feri privirea. Era momentul adevărului.

– M-am gândit și... cred că a venit momentul să plec.

– Renunți așa ușor? Încă mai poți câștiga. Făcu un semn către micuța tablă de șah. Folosește-ți regina! Întotdeauna o scoți prea târziu.

– Nu mă refeream la joc, Max.

Max își ridică privirea, remarcă expresia de pe fața Annei și lăsă jos pionul pe care-l avea în mână.

– Conacul Caldwell, spuse el, sperând că ea îl va corecta.

– Am primit o scrisoare de la doamna Culpepper în dimineața asta. Există o căsuță de vânzare, nu departe de noua ei locuință.

„S-o ia dracu' pe femeia aia!"

– Te-a chemat ea?

– Nu. Mi-a amintit pur și simplu că am mai multe opțiuni.

– Ai și opțiunea de a rămâne la Caldwell.

– Pe termen nelimitat? Clătină din cap. Am fost toată viața mea oaspete în propria casă. Nu mai vreau să stau...

– Aici nu ești oaspete. Faci parte din familie. Cred că rudele tale te-au lămurit deja în această privință. Lucien...

– Și în casa Anover făceam parte din familie, insistă ea. Știu că acum situația e diferită, dar rămâne neschimbat faptul că aceasta nu este casa mea. Nu am aproape deloc control asupra a ceea ce se întâmplă aici. Ceea ce nu înseamnă că nu-mi place aici. Îmi place foarte mult, dar... Acum, că se termină sezonul londonez, nobilii se vor întoarce la casele lor de la țară sau își vor vizita prietenii. Am înțeles că lui Lady Engsly îi place foarte mult să fie gazdă.

– Asta te îngrijorează? întrebă el cu blândețe. Moșia Caldwell ar înceta să mai fie un refugiu față de orice pe lume. Ar fi chiar așa de îngrozitor să participi din când în când la câte un bal sau la vreo petrecere?

– Da... Nu știu, recunoscu ea. Nu vreau să aflu. Nu vreau să-mi asum riscul de a fi subiectul de bârfă al tuturor.

– Dacă îți asumi acest risc, pot exista și avantaje, și beneficii. Dans, muzică, amuzament. Am putea să dansam vals împreună. El încercă să-i ia mâna, dar ea se retrase.

– Max, nu, te rog!

Începu încet-încet să-l cuprindă panica, dar el încercă s-o alunge pe cale rațională. Își spuse că era vorba doar despre o conversație. Vorbea cu voce tare, atâta doar. Nu luase nici o hotărâre încă.

– Bine, nu poți rămâne la Caldwell pe termen nelimitat. Dar nici nu trebuie să te izolezi într-o căsuță. Ai mai multe opțiuni, așa cum ți-a atras atenția și doamna Culpepper.

– N-o să fiu izolată. O voi putea vizita pe doamna Culpepper și...

– Anna...

– Nu putem avea întotdeauna ceea ce ne dorim, spuse ea cu încăpățânare.

Max se uită la chipul ei, la cearcănele de sub ochi, la privirea care-l ocolea.

– Vorbești serios? Chiar vrei să pleci?

– Da. Apucă cu mâna un colț al mesei. Mă gândeam că poate mâine...

– Mâine? Panica lui fu înlocuită brusc de furie. Împinse masa într-o parte și se ridică în picioare. Mâine? Așa, pur și simplu? Nu te-ai gândit să-mi spui din timp, să-mi acorzi șansa să...

– Să încerci să mă convingi să mă răzgândesc? Clătină din cap fără să se uite la el. Nu are sens să ne certăm. Știam de la început unde vom ajunge...

– Nu, doar tu știai asta. Ai presupus asta. Te-am cerut în căsătorie. Aici credeam eu că vom ajunge. Blestemă, străbătu distanța până la fereastră cu pași mari și se întoarse cu spatele la Anna.

– Știi foarte bine că nu ne putem căsători, spuse ea încet. Eu nu pot trăi în lumea demimondenă, iar tu nu poți trăi o viață liniștită la țară. Familiile noastre se vor confrunta cu dezaprobarea celorlalți. Tu...

Se întoarse spre ea și o întrerupse:

– Familiile noastre sunt apărate de rangurile, de averile și de puterea lor. Te asigur că vor scăpa cu bine.

– Nepoatele tale...

– Nepoatele mele vor fi forțate să se mărite cu bărbați care vor fi nevoiți să-mi respecte soția. N-am nici o problemă să impun aceste limite.

– Nu e așa de simplu. Bărbații tineri au limite impuse de propriile familii. Unui gentleman impecabil i s-ar putea interzice să o curteze pe una dintre nepoatele tale din cauza mea.

Max făcu un gest nerăbdător cu mâna.

– Dacă un gentleman consideră că mâna uneia din nepoatele mele nu merită efortul de a-și asuma curajul de a-și găsi propria cale, atunci adio și n-am cuvinte!

Anna închise ochii pentru o clipă.

– Simplifici prea mult lucrurile.

– Nu, tu ești cea care exagerează. Ai petrecut atât de mult timp făcându-ți griji în legătură cu ce spune lumea despre tine, încât acum nu-și pasă de părerile și dorințelor celor care contează cu adevărat.

– Nu e adevărat, spuse ea răspicat. În sfârșit se uită în ochii lui și se ridică de pe scaun. Îmi pasă de ceilalți. Pentru numele lui Dumnezeu, uită-te la tine! Uită-te la ce ți-a făcut mama!

Max făcu câțiva pași înainte ezitând, căci nu știa dacă era mai mult trist sau furios. Niciodată nu simțise nevoia să țipe, să zgâlțâie și să aline pe cineva în același timp.

– Nu ești responsabilă pentru acțiunile mamei tale, Anna. Trebuie să știi asta...

– Știu. La fel cum știu că ar fi o dovadă de iresponsabilitate să ignor avertismentul că există tot felul de consecințe ale acțiunilor mele. Da, unele dintre ele sunt simple posibilități. Și poate că în ceea ce privește bunăstarea familiilor noastre, ele par mai importante decât sunt cu adevărat. Ea ridică o mână în aer înainte ca el să se folosească de această capitulare și să aducă un alt argument. Dar unele sunt reale, unele ar fi inevitabile și pe unele sunt sigură că nu le-am exagerat în mintea mea. Eu chiar sunt o sursă de bârfe și de scandaluri. Aș fi cu siguranță ținta batjocurii în Londra. Am fost dintotdeauna.

– Dacă te deranjează atât de mult, vom sta departe de toate astea. Nu-ți cer să te întorci la casa Anover ca Fecioara-de-Gheață. Îți cer să împărțim un cămin și să fii vicontesă. Cum de nu putea vedea diferența dintre ceea ce o forțase mama ei să facă și ceea ce-i oferea el? Invită pe cine vrei tu, fă-ți propriii prieteni, du-te la balurile la care dorești să participi. Dacă vrei, pune în circulație propriile zvonuri și...

– Tot vor exista șușoteli și...

– La dracu' cu șușotelile, o întrerupse el. Își trecu o mână prin păr, frustrat și rănit peste măsură. Doamne, ce repede cedezi...

– Nu cedez deloc repede. Încerc să fac lucrurile mai ușoare pentru noi, dar...

– Nu vreau ca lucrurile să fie mai ușoare. Nu este o chestiune inevitabilă, este alegerea ta idioată și, cu siguranță, n-ar trebui să fie ușoară.

– Te rog să nu mai țipi!

Max se abținu să nu ocărască. Nu înțelesese că ridicase vocea și, acum, că-și dădu seama, îi era greu să se liniștească. Recâștigarea calmului ar însemna să se elibereze de furie, și asta ar fi însemnat să devină vulnerabil din nou față de panică și, mai rău decât atât, față de frica și nesiguranța din trecut.

Anna pleca. Nu avea nevoie de el. Nici măcar nu-l dorea. Pentru că nu-i era suficient. Avea căsuța ei la țară, pe doamna Culpepper și disprețul ei pentru lumea londoneză. De ce ar avea nevoie de el?

– Dacă ești hotărâtă să pleci, eu nu te pot opri și nici n-am de gând să te implor să dai dovadă de puțin curaj.

– Nu sunt lașă, se răsti ea, ridicându-se de pe scaun. Sunt rezonabilă și practică, și sinceră. Încerc să fiu conștientă de consecințele pe care le-ar avea acțiunile mele pentru toată lumea, dar dacă pentru tine asta înseamnă că sunt lașă... Își înclină capul și strânse din buze. Atunci înseamnă că nu ne înțelegem la fel de bine precum îmi imaginam.

El nu răspunse. Nu mai avea ce să spună.

– Cred că... spuse Anna încet. Cred că ar fi mai bine să ne luăm rămas-bun acum, în loc să mai prelungim...

– La revedere, Anna. Vocea lui era rigidă și-i sună goală până și lui. Drum bun!

Făcu o plecăciune fără să se uite la ea, se întoarse și ieși din cameră. El nu auzi dacă ea îi ură ceva. Și nici nu-l interesa.

Capitolul 29

Max stătea la fereastra camerei lui și se uita la trăsura care era trasă în fața casei. Zorile erau cenușii și triste, cu nori groși și joși deasupra dealurilor, iar mirosul de ploaie plutea în aer.

Nu avea de gând să mai rămână. Se hotărâse noaptea trecută, stând singur în cameră, alinându-și furia cu un pahar de coniac.

Nu avea de gând să stea să o vadă pe Anna plecând la căsuța ei, să-și trăiască noua ei viață fără el.

Mai bine să-l vadă ea plecând la Londra. De fapt, la conacul McMullin, dar ea nu avea de unde să știe asta. Las-o să creadă că pleca spre orașul unde existau destule femei care s-ar bucura de favorurile lui. Niște femei drăguțe, sofisticate și dispuse să facă orice... și care nu-l interesau deloc, dar nici asta nu trebuia să știe.

Era ridicol și infantil, dar asta era situația. Era dispus să fie ridicol și infantil. Era dispus să facă orice numai să nu mai simtă durerea pe care o simțea în piept.

Așa că împrumută și el o trăsură și, pentru că nu avea bagaje, părăsi moșia chiar în momentul în care lacheii terminau de cărat bagajele Annei și când începură să cadă primii stropi de ploaie din cerul întunecat.

Ar fi ajuns mai repede la conac dacă mergea călare, dar călătoria prin ploaie și noroi i se păru mult prea mohorâtă. Iar el nu era mâhnit. Era de-a dreptul nefericit.

O pierduse pe Anna. Sau, mai exact, ea îl abandonase. Îl respinsese direct. Și asta îl durea. Simțea cum refuzul acesta îi stătea ca o piatră pe inimă, îl sfâșia cum nu-și imaginase vreodată că era posibil.

Partea și mai proastă, nu putea să ignore acest tip de respingere. Nu putea să spună pur și simplu: „La naiba cu ea! La naiba cu toate astea!"

Pentru că el era deja în iad și ar fi fost ca și cum ar fi invitat-o și pe ea cu el, iar ea deja îi *respinsese oferta* de a-i ține *companie*.

Era o situație înnebunitoare. Cum putuse să aleagă o viață solitară, în locul unei vieți petrecute cu el? Cum putea să vorbească despre curaj și despre aventură, și apoi să le arunce la gunoi și să se ascundă într-o căsuță? Pentru numele lui Dumnezeu, o căsuță nenorocită!

Ce naiba avea să facă acolo? Să brodeze toată ziua? Să-și petreacă restul vieții citind, plimbându-se și mergând la picnicuri sau jucându-se cu câinii...?

Max se foi pe scaun, nesimțindu-se bine când înțelese că făcea lista lucrurilor pe care le-ar fi făcut și la Caldwell. Niște activități pe care le făcuseră împreună sau pe care le făcuse singură în timp ce el o privise încântat.

Încercă să alunge acest gând și să se concentreze asupra furiei lui, dar nu putu să nu-și aducă aminte de orele și de zilele petrecute

cu Anna. Păru mulțumită când broda cu Lilly în salon, sau când citea în bibliotecă, și foarte fericită când se plimba pe câmpuri și prin păduri cu el.

Cu reticență, și-o imagină pe Anna la Londra. Nu era prima oară când făcea asta. Și-o închipuise de o mie de ori în casa lui din oraș, în patul lui, luând micul dejun cu lumina dimineții strecurându-se printre draperii, fiind în centrul atenției la petreceri sau într-un salon plin de poeți, artiști și cărturari. Pe scurt, și-o imagină pe Anna în Londra lui, în lumea pe care voia să i-o ofere.

Nu se gândise prea mult, trebuia să recunoască, la lumea londoneză de care se temea ea, la consecințele care ei i se păreau inevitabile. Pretinsese de mai multe ori că nu ar putea să locuiască la Londra fără să scape de șușoteli și de priviri răutăcioase și, cu toate astea, nu și-o imaginase niciodată în asemenea situații.

Se forță să și le imagineze în acel moment: fiecare plimbare pe Bond Street sau prin Hyde Park, fiecare seară la teatru, fiecare incursiune în afara casei ar fi transformat-o într-o țintă a ridicolului și a disprețului. Cu ochii minții o văzu vizitând toate acele locuri, făcând toate acele lucruri pe care el le considera parte inerentă a vieții londoneze. Și nu zâmbea. Era rece și distantă, jucând din nou rolul Fecioarei-de-Gheață ca să-și salveze mândria.

Max înjură copios, furios pe el însuși. Anna chiar ar fi nefericită la Londra. S-ar simți la fel de lipsită de libertate precum s-ar simți el jucând rolul gentlemanului de țară.

La naiba, ar fi trebuit să o asculte cu mai multă atenție. Ar fi trebuit să petreacă mai mult timp gândindu-se la ceea ce avea ea nevoie, în loc să încerce să o convingă că el știa ce voia ea cu adevărat.

În mod surprinzător, putea să vadă în acel moment că ea avea nevoie de același lucru de care avea și el nevoie. De libertate. Doar că ei aveau modalități diferite de a o obține.

El îmbrățișase lumea boemă și primise cu brațele deschise dezaprobarea și disprețul nobilimii. Ea întoarse cu totul spatele societății.

Existau avantaje și dezavantaje ale ambelor abordări și fusese o dovadă de mare aroganță din partea lui să presupună că abordarea lui era mai bună, mai inteligentă și o cale mai directă spre fericire. Spre fericirea lor comună. Căci în mod evident în acel moment nici unul dintre ei nu era fericit.

Și fusese o prostie imensă din partea lui să se aștepte ca pe parcursul a câtorva săptămâni ea să-și depășească temerile și nevoile create de o viață petrecută în casa Anover, pentru simplul motiv că așa îi spusese el că trebuia să facă.

„Dacă vreau, pot să obțin și coada diavolului."

Anna avea dreptate. Bărbații erau niște creaturi exagerat de arogante.

În mod ciudat, cu cât se gândea mai mult și înțelegea cât de orb fusese, cu atât era mai puțin convins că nu mai exista nici o speranță.

Trebuia să mai existe o speranță. Trebuia să poată să repare această situație. Ce rost mai avea să îți dai seama că ai greșit, dacă nu puteai să îndrepți lucrurile?

Ce rost mai avea viața, dacă nu putea să îndrepte lucrurile cu Anna?

– Oprește! Bătu cu palma în plafonul trăsurii. Oprește trăsura! Întoarce!

Anna se uita pe fereastra trăsurii la peisajul umed și mohorât pe lângă care trecea. La fel de ud ca perna ei, se gândi ea îndurerată.

Își șterse repede o lacrimă care-i aluneca pe obraz. Te-ai fi gândit că nu mai avea lacrimi, după ce-și petrecuse o mare parte din noapte plângând în pernă. Cu toate astea, priveliștea care se vedea prin fereastra trăsurii era încețoșată, dar nu din cauza luminii cenușii și a ploii care se lovea de acoperișul trăsurii, ci din cauza resurselor aparent nelimitate de nefericire care urcau și-i umpleau ochii.

Ar fi vrut să se întoarcă. Numai că nu avea nici un rost. Max plecase deja la Londra. Plecase în timp ce ea își lua rămas-bun de la familia Haverston.

Fusese dureros să-i părăsească și în același timp epuizant, căci, înainte de a o lăsa să plece, Lucien și Gideon se străduiră să o convingă să rămână și apoi îi smulseseră o mie de promisiuni că îi va vizita în mod regulat, că le va scrie des și că va accepta o alocație șocant de generoasă. Dar durerea de a-și lua rămas-bun de la ei fusese totuși amortizată de durerea mai acută de a se fi despărțit de Max; era ca și cum te-ai tăia rău la deget și n-ai simți mare lucru pentru că ai capul în flăcări.

Anna își șterse din nou lacrimile în timp ce trăsura înainta clătinându-se prin noroi.

Nu așa ar fi trebuit să se termine povestea cu Max. Știuse de la început că nu vor putea sfârși împreună, dar cum de fusese atât de nepregătită pentru a înfrunta sfârșitul? Cum de se termina totul atât de prost?

Cu siguranță, ar fi putut să facă ceva diferit, ceva ce le-ar fi permis să se despartă prieteni. Acum nu va mai ști nimic de el, nu va primi nici o scrisoare sau vreo vizită de la el. Cu siguranță, nu Max va fi cel care i-o va aduce pe Hermia.

Anna scutură din cap cu hotărâre. Era mai bine că despărțirea lor fusese scurtă și fermă. Care ar fi fost rostul vizitelor dacă i-ar fi chinuit pe amândoi? Ce ridicol din partea ei să creadă că ar fi putut trece de la a fi iubiți la a fi prieteni, așa cum o doamnă se schimbă de hainele de bal și se îmbracă cu hainele de noapte.

Nu se poate să-ți schimbi sentimentele în funcție de considerente practice și în speranța unei despărțiri mai ușoare.

Dacă ar fi putut, ar fi ales să nu fie atât de îndrăgostită de Max.

Își șterse o altă lacrimă și respiră sacadat. Era îndrăgostită de Max. O surprindea faptul că poate să recunoască firesc acest lucru, ca și cum ar fi recunoscut că avea plămâni sau inimă. Poate că se întâmpla așa pentru că o parte din ea știuse dintotdeauna că îl iubea pe Max. Așa cum știuse cu toată ființa ei că acest lucru nu va schimba cu nimic lucrurile.

Doar că iubirea nu era un organ vital. Putea să trăiască și fără iubire. Cu siguranță. Poate.

Doamne, chiar nu știa dacă putea sau nu. Se simțea ca și cum ceva vital fusese îndepărtat, smuls din pieptul ei.

Și în timp ce partea ei rațională și pragmatică insista că uneori dragostea pur și simplu nu era de ajuns, cealaltă parte din ea, și mai ales gaura dureroasă din piept, voia să știe de ce naiba n-ar fi.

De ce să nu poată fi dragostea suficientă pentru ea?

Era suficientă pentru alții, nu? Conform mamei ei, drumul spre Gretna Green[1] era plin de nebuni care aleseseră dragostea înainte de toate. Iar mulți dintre ei, se gândi Anna cu o nouă senzație neplăcută, probabil că înfruntaseră obstacole mai mari ca ea.

Își aduse aminte de cuvintele lui Max din noaptea trecută.

[1] Gretna Green este o localitate din sudul Scoției, celebră pentru că este o destinație a căsătoriilor făcute fără acordul părinților. (n.tr.).

„Dacă un gentleman consideră că mâna uneia din nepoatele mele nu merită efortul de a-și asuma curajul de a-și găsi propria cale, atunci adio și n-am cuvinte!"

Ea nu era un gentleman, evident. Iar circumstanțele erau foarte diferite. Ea își găsise propria cale, așa cum și Max și-o găsise pe a lui. Doar că aceste căi îi duseseră în direcții diferite.

Pentru că nu avusese curajul să găsească o altă cale.

Anna clătină din cap la acest gând nepoftit, dar nu putu să-l alunge.

Alți oameni găsiseră o cale. Când contase, când ceva meritase cu adevărat, găsiseră o cale.

Ea de ce nu o găsise? Chiar îi era atât de frică de câteva șușoteli și de niște priviri urâte? Le mai făcuse față și înainte. Le înfruntase pentru că fusese necesar. Nu ar putea să facă asta pentru a fi cu Max?

Era conștientă că i se strânsese stomacul la gândul de a se întoarce la Londra, dar disconfortul era asemănător aceluia de a-și lua rămas-bun de la familia Haverston, era ceva căruia îi putea face față, dacă îl compara cu durerea de a-l pierde pe Max pentru totdeauna.

Și atunci de ce alesese cea mai dureroasă cale?

– Sunt o proastă, șopti ea. Am fost o lașă.

Dar poate că situația putea să fie reparată, se gândi ea cu hotărâre. Poate că vor putea să găsească împreună o altă cale. Trebuia să încerce măcar.

Se întinse și lovi cu palma plafonul trăsurii.

– Oprește-te! Oprește trăsura! Ignorând ploaia măruntă, scoase capul pe fereastră și strigă la vizitiu. Întoarce-te! Repede! Trebuie să-l prindem din urmă pe Lord Dane!

Anna își băgă capul înapoi în trăsură și respiră adânc. Era pe cale s-o facă. Era pe cale să se ducă după Max, până la Londra dacă era nevoie.

Dar se dovedi că nu era nevoie. Vizitiul întoarse trăsura și după cinci minute o opri.

– Ce naiba? Anna scoase din nou capul pe fereastră. N-aveau cum să-l fi prins din urmă pe Max așa de repede.

Dar iată că trăsura lui Max era în fața ei, în mijlocul drumului noroios. Pentru câteva clipe, nu făcu decât să se holbeze la ea, simțind deopotrivă extaz, frică și uimire.

Probabil că venise după ea. Era singura explicație.

Apoi se deschise ușa trăsurii și Max sări din ea, împrăștiind misterul. Se apropie de ea cu pași mari și cu un aer hotărât, iar ea, fără să se gândească, deschise ușa și sări în noroi și în ploaie.

Se grăbi să-l întâlnească la mijlocul drumului, apoi se opri brusc, la fel și el, dintr-odată nesigură cum să scurteze cei câțiva metri care-i despărțeau.

Nu știu ce să-i spună. Nu plănuise nimic. Ar trebui să fie ceva elocvent, ceva de neuitat și prin care să-și ceară iertare și care să fie foarte convingător și...

– Te iubesc, se auzi spunând. Sunt teribil de îndrăgostită de tine.

Max rămase nemișcat, mai puțin mâinile. Le văzu cum se încleștează și se descleștează. „Te rog, te rog, se gândi ea, dă, Doamne, să fie un semn bun!"

Mâinile ei erau înfipte în materialul rochiei, în timp ce răsuflarea îi era tăiată.

– M-am gândit... M-am gândit că trebuie să știi, pentru că...

– Ar trebui să călătorim, o întrerupse el brusc.

– Poftim?

El făcu un pas precaut în față.

– Dacă vrei, putem să mergem în Europa sau în America. Mie mi se pare destul de palpitant, iar tu vei fi la adăpost de bârfe.

Ea se apropie de el, în timp ce gaura din piept începu să i se umple cu speranță.

– Nu e nevoie. Vreau asta, dar pot să renunț. Voi rămâne la Londra, dacă asta este ceea ce ai tu nevoie sau...

– Putem să încercăm orice. Fiecare continent, fiecare țară și fiecare oraș, dacă vrem. De ce nu? El făcu un pas în față, atât de aproape, încât era sigură că el putea simți valurile de dorință pe care le emana. Putem să găsim un loc al nostru, Anna. Sunt convins de asta. Putem să încercăm să locuim la țară și să vedem dacă ni se potrivește, și apoi la Londra, dacă decidem că nu ni se potrivește. Poate în Scoția. Freddie jură că e frumos acolo. Apoi la Paris, la Roma sau în Boston. Putem să emigrăm sau să călătorim la nesfârșit. O să căutăm...

– Și dacă nu există nici un loc pentru noi? Întrebarea îi scăpă înainte să se poată răzgândi. Și dacă nu există un loc care să fie potrivit pentru amândoi?

– Nu-mi pasă. Nu-mi pasă dacă îmi voi petrece tot restul vieții căutând locul perfect. Nu-mi pasă dacă mor fără să-l fi găsit... atâta timp cât îl caut cu tine. Atâta timp cât tu ești ultima persoană pe care o văd înainte de a muri. Asta... În sfârșit erau îndeajuns de aproape încât să se atingă. Îi cuprinse fața în mâini. Asta este tot ce am nevoie pentru a fi fericit. Aici este locul meu. Te iubesc, Anna Rees. Tu ești tot ce am nevoie.

Dădu să spună ceva, dar scânci când cerul, atât de hotărât să picure toată dimineața, se deschise în sfârșit și începu să toarne cu găleata.

Max începu să râdă, căci erau amândoi uzi leoarcă. O luă în brațe și ridică vocea ca să acopere zgomotul ploii.

– Vrei să călătorești în lume cu mine, Anna Rees?

Ea se auzi râzând în ploaie.

– Da! Clar, da! Își încleștă degetele în materialul hainei lui. Vrei să mă duci la Gretna Green, Max Dane?

Ea nu auzi, ci simți geamătul care-i ieși din piept.

– Da. Doamne, da!

Se aplecă și o sărută, și lumea cenușie din jurul lor dispăru, luând cu sine ultimele semne de îndoială. El o iubea. Ea îl iubea. Indiferent ce urma, ce aventuri îi așteptau, ei le vor face față împreună.

Epilog

În Londra se vorbi luni întregi despre căsătoria vicontelui Dane cu celebra domnișoară Anna Rees.

Existaseră multe teorii despre cum reușise această obrăznicătură mică și hrăpăreață să pună mâna pe chipeșul ticălos (și dacă această căsătorie avea sau nu legătură cu brusca emigrare a doamnei Wrayburn în Norvegia). Se speculase frenetic despre locul unde fugiseră vicontele și mireasa lui după nuntă.

Înalta societate nici nu întâlnise perechea fericită. Se credea că cei doi fac un tur al Scoției, dar numai familia Haverston și vărul lui Max, domnul William Dane, știau sigur unde se aflau, iar aceștia păstrau cu încăpățânare secretul.

Se spunea că fata dăduse dovadă de tupeu țintind atât de sus. Se șușotea că vicontele era nesăbuit neglijându-și responsabilitățile corespunzătoare rangului său. Toată lumea era de acord că probabil fugiseră pe continent din cauza rușinii.

Inițial, șușotelile escaladaseră, dar după o vreme se opriseră, și apoi cineva auzise că fiica lordului Truch fusese prinsă furișându-se pe fereastră ca să se întâlnească cu fiul unui negustor, și toată lumea începuse să vorbească despre asta. Și trei săptămâni mai târziu începură să vorbească despre Eliza Tomlison, care fusese prinsă încercând să dea foc casei unei rivale într-o criză de gelozie.

Când, un an mai târziu, Lord și Lady Dane se întoarseră la Londra, nu mai erau subiectul principal de discuție.

Existară șușoteli, așa cum era de așteptat. Dar înainte ca zvonurile să se răspândească, perechea se mută la conacul Caldwell pentru a întâmpina nașterea primului născut al lordului Engsly, o fată, și apoi la conacul McMullin pentru nunta vărului vicontelui și apoi... Și apoi nimeni, în afară de prietenii apropiați, nu a mai fost interesat de ce făcea cuplul. Erau văzuți pe ici, pe colo, la teatru, la vreo petrecere restrânsă, Lordul Dane la clubul său și la Tattersall și doar din când în când mai erau menționați în vreo conversație.

„Ai auzit că sora lordului Dane a rămas în cele din urmă văduvă? Mă întreb dacă are de gând să se întoarcă acasă."

Dar în mare, perechea nu mai era atât de interesantă încât să suscite interesul societății. Ultima oară se află că cumpăraseră o casă modestă, undeva lângă satul Menning, dar că plănuiau să călătorească la Veneția sau poate la Roma.

Ce mai conta de fapt, când toată lumea importantă discuta deja despre altceva?

În aceeași colecție
au apărut:

Johanna Lindsey, *Când inima dictează*

Stephanie Laurens, *Patimile iubirii*

Victoria Alexander, *Micile minciuni ale dragostei*

Julie Garwood, *Mireasa îndărătnică,*

Elizabeth Hoyt, *Înger și demon*

Julie Garwood, *O nuntă de vis*

Stephanie Laurens, *Pasiunile inimii*

Stephanie Laurens, *Prizoniera dragostei*

Victoria Alexander, *Căile nebănuite ale iubirii*

Christina Dodd, *Dragoste și abandon,*

Julie Garwood, *Secretele unei doamne*

Christina Dodd, *Logodnă în înalta societate*

Elizabeth Hoyt, *O dragoste nepotrivită*

Karen Robards, *Atracție scandaloasă*

Christina Dodd, *Legile iubirii*

Elizabeth Hoyt, *Inocență pierdută*

Stephanie Laurens, *Pețitoarea*

Karen Robards, *Suflete captive*

Samantha James, *Păcatele vicontelui Sutherland*

Karen Robards, *Înfruntarea inimilor*

Elizabeth Hoyt, *Dorințe ascunse*

Johanna Lindsey, *Când dragostea așteaptă*

Victoria Alexander, *Dragoste de probă*

Victoria Alexander, *Duelul sentimentelor*

Stephanie Laurens, *Totul sau nimic*

Johanna Lindsey, *Mireasa prizonieră*

Stephanie Laurens, *Provocarea*

Johanna Lindsey, *Îngerul de argint*

Sarah MacLean, *O soție potrivită pentru un marchiz*

Christina Dodd, *În cele mai nebunești visuri*

Sarah MacLean, *O iubită potrivită pentru un conte*

Johanna Lindsey, *Promisiunea*

Christina Dodd, *Ispita*

Johanna Lindsey, *Prizonierul dorințelor mele*

Teresa Medeiros, *Lecții de seducție*

Christina Dodd, *Mireasa mea favorită*

Teresa Medeiros, *Un sărut de neuitat*

Christina Dodd, *Arta iubirii*

Vicky Dreiling, *Cum să cucerești un Diavol*

Elizabeth Hoyt, *Plăceri vinovate*

Elizabeth Hoyt, *O pasiune imposibilă*

Elizabeth Thornton, *A doua șansă la dragoste*

Elizabeth Thornton, *Frumoasa trădătoare*

Christina Dodd, *Suflete pereche*

Sarah MacLean, *Un târg potrivit pentru un duce*

Cara Elliott, *Tentația fructului oprit*

Johanna Lindsey, *Flăcări și gheață*

Sarah MacLean, *Nouă reguli de nesocotit*

Christina Dodd, *Aleasa prințului*

Teresa Medeiros, *O noapte compromițătoare*

Julie Garwood, *Un altfel de Făt-Frumos*

Loretta Chase, *Scandalul poartă satin*

Teresa Medeiros, *Mireasa și Bestia*

Victoria Alexander, *Cum să alegi soțul potrivit*

Loretta Chase, *O lady aproape perfectă*

Johanna Lindsey, *Iubești doar o dată*

Elizabeth Hoyt, *Fantoma din St. Giles*

Sarah MacLean, *Zece feluri de a fi adorată*

Julie Garwood, *Dorințe rebele*

Sarah MacLean, *Unsprezece scandaluri de evitat*

Johanna Lindsey, *Pasiune și tandrețe*

Victoria Alexander, *Lecția de dragoste*

Elizabeth Hoyt, *Lordul Întunericului*

Teresa Medeiros, *A ta până în zori*

Loretta Chase, *Un gentleman imposibil*

Johanna Lindsey, *Jocul seducției*

Elizabeth Hoyt, *Ducele nopții*

Anne Barton, *Păcătoasa*

Lorraine Heath, *Ispitirea unui lord*

Sabrina Jeffries, *O dragoste periculoasă*

Teresa Medeiros, *Mireasa răpită*

Johanna Lindsey, *Inimi aprinse*

Sabrina Jeffries, *O iubire celebră*

Jennifer Blake, *Răsplata unui rege*

Sarah MacLean, *Sezonul pasiunilor*

Elle Daniels, *Un aranjament neașteptat*

Jennifer Blake, *Capcana inimii*

Victoria Alexander, *Șarada*

Vicky Dreiling, *Dorințele unui conte*

Victoria Alexander, *Înălțimea Sa, soția mea*

Sabrina Jeffries, *O răpire cu urmări neașteptate*

Teresa Medeiros, *Savoarea unui sărut*

Victoria Alexander, *Îndrăgostită de soțul potrivit*

Elizabeth Hoyt, *Dragul meu necunoscut*

Vicky Dreiling, *Dorințele unui libertin*

Jennifer Blake, *Cavalerul de aur*

Victoria Alexander, *Avantajul de a fi păcătos*

Johanna Lindsey, *Suflet vrăjit*

Vanessa Kelly, *Farmecul unei relații interzise*

Sabrina Jeffries, *Dansul seducției*

Lorraine Heath, *Lordul ispitei*

Kate Noble, *Rămășagul*

Victoria Alexander, *Mărturisirea*

Jennifer Delamere, *Moștenitoarea*

Ashleen Macnamara, *O propunere scandaloasă*

Johanna Lindsey, *Spune-mi că mă iubești*

Lorraine Heath, *Doamna de companie*

Meredith Duran, *Anotimpul pasiunii*

Tessa Dare, *Un dans cu un duce,*

Victoria Alexander, *Aventuri compromițătoare*

Meredith Duran, *Amăgirea*

Lorraine Heath, *Provocarea dragostei*

Vanessa Kelly, *O cerere în căsătorie*

Tessa Dare, *Dublă tentație*

Marina Fiorato, *Fecioara din Siena*

Elizabeth Hoyt, *Bravul meu căpitan*

Johanna Lindsey, *Jurnalul unei iubiri*

Heather Webb, *Cum să devii împărătească*

Tessa Dare, *Trei nopți de dorințe*

Sabrina Jeffries, *Măritată cu un viconte*

Kelly Bowen, *Un duce doar pentru mine*

Lorraine Heath, *Un pact cu diavolul*

Johanna Lindsey, *Un libertin îndrăgostit*

Sabrina Jeffries, *Arta de a păcătui*

Christina Dodd, *Înșelătoria*

Joanna Shupe, *Ducesa curtezană*

Kelly Bowen, *Capcana dragostei*

Johanna Lindsey, *Înlănțuită de iubire*

Lorraine Heath, *Între diavol și dorință*

Cheryl Holt, *O propunere tentantă*

Teresa Medeiros, *Hoțul de inimi*

Johanna Lindsey, *Seducția*

Joanna Shupe, *Contesa libertină*

Christina Dodd, *Vraja unui sărut*

Karen Robards, *Foc și gheață*

Lorraine Heath, *Doamna și nelegiuitul*

Johanna Lindsey, *Perechea perfectă*

Teresa Medeiros, *Blestemul frumuseții*

Ashlyn Macnamara, *Doar dragostea contează*

Cheryl Holt, *Mai presus de dorință*

Lorraine Heath, *Cum să te însori cu o moștenitoare*

Jo Beverley, *Infama mea doamnă*

Joanna Shupe, *Un viconte pentru o lady*

Johanna Lindsey, *Pasiuni mistuitoare*

Elizabeth Hoyt, *Cel mai tandru libertin*

Teresa Medeiros, *Șoaptele trandafirilor*

Caroline Linden, *Dragostea și alte povești scandaloase*

Lorraine Heath, *Gentlemanul seducător*

Cheryl Holt, *Plăcere absolută*

Caroline Linden, *Între rațiune și scandal*

Kelly Bowen, *Tu ești contele dorit*

Lorraine Heath, *Invitație la seducție*

Anna Harrington, *Un duce pentru totdeauna*

Kelly Bowen, *Stăpânul inimii mele*

Valerie Bowman, *Ducesă din întâmplare*

Sarah MacLean, *Aparențe înșelătoare*

Johanna Lindsey, *Văpaia din brațele lui*

Valerie Bowman, *Contesă fără voie*

Teresa Medeiros, *Ispita atingerii tale*

Mia Marlowe, *Seducție la prima vedere*

Caroline Linden, *Iubiri și scandaluri*

Valerie Bowman, *Dincolo de rațiune*

Sarah MacLean, *Cucerirea unui libertin*

Elizabeth Hoyt, *Gustul ispitei*

Anna Harrington, *Secrete și tentații*

Valerie Bowman, *Un burlac irezistibil*

Mia Marlowe, *Pretențiile unui crai*

Lorraine Heath, *În căutarea plăcerilor interzise*

Elizabeth Hoyt, *Seducerea unui păcătos*

Lorraine Heath, *Plăcerile nopții*

Lenora Bell, *Cucerirea unui duce*

Alissa Johnson, *Aproape o lady*

Elizabeth Hoyt, *Îmblânzirea Bestiei*

Lorraine Heath, *Ultimul rebel*

Mia Marlowe, *Darul atingerii*

Elizabeth Hoyt, *Inimă sălbatică*

Caroline Linden, *Scandaluri ascunse*

Johanna Lindsey, *Sub asediul iubirii*

Cara Elliott, *Tentația păcatului*

Alissa Johnson, *O întâlnire neașteptată*

Lorraine Heath, *Intenții vinovate*

Vicky Dreiling, *Cum să seduci un ticălos*

Elizabeth Hoyt, *Ducele păcatului*

Lenora Bell, *Dacă aș avea un duce*

Lorraine Heath, *Iubire fără mască*

Cara Elliott, *Tentații periculoase*

Kelly Bowen, *Un duce de neuitat*

Lorraine Heath, *O șansă la dragoste*

Vicky Dreiling, *Cum să te măriți cu un duce*

Penny Jordan, *Iubiri și mătăsuri*

Penny Jordan, *Iubiri și păcate*

Julie Anne Long, *Plăceri primejdioase*

Lorraine Heath, Cucerește-mă din nou

Vicky Dreiling, *Dorințele unui duce*

Daisy Goodwin, *Sisi. Împărăteasa nefericită*

Julie Anne Long, *Un iubit ca nimeni altul*

Lorraine Heath, *Ducele și doamna în roșu*

Teresa Medeiros, *Deliciile păcatului*

Meredith Duran, *Cineva care să ma apere*

Julie Anne Long, *Capitularea*

Teresa Medeiros, *Și îngerii iubesc*

Deeanne Gist, *Fata de la Tiffany*

Juliana Gray, *Cum să-ți îmblânzești ducele*

Meredith Duran, *Regina de gheață*

Tessa Dare, *Zeița vânătorii*

Teresa Medeiros, *Doamna și tâlharul*

vor apărea:

Elizabeth Hoyt, *Ducele plăcerilor*

Winston Graham, *Luna neagră*